

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென்று பிரஸித்தமான

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

இது,

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

“ரத்நப்ரபா” என்னும் நியாக்கியானத்தோடு

சென்னை M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்

மாதில் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிரபவஸ் கார்த்திகை

1927.

இதன் விலை 0-8-0.

19679

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

“திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆய்ஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதராஸ்.

உரைகாரர் விண்ணப்பம்.

நமக்குத் தாயும் தந்தையுமாய் ப்ரியங்களையும் ஹிதங்களையும் சிந்தித்தும் நடத்தியும் வருகின்ற எம்பெருமானுடைய கட்டளைகளை மீறிமீறி நடப்பதன் பலனாக. இந்த இருள் தருமாஞாலமாகிற ஸம்ஸாரமண்டலத்திலேயே மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து அலைந்து..திரிந்து வருந்துகின்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ்வெம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியை ஸம்பாதித்துக்கொள்வது தவிர வேறொரு மோட்சோபாயமும் இல்லைபென்பது அனைவர்க்கும் தெரிந்ததே. திருவுள்ளம் உவந்தாலல்லது திருமுகம் மலராதாகையால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலுக்கப்பே நமக்கு அவசியமாக ஸம்பாதித்துக்கொள்ளத்தக்கது என்றதாயிற்று.

அவனுடைய திருவுள்ளத்தை உகப்பிக்கவேண்டியதற்கு உரிய உபாயங்கள் ச்ரலுணம் என்றும் மநநம் என்றும் பலவகையாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில உபாயங்கள் யாரோ சில உத்தமர்கட்டிகே அதிகரிக்க உரியவையாதலால் எல்லார்க்கும் எளிதானவையல்ல. மற்றுஞ் சில உபாயங்கள், பாவங்கள் தொலைத்து புண்ணியங்கள் நிரம்பின சிலமஹான்களுக்கே உரியவையாதலால் பாவங்களைக் கடுபூரித்துக்கிடக்கின்ற நம்போலியர்க்குப் பெரும்பாலும் அவை பயன்படா. இவ்விஷயத்தை நமது முன்னோர்கள்தாமே நன்கு ஆராய்ந்து, எவ்வகையாலும் உஜ்ஜீவிக்க மாட்டாத நம்மையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவருள் நிரம்பிய திருவுள்ளத்தினராய ஸ்தோத்ரம் என்கிற ஒரு சிறந்த உபாயத்தைப் பிரகாசிப்பித்தருளினார்கள்.

எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரஞ் செய்வதென்பது இன்னுர்க்குத் தான் உரியது என்று ஒரு நியமமில்லாமைபற்றி இது ஸர்வாதிகாரமென்றும், பல கருமங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் அங்கமாகச் செய்யவேண்டிய சடங்குகள் பல இருப்பதுபோல் இதற்கு யாதொன்று மில்லாமையாலே இது எளிதான காரியமென்றும்,

ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தொடங்கும்போதே விலக்ஷணமான வெரு பக்தி விசேஷம் நெஞ்சிலே தோன்றுகின்றமையால் இது பரமா நந்த ஜநகமென்றும் ஆக இப்படிகளாலே புகழப்பெற்றதான துதித்தல் என்னுமுபாயம் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை எளிதில் உகப்பிக்கக் கூடியதேயாம். வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் இதிஹாஸங்களிலும் இதன் பெருமை பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கிருதயுகத்தில் தியானிப்பது சிறந்ததென்றும், த்ரேதாயுகத்தில் யஜ்ஞயாகங்கள் செய்வது சிறந்ததென்றும், த்வாபரயுகத்தில் அர்ச்சனைகள் செய்வது சிறந்ததென்றும். இக்கலியுகத்தில் ஸ்துதிப்பது சிறந்ததென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

நாமாகச் சில சொற்களைத் தொடுத்து ஸ்துதி செய்வதற்காட்டிலும் அறிவிற்கிறந்த ஆரியர்கள் அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு ஸ்துதி செய்வது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிக உகப்பாதலால் ஜ்ஞாநபக்திவிரக்திகளால் ஒப்புயர்வற்றவர்களென விளங்கி நின்ற நம் பூருவாசாரியர்கள் பரம கருணையால் நமக்காகவே அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரங்களை அதுஸந்தித்து உஜ்ஜீவித்தல் நன்று.

நம்முடைய ஸம்பந்தாயத்தில் எண்ணிறந்த ஸ்தோத்ரங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு உள்ள பெருமை ஒப்புயர்வற்றது. ஸ்தோத்ர ரத்நம் என்று இதற்குத் திருநாமம் வழங்கிவருதல்கொண்டே இதன் பெருமையை நாம் நன்கு உணர்தற்குரியோம். எப்படிப்பட்ட கல்நெஞ்சினர்க்கும் இதில் ஒரு ச்லோகத்தைச் செவியுற்ற மாத்திரத்தில் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாய் உருகுமென்பதைப் பன்னி யுரைக்கவும் வேண்டுமோ? ஆளவந்தாருடைய பக்திப் பெருங்காதலும், ரஸங்களில் அவர் தம்மையாயிருந்ததும், அரிய பெரிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களை அவலீலையாகவே எடுத்துரைத்ததும் இதில் ஒவ்வொருவரத்திலும் ஒளிமல்குமன்றோ.

பகவத் விஷயத்தில் ஸ்தோத்ரம் செய்தவர்களான எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் தேசிகன் முதலாயினோர்க்கும் இவ்வாள

வந்தார் ஸ்தோத்ரமே வழிகாட்டியாக அமைந்த தென்பதையும், இதில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களே பெரும்பாலும் மற்ற ஸ்தோத்ரங்களில் சப்த பேதத்தால் அநுஸந்திக்கப்படுகின்றனவென்பதையும், இதிலுள்ள சொற்பொருளின்பங்கள் வேறு எதிலும் அமையமாட்டா என்பதையும் நன்குணர்ந்த நம் முன்னோர்கள் இந்த ஸ்தோத்ராத்ரத்தில் அளவற்ற அபிநிவேசத்தைக் காட்டிவந்தார்கள். இதுதன்னைக் கற்றுணராதவர்களை அவைஷ்ணவர்களென்றே நம்மவர்கள் நிச்சயிப்பார்கள். ஆஸ்திக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயுள்ளவர்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில் திருப்பல்லாண்டையும் திருப்பாவையையுமாவது அதிகரிப்பதுபோல், ஸ்தோத்ரங்களிலும் இதை நியமன அதிகரித்துவரக் காண்கிறோம்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்ராயுள்ளவற்றை அநுஸந்திக்கும்போது அர்த்தஜ்ஞானமில்லாமல் வெறும் மூலத்தை மாத்நிரம் உச்சரித்தாலும், உச்சரிப்பவர்களின் நெஞ்ச ஆநந்த முறுவதிலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகப்பதிலும் தடையில்லையாயினும் அர்த்தஜ்ஞானமும் இருந்து அநுஸந்திப்பதில் விலகாதுமான ஆநந்தம் விளையாதலால் ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் இதன் பொருளையும் கருத்தையும் அறிய விரும்புவது அவசியமேயாம்.

இதற்குப் பெரியவாச்சானாபின்னையும் வேதாந்ததேசிகனும் வியாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்திருந்தாலும், கற்றுணர்ந்த வித்வான்களுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு அவற்றில் ப்ரவேசம் அருமைப்படுமாதலால் அனைவர்க்கும் எளிதில் உபயோகமாம்படி அடியேன் திவ்யப்ரபந்தங்கட்கு உரையிட்டதுபோலவும், முகுந்தமலை பஞ்சஸ்தவம் முதலிய மற்ற ஸ்தோத்ரங்களுக்கு உரையிட்டதுபோலவும் இந்த ஸ்தோத்ராத்ரத்திற்கும் ரத்நப்ரபா என்னும் ஒருரை இடப்புகுகின்றேன். இதிலுள்ள குற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்வாராக.

இங்ஙனம்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,

ப்ர. அண்ணங்கராசிரியன்.

ஸ்ரீ :

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் என்னும்

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

(தனியன்.)

ஸூரபதிஹ ஸவெஷாம்
 சூரியோம் ஸூரபதிஹ ||
 ஸூர சூரியாஸ யோகீந்த்ரம்
 தம் வந்தே யாமூநாஹ்வயம் ||

ஸ்வாதயந்நிஹ ஸர்வேஷாம்
 த்ரய்யந்தார்த்தம் ஸூத்ரக்கரஹம்.
 ஸ்தோத்ரயாமாஸ யோகீந்த்ர
 தம் வந்தே யாமூநாஹ்வயம்.

பதவுரை.

ய: யோகீந்த்ர:	{ யாவரொரு (ஆளவந்தாரென்கிற) யோகிச்சேஷ்டர்	ஸர்வேஷாம்	அனைவர்க்கும்
ஸூத்ரக்கரஹம்	{ (ஒருவராலும்) அடியோடு க்ரஹிக்க முடியாத	ஸ்வாதயந்	{ எளிதாக அனுபவியுமாக்கிக் கொண்டு
த்ரய்யந்தார்த்தம்	{ வேதாந்தப் பொருளை	ஸ்தோத்ரயாமாஸ	{ ஸ்தோத்ரரூபமாக வெளியிட்டாரோ
இஹ	இவ்வலகில்	தம் யாமூநாஹ்வயம்	{ அந்த ஆளவந்தாரை
		வந்தே	ஸேவிக்கிறேன்.

* * * — இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் வேதாந்த விழுப்பொருள்கள் அடங்கியிருக்கின்றன வென்பதைக்காட்டும் இத்தனியன். வேதாந்தமாவது உபநிஷத்துக்கள்

அவற்றின் பொருள்களை அவற்றையே கொண்டு நேராக அறிவது அருமை; இந்த ஸ்தோத்தரத்தை அர்த்தத்துடன் தெரிந்து கொண்டால் வேதாந்தங்களின் ஸாரமான பொருள்கள் யாவும் எளிதில் தெரிந்துவிடும். ஆளவந்தார் வேதாந்த தாத்பரியங்களை அஸ்மதாதிகளுக்கு ஸுலபமாகத் தெரிவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்தோத்தரமென்கிற திருநாமத்தால் இந்த திவ்ய க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்தார். வித்வான்களாயுள்ளவர்கள் உபநிஷத்துக்களைக் கொண்டே அவற்றின் பொருள்களை அறிந்து கொள்ளலாமாயினும், இந்த ஸ்தோத்தர மூலமாய் எவ்வளவு போக்யமாக அறிந்து கொள்ளக்கூடுமோ அவ்வளவு மதுரமாக உபநிஷத்துக்களால் அறிந்துகொள்ள முடியாது. வேதாந்தங்களை இதில் வெளியிடுகிற முறையானது பண்டிதர்களுளோடு பாமரர்களுளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இனிமையாயிருக்கீர் இப்படி நமக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தருளின “எதிகட்கிறைவன் முழினைத்துறைவன்” என்று பரவித்தரான ஆளவந்தாரை வணங்குகிறெனென்கிறது. ... *

(மற்றொரு தனியன்.)

நலொ நலொ யாஜு நாய

யாஜு நாய நலொ நலீ

நலொ நலொ யாஜு நாய

யாஜு நாய நலொ நலீ ||

நமோ நமோ யாமுநாய

யாமுநாய நமோ நம;

நமோ நமோ யாமுநாய

யாமுநாய நமோ நம .

3 2 1 — ஆளவந்தார்க்கு நமஸ்காரம், ஆளவந்தார்க்கு நமஸ் காரம் என்று ஆதராதிரியத்தாலே பலகால் சொல்லி வணங்குவ தாம்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

ஸ்தோத்ரத்தம்.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.]

நவோ வினோத-தாதிஷ்ட
ஜோந வெவராஜ ராசயே ।
நாதாய ஓநயெதமாய
ஹவடி கி லிநவெ ॥
நமோ சிந்த்யாத்தபுதாக்கலிஷ்ட
ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே.
நாதாய முநயே காத
பகவத் பக்தி ஸிந்தவே.

(க)

அசிந்த்ய

அப்புத
அல்லிஷ்ட
ஜ்ஞாந
வைராக்ய
ராசயே

இப்படிப்பட்ட

தென்று நினைக்க
முடியாததும் ஆச்
சரியமானதும்
(எம்பெருமானரு
ளாலே) எளிதா
கக் கிடைத்தது
மான ஞானத்தி
னுடையவும்
வைராக்யத்தி
னுடையவும்
திரட்சிபோன்றவ
ராயும்

அகாத பகவத் { ஆழ்ந்த பகவத் பத்
பக்தி { திக்குக் கடலாயு
விந்தவே { மிகுக்கிற

நாதாய { ஸ்ரீமங்காதமுநிக
முநயே { ஞக்கு

நம: { நமஸ்காரம் (செய்
கிறேன்.)

— [நளோவினா.] ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை நமஸ்கரிக்கிறார். அவர் எப்படிப்பட்டவர்? ஞானமும் விரக்தியும் இங்ஙனே ஒரு வடிவு கொண்டனவோ! என்று நினைக்கக்கூடியவர்; ஆழ்ந்த பகவத்பக்திக்கு இருப்பிடமானவர். எனவே, ஜ்ஞாநபக்தி விரக்தி களாலே பரிபூர்ணரான ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்கு நம:—என்றாறாயிற்று. இவருடைய ஞானமும் விரக்தியும் எப்படிப்பட்டவையென்னில்; [அசிந்த்ய, அப்புத, அக்லிஷ்ட] அசிந்த்யமாகையாவது—இன்றாருடைய ஞானவிரக்திகள் போலே யிருக்குமென்று நினைக்க முடியாமையும், இவ்வளவென்று ஓரளவிட்டு அறிய முடியாமையும். அப்புதமாகையாவது—அசிந்த்யமான இவருடைய ஞானவிரக்திகளிலே நாம் நமது சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரையில் எவ்வளவு க்ரஹிக்கிறோமோ அவ்வளவுதானும் ஆச்சரியமாயிருக்கை அக்லிஷ்டமாகையாவது—அநாயாஸமாகக் கிடைத்ததாகை. வ்யாஸப்ராசரா முதலிய ரிஷிகளுக்கும் ஞானவிரக்திகள் உண்டாயிருந்தாலும் அவை அவர்களால் தவம் முதலிய ஆயாஸங்களாலே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளப்பட்டனவாதலால் க்லிஷ்டமாயிருக்கும். ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளின் ஞானவிரக்திகள் அப்படி ஸ்வப்ரயத்நமூலகமன்றியிலே ஆழ்வார்களுக்குப் போலே எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையினால் கிடைத்தனவாகையால் அக்லிஷ்டமென்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநவராக்யங்கள் கும்பலாகக் குவிந்து நாதமுநிகளாகத் தோற்றுகின்றன போலும். ஞானமென்று ஒரு பதார்த்தமும் வைராக்கியமென்று ஒரு பதார்த்தமும் ஆக இரண்டு வஸ்துக்கள் தானே உள்ளது, இவை கும்பலாகக் குவிகின்றன வென்பது எங்ஙனே கூடும்? என்னில்; ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகக்கூடிய வஸ்துக்கள்—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவை பல்லாயிரமுண்டாகையாலும், வைராக்யத்துக்கு விஷயமான வஸ்துக்களும்—அன்னை, அத்தன், புத்திரர், பூமி, வாசவார்குழலார் என்னுமவை பலபல உண்டாகையாலும் சொல்லக்குறையில்லை

[அகாத பகவத்பக்தி ஸிந்தவே.] பகவத்பக்திரஸத்திற்கு நாதமுநிகள் ஆழ்ந்ததொரு கடல்போலே யிருப்பாராம். கடலானது கிழத்தரை கண்டுபிடிக்க முடியாதிருப்பதும், கலக்கவிட

வேணுமென்ற எண்ணங்கொண்டு எவ்வளவு கலக்கினாலும் கலக்க முடியாதிருப்பதும் ப்ரவித்தம்; நாதமுரிகளின் பக்தியும் அப் படிப்பட்டதே. பகவத்பக்திக்கு ஸமுத்ரமாயிருப்பவர் என்றும், பகவத்பக்தியாகிற ஸமுத்ரத்தைத் தம்மிடத்திலே உடையவர் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்கொள்வர் ஸமாஸபேதத்தாலே. ஜ்ஞானவையாகியங்களைவிட பக்தி முக்கியமென்பது தோன்ற பக்தி யுடைமையைத் தனியிசேஷணத்தால் கூறினர்.

நாதமுரிகளின் பூர்ணமான திருநாமம் பூரீரங்கநாதமுரி என்பதாம். அதன் ஏகதேசத்தாலே ப்ரவித்தி. முரி = எப் போதும் எம்பெருமானையே மநம் செய்பவர். ... (க)

தடுவெ நடுவா உயுஜிஹி ஸரோஜதத்
ஜ்ஞாநாநுராம உஹிரா திஸயானவ்யே
நாயாயநாய உநயெ சூவாசூவாவி
நித்யம் யதீய வாரண ஸரணம் உதீய ||

தஸ்மைநமோ மதுஜிதங்கீஸரோஜதத்வ
ஜ்ஞாநாநுராக மஹிமாதிசயாந்தஸீநே
நாதாய நாத முநயேத்ர பரத்ரசாபி
நித்யம் யதீய சரணேள சரணம் மதீயம்.

(உ)

மதுஜித் அங்கீரி ஸரோஜ த்வ ஜ்ஞாந அநு ராகமஹிமாதி சய அந்த ஸீநே	{	எம்பெருமானுடைய	அத்ர	இவ்வுலகத்திலும்
		திருவடித்தாமரை	பரத்ரச அபி	மேலுலகத்திலும்
		களைப்பற்றின	நித்யம்	எப்போதும்
		உண்மையுணர்ச்சி	யதீய	{ எந்த பூரீமநாத முரிகளுண்டய திருவடிகள்
		யென்ன ஆசை	சரணேள	
நாதாய	{	யென்ன இவற்	மதீயம்	{ என்னுடையதான புகலிடமோ,
		றின் பெருமேன்		
தஸ்மை நாத முநயே நம:	{	மைக்கு எவ்வை	சரணம்	[அந்த நாதமுனிகளுக்கு நமஸ்காரமென்கை.]
		நிலமாயும்		
தஸ்மை நாத முநயே நம:	{	எனக்கு நாதராயு	மதீயம்	{ என்னுடையதான புகலிடமோ,
		மிருக்கிற		
தஸ்மை நாத முநயே நம:	{	அந்த நாதமுரிகளு	[அந்த நாதமுனிகளுக்கு நமஸ்காரமென்கை.]	
		க்கு நமஸ்காரம்;		

* * *—[தடுவெ நடுவா.] ஆழ்வார்க்குப்பின்னே நம் ஸம்ப்ர
தாயத்திற்கு ப்ரதமாசார்யரான பூரீமநாதமுரிகளை மீண்டும்

நமஸ்கரிக்கிறார். ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுடைய திருவடித்தாமன்கள். இந்தலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் அடியேனுக்கு சரணமாகிறபடியால் அவர்க்கு மீண்டும் நமஸ்காரம். அவர் எப்படிப்பட்டவர்? எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைப்பற்றின தத்வஜ்ஞாநத்தால் பரிபூர்ணர்; அத்திருவடிகளில் அன்பினாலும் பரிபூர்ணர். எம்பெருமானுடைய அவதாரரஹஸ்யம், வாத்தஸ்யாதி குணங்கள் முதலியவற்றின் உண்மையை உள்ளபடி உணர்ந்து அவன்பக்கல் ப்ரேமம் கனத்திருப்பவர்களில் இவர் நிகரற்றவர் என்றபடி.

“மதுஜித் தத்வஜ்ஞாந” என்றால் போதுமாயினும், சிசுக்களுக்குத் தாய்மார்களின் ஸ்தனம்போல் தத்வஜ்ஞானிகளுக்கு எம்பெருமானுடைய பாதாவிந்தீமே பரமோத்தேசம் என்பது தோன்ற அங்கீரி ஸரோஜ என்று இடையில் தொடுக்கப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப்பற்றின தத்வஜ்ஞாநமாவது எம்பெருமானைப்பற்றின தத்வஜ்ஞாநமேயாம். அந்த தத்வஜ்ஞாநத்தின் மஹிமாதிசயமாவது அரைகுறையன்றிக்கே பரிபூர்ணமான தத்வஜ்ஞாநம். அதற்கு நாதமுநிகள் முடிவெல்லையாயிருப்பர் என்றது—இவரைப்போன்ற தத்வஜ்ஞானிகள் வேறு யாருமில்லையென்றபடி. பகவத் தத்வஜ்ஞாநமுட்பகவதநராகமும் முடிவாக நாதமுநிகளிடத்தே வந்து விச்ரமித்தனபோலும். மற் றும் பலயோகிகள் பகவத்தத்வஜ்ஞானிகளாகவும் பகவத் பக்தர்களாகவும் இருந்தாலும் அவர்களெல்லாரும் இவர்க்குத் தாழ்ந்தவர்களே என்கை

[அத்ர பரத்ராபி.] மோக்ஷமடைவதற்கு முன்னும் மோக்ஷமடைந்த பின்னும் ஆகிய எக்காலத்திலும் நாதமுநிகளுடைய திருவடிகளே தமங்குத் தஞ்சம் என்கிறாரே, இது கூடுமோ? திருநாட்டில் எம்பெருமானுக்கன்றோ சேஷமாயிருப்பது; நாதமுநிகளின் திருவடிகள் அவ்விடத்தில் இவர்க்கு எப்படி தஞ்சமாகும்? என்னில்; பரமபதத்துக்குச் செல்ல விரும்புகிறவர்கள் “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ” [திருவாய்மொழி 2—3—10] என்றும், “ஐஹெவெஹெஹெ வரிஜெஹெஹெ ஸம்

மலீய” [ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்.] என்றும் திருநாட்டிலுள்ள பாகவதர்களுக்குத் தொண்டிபூண்டிருக்கவே விரும்புகிறபடியாலும் பரமபதத்திற்கு ‘வானவர் நாம’ என்று பெயராகையாலே பாகவதர்களுக்கே அங்கு ப்ராதாந்பமிருப்பதாலும், உலகில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளும் ஸ்வாமிகளை ‘ஆசாரியன் திருவடியடைந்தார்’ என்றே சொல்லும்படி பெரியோர் நம்மைக் கற்பித்திருப்பதாலும்— ‘பரமபதத்திலும் நாதமுரிகளின் திருவடிகளை எனக்கு உபேயம்’ என்று இவர் கூறுவது பொருந்தும். ‘சரணம்’ என்கிற பதம் உபாயத்துக்கும் உபேயத்துக்கும் வாசகம் (உ)

ஊடுபொ நலொ ஸ்வரிதிதாவுத ஹிதகூ
ஜ்ஞாநா ஶ்ருதாஸி வரிவாஹ ஸுஹொவொஹி;
ஹொகெவதீண- வரஜி- ஸஜி- ஹித
பொமாய நாயு-நயெ யதிநா- வராய ||

பூயோநமோ பரிமிதாச்யுத பக்திதத்வ
ஜ்ஞாநா ம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர்வசோபி:
லோகேவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தி
யோகாய நாதமுநயே யமிநாம் வராய. (ங)

அபரிமித அச் யுதபக்தி தத் வஜ்ஞாந அம் ருதாப்தி பரி வாஹ சுபை:	அளவில்லாத பகவத் பக்தி யென்ன, தத்வஜ்ஞாந மென்ன இவை யாகிற அமுதக் கடலின் பரீவா ஹம் போன்று ப்ரஸந்சீதனங் களான	அவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தி யோகாய யமிநாம் வராய	அவதாரம் செய்தி ருக்கிற பரம புரு ஷார்த்தமாயும் பரிபூர்ணமாயு மிருக்கிற பக்தி போகத்தை யுடையவராகிய யோகிகளில் சிறந்த வரான
ஹசோபி: லோகே	ஸ்ரீஸூக்திகளாலே இவ்வுலகத்தில்	நாதமுநயே பூய: நம:	நாதமுநிகளுக்கு மறுபடியும் நமஸ்காரம்.

[ஊடுபொ நலி:] தாஹித்தவனுக்குத் தண்ணீர் குடிக்கக் குடிக்க மேன்மேலும் தாஹம் கிளர்வதுபோல் இவர்க்கும் நாதமுரிகள் திருவடிகளிலேயே மேன்மேலும் ப்ரேமம் அதி

கரித்து அவனையே மீண்டும் வணங்குகிறார் [யமிநாம் வராய
நாதமுநயே பூயோ நம.] யோகிகளுக்கும் தலைவரான நாதமுநிக
ளுக்கே மறுபடியும் நமஸ்காரம். அவர் எப்படிப்பட்டவர்?— தம்
முடைய ஸ்ரீஸுலத்திகளாலே இவ்வுலகில்பக்தியோகத்தைப் பரிபூர்
ணமாகவும் உண்ணப்பாகவும் வெளியிட்டருளினவர். அவருடைய
அந்த ஸ்ரீஸுலத்திகள் எப்படிப்பட்டவை யென்னில்; [அபரிமிதஅச்
யுதபக்தி தத்வஜ்ஞாநஅம்ருதாப்திசுடைய] எம்பெருமானிடத்தில்
அவர் கொண்டிருந்த அளவற்ற பக்தியென்ன, அவன் விஷயமான
தத்வஜ்ஞாநமென்ன ஆகிய இவை ஒரு பெரிய அமுதக்கடலாகத்
திருவுள்ளத்தினுள் நிரம்பி, உள்ளே அடங்கமாட்டாது வெளியே
பெருகிவந்த அம்ருதப்ரவாஹமோ இந்த ஸ்ரீஸுலத்திகள் என்று
நினைக்கக்கூடியவை. தாம்முடைய பக்தியையும் தத்வஜ்ஞாநத்தை
யும் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்ற போக்யமான ஸ்ரீஸுலத்திகளாலே
பக்தியோகத்தின் ஈஹஸ்யங்களை இவ்வுலகத்தவர்க்கு உரைத்
தருளின நாதமுநிகட்கு நமஸ்காரம் என்றாராபிற்று

ஏரிமுதலியவை நிறைந்துவிட்டால் உடைபடாமல் அவற்றை
ரக்ஷிப்பதற்காகக் கலங்கல் எடுத்துவிடுவதுண்டே, அதற்குப் பரீ
வாஹமென்றுபெயர். ஸ்ரீஸுலத்திகளை பக்திப்போஹமென்றதனால்-
வாய்விட்டுச் சொற்களைச் சொல்லாவிடில் சரீரம் தரிக்கமுடியா
தென்பதும், அவர் சொன்ன சொற்கள் யாவும் பக்திபலாத்காரத்
தாலே அவதரித்தனவேபன்றி ஸ்வதந்த்ரமாகச் சொன்னவையல்ல
என்பதும் தெரிவிக்கப்படும். அம்ருதபரீவாஹம் போல் சுபங்களான
ஸ்ரீஸுலத்திகளென்றது— பரஸந்மாயும் மதுரமாயும் சீதளமாயு
மிருக்கிற திவ்ய ஸுலத்திகளென்றபடி. இந்த ஸ்ரீஸுலத்திகளாவன
எவை யென்னில்; ந்யாயதத்வம் என்கிற ஒரு சிறந்த க்ரந்தம் நாதமு
நிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்ததென்று ஸ்ரீதேசிகன் முத
லானோர் எடுத்துக்கூறுகிறபடியால், தற்காலம் அந்த திவ்யக்ரந்தம்
துர்லபமாய்விட்டாலும் ஆளவந்தார் காலத்திலே ப்ரஸித்தமா
யிருந்ததனால் அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஆங்கு [வசோபி.] என்கி
றார் என்னலாம். அன்றி, சிஷ்யர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமாக நாடோ
றும் உபதேசித்துக்கொண்டிருந்த நித்யகாலசிஷ்ய ஸ்ரீஸுலத்தி
களைச் சொல்லுகிறாரென்னவுமாம்.

நாதமுரிகள் உபதேசித்தருளின பக்தியோகம் இன்றைக்கும் இவ்வுலகத்தில் வழங்கி வருகின்றதோவென்னில்; இல்லை. ‘குருகை காவலப்பன்’ என்கிற ஸ்வாமியால் ஆளவந்தார்க்குக் கிடைக்கவேண்டியதாயிருந்தது; ஆனால் அவர் குறிப்பிட்டிருந்த ஸமயத்தில் ஆளவந்தார் திருவணந்தசயநகேசுத்ர யாத்திரை யெழுந்தருளி ஸமயத்தை இழந்ததனால் அந்த பக்தியோகம் குருகைகாவலப்பனோடே விச்ரார்தமாயிற்றென்று ஸம்பரதாயஜ்ஞர் கூறுவர். யோகம் என்கிற சப்தத்திற்கு “யொம ஸ்லாஹமநாவாய யுந ஸம்மதி யுக்திஷு = யோகஸ் ஸந்ரஹநோபாய த்யாநஸங்கதியுக் திஷு” என்ற நிகண்டின்படி பல பொருள்களுண்டாதலால், பக்தியாகிற உபாயம் என்றாவது ப்ரீதிருபமான த்யானம் என்று வது பொருள்கொள்ளலாம். நெஞ்சுகணிந்து எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதென்கிற ஒரு நல்வழியை இவ்வுலகில் நாதமுரிகளே காட்டியருளினராதலால் அதை இங்குச் சொல்லுகிறாரென்றுக் கொள்ளலாம்; அப்போது, குருகைகாவலப்பனோடு விச்ரார்தமான பக்தியோகத்தைப்பற்றி இங்கு ப்ரஸ் தாவமில்லையென்று கொள்க. பக்தியோகத்திற்கு, பரமார்த்த என்றும் ஸமக்ர என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் கொடுத்திருப்பதனால்—நாதமுரிகள் அவதரிப்பித்த பக்தியானது ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமென்பதும் எம்பெருமானைப் பெறுதற்குப் பர்யாப்தமான உபகரணமென்பதும் விளங்கும். (௩)

தகௌந யஸூரி லிஜீஸூர தக் ஸ்லாவ ०
 ஹொமாவவம-த தஷுவாய மதீரூஷார: ।
 ஸநாஸ-யதூரிஜீத வுராரணரதூ
 தடுஸெ நடுரோ ஶுநிவராய வராராராய ॥

தத்வேந யச்சித சிதீச்வர தத் ச்வபாவ
 போகாபவர்க்க ததுபாய கதீருதார:
 ஸந்தர்சயந்நிரமீத புராணரத்நம்
 தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய.

உதார:	{ உதாரஸ்வபாவ முடையான	தத்வேக	உள்ளபடி
ய:	யாவரொரு பராசரர்	ஸந்தர்சயந்	{ வினக்காரின்று கொண்டு
சித் அசித்	சித்து அசித்து ஈச்வரன் என்கிற தத்வத்ரய மென்ன, அவற் றின் தன்மைக ளென்ன, விஷ் யாநுபவமென்ன, மோக்ஷமென்ன, மோக்ஷோபாயங் களென்ன, இவ் வாத்மா போகக் கூடிய லுழிக ளென்ன ஆகிய இவற்றை	புராண ரத்நம்	{ புராணங்களுள் சிற ந்ததான ஸ்ரீவிஷ் ணுபுராணத்தை
ஈச்வர, தத் ஸ்வபாவ, போக, அபவர்க்க, ததுபாய கதீ:		நிரமீத	அருளிச்செய்தாரோ
		தஸ்ஸம்	அப்படிப்பட்ட
		பராசராய முநிவராய	{ பராசர மஹர்ஷிக்கு
		நம:	நமஸ்காரம்.

* * *—[தவெந யஃ.] சீழ் மூன்று ச்லோகங்களாலே ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை நமஸ்கரித்தபின், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண முகத் தாலே தத்வத்ரயஜ்ஞாநத்தையும் மற்றும்பல விசேஷார்த்தங்களை யும் உலகத்தவர்க்கு உபகரித்த மஹாநுபாவராகிய ஸ்ரீபராசர மஹர்ஷியை வணங்குகிறார் இதில். மஹாபாரதம் முதலியவற்றால் வ்யாஸரும் உபகாரகராயிருந்தாலும், நாம் அவச்யம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய ஸாரமான அர்த்தங்களை மிக்க விஸ்தாரமின்றி யும் ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தாலே தெரிவித்தருளின வர் ஸ்ரீபராசரரேயாகையால் வ்யாஸாதிக்களை விட்டு இவரிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் முக்கிய மான சிலவற்றை இங்கே பூர்வார்த்தத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். [சித்சிதீச்வர தத்ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாயகதீ:] சித்து, அசித்து, ஈச்வரன் என்கிற தத்வத்ரயமென்ன, இவற்றின் ஸ்வ பாவங்களென்ன, விஷயாநுபவம் ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலான போகங்களென்ன, கைவல்யாநுபவம் பரமபதாநுபவம் என்கிற மோக்ஷங்களென்ன, இவற்றின் ஸாதநங்களென்ன, அந்தப்பலனை அநுபவிக்கப்போகிற மார்க்கங்களென்ன ஆகிய இவ்விஷயங்கள் முக்கியமாக ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளவையாம்.

ஹேயமான விஷயபோகங்களைப்பற்றியும் அஸ்திரமான ஸ்வர்க்
காதி போகங்களைப்பற்றியும் அஸாரமான கைவல்யபோகத்தைப்
பற்றியும் நாம் ஏதுக்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்? அவச்ய
மல்லாத இவ்விஷயங்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ஏன் கூறப்பட
வேண்டும்? என்னில்; நல்ல விஷயங்களின் ஏற்றத்தைத் தெரிந்து
கொள்ளும்போது ஹேயவிஷயங்களின் கெடுதல்களையும் தெரிந்து
கொள்ளவேண்டியது அவச்யமேயாம்.

[புராணரத்நம்] ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான த்வயமானது
“மந்த்ரரத்நம்” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுதல்போல ஸ்ரீவிஷ்ணு
புராணம் விஷய கௌரவத்தால் புராணரத்நம் என்று சிறப்பித்து
வழங்கப்பெறுமா. (சு)

ஜாதாவிதா யுவதய ஹநயா விஹதி

ஸவஃ யபெவ நியபெந ஐநயாநாடி

சூடிஸ்ய நஃகுவபதெ வஃகுவஹிராஜம்

ஸ்ரீமத் ஐஸ்வரி யாமஹம் ப்ரணஜிஜீவிஹுடா ||

மாதாபிதா யுவதய ஸ்தநயா விபூதி

ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,

ஆத்யஸ்ய நஃகுலபதேர் வகுளாபிராமம்

ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

(ரு)

மத் அந்வயா { என்னைச் சேர்ந்தவர்
நாம் { களுக்கு

நியமே எப்பொழுதும்

மாதா பிதா { தாய், தந்தை, மாதர்,
யுவதய: { மக்கள், செல்வம்
தநயா: { (மற்றமுள்ள) எல்
விபூதி. { லாமும
ஸர்வம் {

யத் எவ { யாதொரு ஆழ்வார்
{ திருவடியேயோ,

நஃ ஆத்யஸ்ய { நமக்குக் குலகட
குலபதே: { ஸ்தராகிய ஆழ்
வாருடைய

வகுள { மகிழ்மலர்களினால்
அபிராமம் { அழகாயும்

ஸ்ரீமத் { நித்யோஜ்வலமாயு
{ மிருக்கிற

தத் அங்க்ரி { அந்தத்திருவடி
யுகளம் { யினையை

மூர்த்நா { தலையால் வணங்கு
ப்ரணமாமி { கின்றேன்.

* * * [ஜாதா விதா யுவதய:] கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட
பராசரருடைய கார்த்தத்தைவிட பரமபோக்பழம் பரமோஜ்ஜீவந

மும் பரமோபகாரமும் பலபடிகளாலும் நிகர்த்துமான திருவாய் மொழி முதலிய திவ்யப்பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்தவரும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கும் யோகதசையில் ஸேவைஸாதித்து நேரில் ஸகலோபநிஷத்ஸாரார்த்தங்களை உபதேசித்தவரும், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தருமான நம்மாழ்வாரைநமஸ்கரிக்கிறார் இதில். “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரேயினியாவாரே” [திருவாய்மொழி-5-1-8.] என்று ஆழ்வார்க்கு மாதாபிதாக்கள் முதலிய எல்லா உறவு முறையாரும் எம்பெருமானே யானதுபோல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கெல்லாம் ஆழ்வார் திருவடிகளை ஸர்வஸ்வமாகிறதென்று அருளிச் செய்கிற இவருடைய அத்யவஸாயத்தை என் சொல்வோம். நம்மாழ்வார்க்குப் பல திருநாமங்களிருக்கவும் அவற்றை யெல்லாம் விட்டு “ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதே” என்று—‘நம்முடைய குலத்துக்குத் தலைவர்’ என்று அருளிச்செய்யும்படியான திருவுள்ளக் கனிவு விலக்ஷணமானதே. “விப்ரர்க்கு கோத்ரசரண ஸுதீரகூடஸ்தர் பராசர பராசர்ய போதாயநாதிகள் ; ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர் பராங்குச பரகாலயதிவராதிகள்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸுக்தி இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

மதந்வயாநாம் என்கிற பதத்தினால்—தமக்கு முன்னே அவதரித்திருந்த பெரியோர்களும், தமக்குப்பிறகு ஜனித்த, ஜனிக்கின்ற, ஜனிக்கப்போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தானங்களும் விவக்ஷிதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று பேர்பெற்ற அனைவர்க்கும் ஆழ்வார் திருவடிகளை ஸர்வஸ்வம் என்றாராயிற்று.

“லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்...வந்தே குருபரம்பராம்” என்ற படி எம்பெருமான் ப்ரதமாசார்யனாகையாலே ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதே என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதென்றுகொண்டு, அங்கரியுளாம் என்கிறபதத்தினால் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது என்பாருமுளர். எம்பெருமானுடைய திருவடிநிலைக்கு ஸ்ரீசடகோபன் என்று திருநாமமாகையாலே இப்படியும் சொல்லலாம். வகுளாபிராமம் என்கிற விசேஷணத்தினால் இவ்வர்த்தம் நன்குநிலைபெறும் ; “மகிழ்மாலை மார்பினன்” என்றும் ‘வகுளாபரணர்’ என்றும் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லக்கடவதிறே. இவ்வர்த்தம்

பொருந்துமாயினும் ஆத்யஸ்ய ந குலபதே: என்பதால் நம்மாழ்வாரைச்சொல்லுகிறதென்பதே ஏற்றதாகையாலும் பூர்வாசார்யர்களின் வியாக்கியானமும் இவ்வண்ணமேயாகையாலும் இதிலே கொள்ளத்தக்கது. (௫)

யநுபூதிபெருகுதிசிரஸ்ஸுச ஹதி யவ்மிந்
 அஸ்மந்மனோரத பத ஸ்ஸகல ஸ்ஸமேதி.
 ஸ்தோஷ்யாமிந் குலதநம் குலதைவதம் தத்
 பாதாரவிந் மரவிந் விலோசநஸ்ய ॥

யந் பூர்த்திமே ச்ருதிசிரஸ்ஸுச பாதி யஸ்மிந்
 அஸ்மந் மனோரத பத ஸ்ஸகல ஸ்ஸமேதி.
 ஸ்தோஷ்யாமிந் குலதநம் குலதைவதம் தத்
 பாதாரவிந் மரவிந் விலோசநஸ்ய. (௬)

யத்	{ யாதொரு எம்பெரு மானுடைய திரு வடியானது	ஸமேதி	{ போய்ச்சேருகின் றதோ,
மே பூர்த்தி	என் தலையிலும்	தத்	அப்படிப்பட்டதாய்
ச்ருதி	{ வேதங்களின் தலை களிலும் (வேதாந் தங்களிலு மென் றபடி.)	ந: குலதநம்	{ வம்ச பரம்பரையாக நமக்குச் சேர்ந்த செல்வமாய்
சிரஸ்ஸுச		குலதைவதம்	{ (நம்) குலத்துக் கெல்லாம் ஆராத் யமாயிருக்கிற
பாதி	விளங்காநின்றதோ,	அரவிந்	{ செங்கண்மாலின் திருவடித் தாமரையை
யஸ்மிந்	{ யாதொரு திருவடி யிலே	விலோசநஸ்ய	{ துதிசெய்யப்போகி றேன்.
அஸ்மந் மனோ	{ நமது ஆசைப் பதபத: பெருக்க கைல: மெல்லாம்	பாத	
		அரவிந்தம்	
		ஸ்தோஷ்	
		யாமி	

* * * [யநுபூதிபெரு.] கீழ் ஐந்துச்ச்லோகங்களால், நம் முடைய ஸம்பந்தராயத்துக்கு மஹாபகாரர்களான மஹான்கள் மூவரை வணங்கியானபின், இனிமேல் எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்திரத்தில் இறங்குகிறார். என்னுடைய குலத்துக்கு அழியாச் செல்வமான பகவத்பாதாரவிந்தத்தைத் துதிக்கப்போகிறேன் என்று இந்தச்ச்லோகத்தால் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்.

செந்தாமரைக்கண்ணனுள் எம்பெருமானுடைய யாதொரு திருவடித்தாமரையானது என்னுடைய முடியின்மீதும் மறைமுடியின்மீதும் விளங்காநின்றதோ, என்னுடைய ஆசை முழுவதும் யாதொரு திருவடியில் முடிவடைகின்றதோ, என்னுடைய குலத்துக்குச் செல்வமாகவும் தெய்வமாகவும் யாதொருதிருவடி இராநின்றதோ, அப்படிப்பட்ட திருவடித்தாமரையை நான் துதிக்கப் போகிறேன்.

திருவடிகள் வேதாந்தங்களில் விளங்குகையாவது—வேதாந்தங்களில் விஸ்தாரமாக வருணிக்கப்படுகையாம். இவருடைய முடிமீது விளங்குகிறதோ வென்னில்; “அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணு உன் கோலப்பாதம்” [திருவாய் மொழி 10—3—6] என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்ததுபோல் பிரார்த்தித்து நம்மாலும் சிரோபூஷணமாக அணிந்துகொள்ளக்கூடிய திருவடி என்றபடி. எம்பெருமானை வணங்கும்போது அவன் திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து வணங்கவேண்டுமாதலால் அப்போது இவருடைய திருமுடியிலே அத்திருவடிகள் விளங்கக் குறையில்லையிறே.

[யஸ்மிந் அஸ்மந்மனோரதபதஸ் ஸகலஸ் ஸமேதி.] உலகத்தில் தந்தையென்றும், தாயென்றும், மக்களென்றும், மாதரென்றும், செல்வமென்றும், சேலையென்றும் பலவற்றை விரும்பி அவற்றிலே உண்டாகிற விருப்பமெல்லாம் இவர்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் தவிர மற்றொன்றில் இல்லையென்றபடி. எம்பெருமான் திருவடிகள் கிடைத்துவிட்டால் ஸர்வஸ்வமும் கிடைத்து விட்டதாக நினைத்து மகிழ்பவர் என்கை. குலதநம் என்கிற விசேஷணத்தினால் உபாயத்வமும், குலதைவதம் என்கிற விசேஷணத்தினால் உபேயத்வமும் சொல்லப்பட்டதாம். (அ)

தக்ஷை ந யஸ்ய ஔமிரோண-வ ஸீக்ராணாம்

ஸக்யோ நஸூதா ஔமி ஸவ-விதாஔஹாஹெஹி

கத-ஹம் தபீய ஔமிஔஸூகி ஔஹிதாய

ஔஹி நஔஹிஔஸூ கவயெ நிரவகு-வாய||

தத்வேநயஸ்ய மஹிமார்கணவ சீகராணுஃ .

சக்யோந மாதுமபி சர்வ பிதாமஹாத்யைஃ,

கர்த்தும் ததீயமஹிமஸ்துதி முத்யதாய

மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய.

(எ)

யஸ்ய	{ எந்த எம்பெருமா னுடைய	கர்த்தும்	செய்வதற்கு
மஹிம	{ பெருமையாகிற கட	உத்யதாய	{ ஆரம்பம் செய்தவனா யும்
அர்ணவ சிகர	{ வில் ஒரு சிறிய		
அணுஃ	{ திவலைபளவு கூட		
சர்வ பிதாமஹ	{ சிவன் பிரமன் முத	நிரபத்ரபாய	{ வெட்கம் கெட்டவ னாயும்
ஆத்யைஃ அபி	{ லானவர்களாலும்		
தத்வேந	உள்ளபடி		
மாதும் ந	{ அளவிட்டறிய முடி	கவயே	{ கவியென்று பேர் சமப்பவனாயு மிருக்கிற
சக்யஃ	{ யாததோ,		
ததீய மஹிம	{ அந்த எம்பெருமானு	மஹ்யம்	எனக்கே
ஸ்துதிம்	{ டைய பெருமை யைப்பற்றின ஸ்தோத்ரத்தை	நமஃ அஸ்து	{ நமஸ்காரம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

* * * [தனுநயஸ்யு.] 'எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் துதிக்கப்போகிறே' நென்று கீழ்ச் சீலாகத்தில் கூறியவர், ஞானத் திற்சிறந்த மஹான்களுடைய மனமொழிகட்கும் எட்டாத விஷயத்தை அல்பஜ்ஞனாகிய நான் துதிக்கத் தொடங்குவது என்ன ஸாஹஸம்! என்று வெட்கப்பட்டு ஸ்தோத்ரம் செய்யப் புகுவதில் நின்றும் பின்வாங்கி, என்னகாரியஞ் செய்பத் துணிர்த்தோமென்று தம்மைத் தாமே நிந்தித்துக் கொள்ளுகிறார் இதில். பிரமன் சிவன் என்று சொல்லப்படுகிற சில மஹான்களை எம்பெருமானுடைய மஹிமையைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கி, பெரிய கடல் போன்ற அந்த மஹிமையில் ஒரு சிறிய திவலைபளவுகூடப் பேசமுடியாமல் வெள்கி நின்றார்கள் என்னும்போது சிற்றறிவானாகிய நான் எவ்வளவு? ஸ்தோத்ரமென்பதை நான் நெஞ்சால் நினைக்கவும் யோக்கையுடையேனல்லேன். இஃது எனக்குத் தெரிந்திருந்தும் கவி என்று பேர்பெற நினைத்துச் சீலாகங்கள் சொல்லத் தொடங்கிவிட்டேனே! என்னைப்போன்ற வெட்கங்கெட்டவன் உலகிலுண்டோ? இப்படிப்பட்ட மூடனான எனக்கேயன்றோ முதலில் நமஸ்காரம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய குணங்களில் ஸ்வல்ப பாகமும் ஸர்வஜ்ஞர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளாலும் அளவிட முடியாதென்பது பூர்வார்த்தத்தின் கருத்து.

அப்படிப்பட்ட அநந்தகல்யாண குணர்ணவான எம்பெருமானுடைய வைபவங்களை அல்பஜ்ஞனாகிய நான் துதிக்கவேண்டுமென்று நெஞ்சினால் நினைப்பதும், அந்த நினைவை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதும் வெட்கங்கெட்ட வியாபாரமன்றோ. கேவலம், கவியென்று பேர்சுழிப்பதற்காகவன்றோ நான் ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குவது; என் அழகையன்றோ ஆலத்தியெடுக்கவேண்டுமென்கிறார் போலும்.

மஹ்யம் நம அஸ்து = என்னை எல்லாரும் நமஸ்கரிக்கட்டும் என்றது தம்மைத்தாமே நினைத்துக்கொள்ளுகிறபடி. உலகில் ஸாஹஸிகர்களைக் கைகூப்பி வணங்கவேண்டுமென்று சொல்வதுண்டு. (எ)

யதூ ஸூராவயி யயாஜிதிவாவ்யுஸக்தி
ஸூளரெய்வெவ வலுதெவி ஸுடா ஸூவஹி |
வெடாஸூதாஜிவ உவாஸூ உஹாணவாஹி
கொ உஜ்ஜதாராணு கௌவலயொவி-ஸெஷ? ||

யத்வா ச்ரமாவதி யதாமதி வாப்யசக்த
ஸ்தேளம்யேவமேவ கலு தேபி ஸதா ஸ்துவந்த்
வேதாச் சதுர்முக முகாச்ச மஹார்ணவாந்த்
கோ மஜ்ஜதோரணு குலாசலயோர் விசேஷ். (அ)

யத்வா	அல்லது,	ஸதா அபி	எப்பொழுதும்
அசக்த்	{ சக்தியற்றவனான	ஸ்துவந்த்	{ ஸ்தோத்ரம் செய்து
(அஹம்)	{ நான்		{ கொண்டிருக்கிற
ச்ரம அவதி	{ ச்ரமம் உண்டாகிற	தே	அந்த
	{ வரையிலாவது		
யதாமதி வா	{ புத்திக்கு எட்டிய	வேதா:	வேதங்களும்
அபி	{ வரையிலாவது		
ஸ்தேளமி	{ ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	சதுர்முக	{ பிரமன் முதலியவர்
	{ கிறேன்;	முகாச்ச	{ களும்

எவம் எவ	{ இப்படியே யல்லவோ (துதிப்பது.)	மஜ்ஜதோ:	முமுகிப்போகிற
கலு	{	அணு	{ சிறியதொரு
(என்னவிட	சிறிது அதிகமாக	குலாசலயோ:	{ வஸ்துவக்கும் (பெரிய)குலபர்வ
அவர்கள் துதிப்பார்களெனினும்)			{ தத்திற்கும்
மஹாஅர்ணவ	{ பெரிய	க:விசேஷ:	என்ன வாசி?
அந்த:	{ கடலினுள்ளே		

* * *—[படி ஸ்ராவயி.] ‘பரமபுருஷனைத் துதிக்க நாம் எவ்வளவு? முடியாத காரியத்தை நெஞ்சாலும் நினைப்பது கூடாது’ என்றெண்ணி ஸ்துதிப்பதில் நின்று கைவாங்கப்பார்த்த ஆளவந்தார், ‘நம்மாலானமட்டும் துதிப்பது தகுதியே’ என்று ஒருவாறு நெஞ்சை ஸமாதாநப்படுத்திக்கொள்ளுகிறார் இதில். எம்பெருமானுடைய வைபவங்களை எல்லைகண்டு பேச என்னால் முடியாதென்கிற விஷயம் உண்மையே; அதற்கு நான் அசக்தனாயினும், ஸ்துதிப்பதில் நின்று அடியோடு நிவர்த்திப்பேனல்லேன். பகவத்குணங்களைப் பரிபூர்த்தியாகப் பேசவல்லவர்கள்தாம் ஸ்துதிப்பதற்கு இறங்கலாமென்று யாதொரு நியமமும் கண்டதில்லை. எவனெவனுக்கு எவ்வளவு பேச சக்தியும் புத்தியும் உள்ளதோ அவ்வளவு பேசி நிற்பதற்கு யாதொரு தடையுமில்லையே. ஆகையாலே, எவ்வளவு துதிப்பதற்கு எனக்கு சக்தியுள்ளதோ, அறிவும் உள்ளதோ, அவ்வளவு துதிக்கப்புகுகின்றேன்.

இப்படி துதிப்பது நான் மாத்திரமல்ல; † “வேதமுரைத் துமையோர் வணங்கும் செந்தமிழ் பாடுவார் தாம் வணங்குந் தேவர்” என்கிறபடியே தேவர்களும் வைதிகர்களும் வேதங்களும் மற்றும் எத்தனையோ பேர்கள் அவ்வெம்பெருமானைத் துதித்திருக்கிறார்கள், துதித்துக்கொண்டு மிருக்கிறார்கள்; அன்னவர் துதிப்பது ஒருநாளிருநாளல்ல; அல்லும் பகலும் துதிப்பர்; அப்படி துதிப்பவர்களும் தங்களுக்குள்ள ஜ்ஞாநசக்திகளளவே துதித்தார் களையன்றி எம்பெருமானுடைய புகழ்களைப் பேசித் தலைக்கட்டினார்களென்றில்லை. ஆகவே, அவரவர்களுடைய ஜ்ஞாநசக்திகளுக்குணங்க அவரவர் பேசக்கடவர்கள்’ என்று ஏற்பட்ட பின்பு, நானும் என்னுடைய சக்திக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்றவாறு துதிப்

பதில் தடையில்லையாதலால் ஏதோ ஆனமட்டும் துதிக்கப் பார்க்கிறேன் என்கிறார்.

“ஸதா ஸ்துவந்த : தே வேதா : சதுர்முகமுகாச்ச ஏவமேவ” என்று சொல்லிவிடலாமோ? உம்முடைய சக்தி எங்கே? அவர்களுடைய சக்தி எங்கே? உம்முடைய ஜ்ஞானமெங்கே? அவர்களுடைய ஜ்ஞானமெங்கே? பலவகைகளிலும் உம்மைவிட எவ்வளவோ மேம்பட்டவர்களான சதுர்முகாதிகளை நீர் உம்மோடு ஒப்புச் சொல்லிக்கொள்வது தகுதியாகுமோ? என்று சிலர் கேட்கக் கூடுமாதலால் அக்கேள்விக்கும் தாமே ஸமாதான மருளிச் செய்கிறார் [கோ மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோர் விசேஷ ?] என்று. இதன் கருத்தாவது :—என்னுடைய ஜ்ஞான சக்திகள் அற்பமென்பதும் அவர்களுடைய ஜ்ஞான சக்திகள் அதிக மென்பதும் உண்மையே; ஆனாலென்ன? எம்பெருமானுடைய புகழை உள்ள படி பேசமாட்டாமையில் அவர்கட்கும் எனக்கும் ஏதேனும் வாசியுண்டோ? என்னைவிட—அவர்கள் அதிக ஜ்ஞானசக்தியுடையவர்களாக இருப்பதுபற்றி பத்துநூறாயிரம் வாக்கியங்கள் அதிகமாகப் பேசியிருக்கிறார்களென்றே கொள்வோம்; நான் சொன்ன சொற்கள் ஸ்வல்பமேயாயினிக. ஆனதாலென்ன? பேசப்படுகந்த விஷயத்தை அவர்களும் எல்லை காணவில்லை; இதில் ஸாம்யத்திற்குக் குறையில்லையே. ஒரு த்ருஷ்டார்தம் காண்மின்;—ஒரு துரும்பு; ஒரு பெரிய மலை; இவை யிரண்டுக்கும் உருவத்தில் எவ்வளவோ வாசியுண்டுதான்; இருந்தாலும், இவ்விரண்டையும் கடலினுள்ளே எறிந்தோமாகில், சிறிய துரும்பும் பெரிய மலையும் கடலினுள் ஒரு புறத்தில் உருத்தெரியாமல் மூழ்கிக்கிடப்பது ஒக்குமன்றே. அணுவுக்கும் மலைக்கும் வெளிநிலத்தில் நெடுவாசி கண்டோமாகிலும், இவை கடலினுள் அழுந்தும் விஷயத்தில் இவற்றுக்கு யாதொரு வாசியும் காண்கிறோமில்லை. ஸாம்யமே காண்கிறோம். ஆனால், அணுவைக் காட்டிலும் மலையானது ஸமுத்தரத்தின் அதிக பாகத்தை ஆக்ரமித்திருக்கின்றதென்பது மாத்திரம் உள்ளது. அஃது இருக்கட்டும். இவை கடலினுள் இருக்கிற இடம் தெரியாமல் ஒரு மூலையில் மங்கிப்போகும் விஷயத்தில் வாசியுண்டோ சொல்லுங்கள்; அதுபோலவே, அணுவைப்போன்ற எனது உக்திகளும் மலையைப்போன்ற சதுர்முகாதிகளின் உக்திகளும் அளவில்

ஏற்றத்தாழ்வுடையனவாயிருந்தாலும் பகவத்குணஸாகரத்தில்
ஏதோவொரு மூலையில் மறைந்துபோம் விஷயத்தில் வாசியற்றிருப்
பனவேயாம் என்றராயிற்று.

“அவரவர் தார்தாமறிந்தவாறேத்தி” என்று பொய்கைப்
பிரானும் “தங்களன்பாரத் தமது சொல்வலத்தால் தலைத்தலைச்
சிறந்து பூசிப்ப” என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தபடி
அவரவர்கள் தம்மம் ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு இணங்கியவளவே போற்
றத்தக்கவர்களாதலாலும், * அவ்வதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண
குணகணூர்ணவணை எம்பெருமானுடைய புகழ்க்ளைப்பேசித் தலைக்
கட்டுதல் ஆர்க்கும் முடியாத காரியமாகையாலும், நானும் ஏதோ
எனக்குத் தெரிந்தவரையில் போற்றப் புகுதல் குற்றமல்ல என்று
ஒருவாறு மரஸ்ஸை ஸமாதானம் பண்ணிக்கொண்டாராயிற்று.

சீலோகம் தொடங்கும்போதே யத்வா என்றது—கீழ் சீலோ
கத்தில் சொன்ன விஷயத்தைத் தள்ளி, இதில் வேறு விஷயம்
சொல்லுவதைக் காட்டும் ‘ஸ்துதித்தல் தகுதியல்ல’ என்றன்றோ
கீழிற்சொன்னது; இதில் அங்ஙனல்லாமல் ஸ்தோதாமி என்று
துதிக்க இழிகுறராகையாலே இதுதோன்ற யத்வா என்றாரென்க.

சீரமாவதி=சீரமம் உண்டாகிற வரையில் என்றது—சக்தி
யுள்ளவரையில் என்றபடி. ‘நான் களைத்துப்போகிறவரையில்
தண்ணீர் இறைக்கிறேன்’ என்றால் சக்தியுள்ளவரையில் இறைக்
கிறேன் என்று பொருள்படுதல் காண்க. ஸ்ரீ சுவயி: யவநிநுக
ரூணிதக்—ஸ்ரீராவயி. (அ)

கிடுஹெஷ ஸக்யுகிஸயெந நதெநுகுஹு:
ஹோதாவிதா ஹுகி க்யுதெந வரிஸுரெண |
தக்யு ஸ்ரீஹு ஸுஹுஹா 88 88ஹுஹெ:
ஹுக்யுஹொய ஹுஹிதொ 88ஹுஹெநக்யு || கூ||

கிஞ்சைஷ சக்த்யதிசயெந நதேநுகம்ப்ய:
ஸ்தோதாபிது ஸ்துதி க்ருதேந பரிசீரமேண.
தத்ர சீரமஸ்து ஸுலபோ மம மந்தபுத்தே:
இத்யுத்யமோய முசிதோ மமசாப்ஜநேத்ர. (க)

வஷ:	இந்த	ஹே அப்ஜ	செங்கண்மாலே!
ஸ்தோதா	{ துதிப்பவனாகிய (அடியேன்)	நேத்ர	
சக்தி	{ (எனது)	தத்ர	{ துதிக்கும் வீஷயத்தில்
அதிசயோக	{ சக்தியின் மிகுதியினால்	மந்தபுத்தே:	{ மந்தபுத்தியை புடையனா
தே	உனக்கு	மம து	எனக்கோ வென்றால்
ந அநுகம்ப்ய:	{ இரங்கத் தருந்தவ னல்லேன்;	ச்ரம:	பரிச்ரமம்
அபி து	{ பின்னை எக்காரணத் தினால் இரங்கத் தருந்தவன் எனில்;	ஸுலப:	{ எனிடில் உண்டாகத் உடியது ;
ஸ்துதிக்கு	{ துதிப்பதனாலுண் டாகும் பரிச்ரமத் தைப் பார்த்து (இரங்கத் தருந்த வன்);	இதி	{ என்ஈற காரணத்தினால்
தேந பரிச் ரமேண		மம ச	எனக்கே
		அயம் உத்யம:	{ இந்த முயற்சி ஏற் பிருக்கிறது.

* * *—[கிடுவெஷ.] எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பூர்த்தியாகப் பேசமாட்டாமையில் பிரமன் முதலியோர்க்கும் தமக்கும் யாதொரு வாசியுமில்லையென்றார் கீழ் ச்லோகத்தில். வாசியில்லையென்பது மாத்திரமேயல்ல; அவர்களிற் காட்டில் தமக்கு ஒருவகையான ஏற்றமுமுண்டென்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில்.

உலகத்தில் ஒரு மஹானுக்கு ஒருவனிடத்தில் இரக்கம் பிறக்க வேணுமானால் அதற்கு இரண்டு வகையான காரணங்களுண்டு; அளவற்ற ஸாமர்த்தியம் இருந்தால் அதைப்பற்றியும் தயை பிறக்கும்; அதிகமாக ச்ரமப்பட்டு தீருநியிருந்தால் அந்த தைநயத்தைப் பார்த்தும் தயை பிறக்கும்; ஆகவே, தயை உண்டாவதற்கு ஸாமர்த்தியம் ஒரு காரணம், தைநயம் ஒரு காரணம். இவ்விரண்டு காரணங்களுள் முதற்காரணமாகிய ஸாமர்த்தியமென்பது எனக்கில்லை; அதாவது—உன்னுடைய திருப்புகழ்களைப் பூர்த்தியாகப் பேசவல்ல சக்திவிசேஷம் எனக்கில்லை; இது பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் இல்லை யென்பது வலித்தமாதலால் இவ்விஷயத்தில் ஸாம்யமே யுள்ளது; இனி இரண்டாவது காரணமாகிய தைநயம் ஒன்றே தயைக்கு ஸாதநமாக வேண்டும்; அந்த தைநயம் என்னிடத்தில்

அதிகமாகவுள்ளதா? ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கல் அதிகமாகவுள்ளதா? என்று ஆராயுமளவில் என்னிடத்தே அதிகமுள்ளது. எங்கனே யென்றால், எவன் அதிகமான பரிச்ரமத்தையடைகிறானோ அவனே தீநன் எனப்படுவான்; ப்ரஹ்மாதிகளும் நானும் உன்னுடைய பெருமைகளைப் பூர்த்தியாகச் சொல்லவல்லோமல்லோம் என்பது உண்மையாயினும் நெடுங்காலம்வரை நீண்ட சப்தராசிகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க அவர்களுக்கு சக்தியுண்டாகையால் அவர்கள் சனோக்காமல் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள்; அவர்களுக்கு ஸுலபமாகப் பரிச்ரமம் உண்டாகமாட்டாது; ஆகையால் அவர்களிடத்தில் தைந்யம் காண்பதில் சிறிது அருமை யுண்டு. எனக்கோ அப்படியில்லை; என்னுடைய புத்தி ஸ்வல்பமாதலால் அதிகமாகப் பேச எனக்கு சக்தியில்லை; சிறிது பேசினவாறே மிக்கச் ச்ரமம் உண்டாய்விடும்; ஆகையாலே என் பக்கல் தைந்யம் காண்பது எனிது; தைந்யம் கண்டவாறே நீ தயைபண்ணுகிறவனாகையால் நான் சீக்ரமாகவே உனது தயைக்கு விஷயமாய்விடுவேன்; ப்ரஹ்மாதிகள் என்னையிட அதிகமான சக்தியையுடையவர்களாகையால் அவர்களுக்குப் பரிச்ரமம் விரைவில் உண்டாகமாட்டாது; உன் குணங்களைப் பூர்த்தியாகப் பேசவல்ல சிறந்த சக்தியும் அவர்களுக்கு இல்லை; தைந்யமும் அவர்களுக்கில்லை. அவர்களுடைய சக்தியெல்லாம் மாண்ட பிறகு என்றைக்கோ அவர்களுக்குப் பரிச்ரமம் உண்டாகி தைந்யம் விளையப்போகிறது; அல்ப சக்தியை யுடைய நான் இன்னும் சற்று நாழிகைக்குள் பரிச்ரமமடைந்து தீநனப்விடப் போகிறேன். உடனே உனது தயை என்மீது பெருகப் போகிறது. ஆகையாலே சீக்கிரமாய் உனது தயையைப் பெறுகையாகி ஏற்ற மெனக்குள்ளது. ஆகவே ஸ்துதி செய்வதில் இறங்குவது எனக்கே உரியது; நீ விரைந்து தயை பண்ணுவதற்கு இது ஒரு வழியாகத் தேறுகிறபடியால்—என்றாயிற்று.

மந்தபுத்தே: என்று தமக்கு விசேஷணமிட்டுக் கொண்டதன் கருத்து யாதெனில்; ப்ரஹ்மாதிகளைப்போல் நெடுநாள்வரையில் துதிக்கவல்ல அவ்வளவு புத்தி இல்லாமையால் எனக்கு சீக்கிரமாகவேச் ச்ரமமுண்டாய் விடுமென்கை.

“மம ச” என்றவியடத்தில் சகாரம் ஏவகாரம்போன்று அவதாரணப் பொருள்படும்; எனக்கே என்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகள்

உன்னை ஸ்துதிப்பது வீண்; நான் ஸ்துதிப்பதுதான் தகுதி என்ற தாகிறது. சகாரத்தின் இயற்கைப் பொருளாகிய ஸமுச்சயமும் இங்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளக் கூடியதே; அதாவது எனக்கும் என்றபடி ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு எப்படி உரியதோ அப்படி எனக்கும் உரியது என்றவாறும். பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த வியாக்கியானத்தில்—“சசப்தம் அவதாரணமாய் எனக்கே உசிதமென்னுதல்; ஸமுச்சயமாய், எனக்கும் ஸமுசிதமென்று கீழ்ச்லோகத்தோடே கூட்டுதல்” என்று இரண்டு வகைப்பொருளும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதை ஸேவித்தருளின ஸ்ரீ தேசிகன் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் அவதாரணப்பொருளை மாத்திரம் கொண்டு ஸமுச்சயார்த்தம் கொள்வது மந்தம் என்றெழுதியுள்ளார்; அப்பொருளில் என்ன ஆஸ்வாரச்யம் கண்டாரோ அறி யோம். ॥ “இருக்குவாய் முனிக்கணங்களைத்தயானுமேத்தினேன்” என்றார்போலே சொல்லுவதாகக் கொள்ளக் குறையில்லையே.

அப்ஜநேத்ர ! = என்னுடைய முயற்சி ஈடேறும்படி தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் என்றவாறு.

முதலடியில் அஹம் என்று உத்தம புருஷனாகச் சொல்ல வேண்டுமிடத்து ஏஷ: என்று ப்ரதம புருஷனாகச் சொல்லியிருப்பது ஸம்ஸ்க்ருத மர்யாதை. சுநுகூவிதம் யொமூ:—சுநுகூவு (க)

நாவேக்ஷஸே யதி ததோ ஸுவநா ந்யூதிநி
நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத ப்ரவ்ருத்தி:
ஏவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ:
ஸ்வாமிந் நசித்ர மிதமாச்ரிதவத்ஸலத்வம். ॥

நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புவநாந்யமுநி
நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத ப்ரவ்ருத்தி:
ஏவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ:
ஸ்வாமிந் நசித்ர மிதமாச்ரிதவத்ஸலத்வம். (ஃ)

ப்ரபோ !	பகவானே !,	ஸ்வாமிக் !	ஸ்வாமியே !
ந அவேக்ஷஸே	} நீ கடாக்ஷியாவிடில் யதி	எவம்	இப்படி
தத:		ஸர்வ	{ எல்லாவயிர்
அமுநி	அப்போது	ஜந்தோ:	{ கட்கும்
புங்நாநி	} இவ்வுலகங்கள்	நிஸர்க்க	{ இயற்கையாகவே உன்மை விரும்பு மவளுன
பவீதம் எவ		ஸுஹ்ருதி	
ந அவம்	{ உண்டாகவே மாட்டா;	தவயி	உன்னிடத்தில்
ப்ரவ்ருத்தி:	{ ஒரு காரியமும் செய்யமாட்டா ருத்: { என்பது சொல்ல வும் வேணுமோ?	ஆச்சரிதவத்ஸ லத்வம்	{ ஆச்சரிதவாத்ஸல்ய மாகிற இந்தக் ருணமானது
		இதம்	
		சித்ரம்	
			ஆச்சரியமல்ல.

* * *—[நாவேக்ஷஸே.] ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதில் தமக்கு அதிகாரமுண்டென்று ஸமர்த்தித்தபின் ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குகிறார் இது முதலாக.

கீழ்ச்லோகத்தில் அப்ஜநேத்ர! என்று ஸம்போதித்தவுடனே எம்பெருமான் திருவுள்ளமிரங்கித் தனது தண்டாமரைக் கண்களால் நோக்கியருளி அதுக்ரஹித்தான்; என் அப்பனே! இவ் வதுக்ரஹம் ஆச்சரியமல்ல; பிரளயகாலத்திலே இறகொடிந்த பறவைபோலே மங்கிக்கிடந்த ஆத்மவர்க்கங்களை உனது விசேஷ கடாஷுத்தாலே உண்டாக்கி, உண்டான ஜகத்துக்கள் காரியம் செய்யும்படியாகவும் கடாஷித்துப் போருகிற நீ, உன்னுலே உண்டாக்கப்பட்ட எனக்கு இன்று முகம் கொடுத்தாய் என்பது ஓர் ஆச்சரியமல்ல என்கிறார்.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் எம்பெருமான் ஸ்ருஜ்ய வஸ்துக்களில் திருக்கண் சாத்துகிறுனென்பதைச் சொல்லுகிற உபரிஷத்தில் “தத் ஐக்ஷத-பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி” என்று ஐக்ஷத என்றிருப்பதால் அதனையடியொற்றி இவரும் அவேக்ஷஸே என்கிறார். ந அவேக்ஷஸே யதி என்றது-நீ திருக்கண்ணோக்கம் செய்தருளாவிடில் என்றபடி. ஈக்ஷணமாவது அதுக்ரஹத்தோடு கூடிய ஸங்கல்பம். அதுக்ரஹ விசிஷ்டனாய் ஸங்கல்பம் செய்தருளாவிடில் கார்ய வர்க்கங்களில் ஒரு பதார்த்தமும் உண்டாயிருக்க மாட்டாது. உத்பத்திக்கே உன்னுடைய ஸங்கல்பம் காரணமென்

னும்போது, உத்பந்நங்களான கார்ய வர்க்கங்களின் ப்ரவ்ருத்திக்கு உன் ஸங்கல்பம் காரணமென்பது சொல்லவும் வேணுமோ? ஆன பின்பு மங்கிக்கிடந்த எல்லாப் பொருள்களும் ஸத்தை பெறும்படியும் ப்ரவ்ருத்தி சக்தியையுடையனவாம்படியும் நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே ஸங்கல்பித்தருளுகிற நீ இன்று என்னை ஸ்தோத்தரத்தில் ப்ரவர்த்திப்பித்து விஷயீகரித்தவிது ஒரு ஆச்சரியமான விஷயமோ? ஆச்சரிதர் ஆநாச்சரிதர் என்கிற வாசி பாராமல் எல்லார் விஷயத்திலுமே இயற்கையாக ஸுஹ்ருத்தாயிருக்கிற உனக்கு ஆச்சரிதனான என் விஷயத்தில் வாத்ஸல்யமுண்டானது அற்புதமன்று என்றபடி.

வாத்ஸல்யமாவது ப்ரீதி விசேஷம். ... (க0)

லூலாவிகா நவயிகா திஸ்யெஸரிதுஷு
நாராயண தயி நஜ்ஷுகி வெவிகுக்ஃ |
ஸுஹா ஸிவஸுதஸிவ. வாஸி லூராயிதி
வனதெஹி பஸு ஜஹிபாண-வவிபுஷெஷு ||

ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயேசித்ருத்வம்.
நாராயண த்வயி நம்ருஷ்யதி வைதிகக்ஃ?
ப்ரஹ்மா சிவச் சதமக் பரமஸ்ஸ்வராடிதி
ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்கணவ விப்ருஷஸ்தே. (கக)

நாராயண! நாராயணனே!

ப்ரஹ்மா பிரமன்

சிவ: சிவன்

சதமக்: இத்திரன் .

பரம: { (இவர்களை விட)
ஸ்வராட் { சிறந்தவனான
மூத்தாத்மா

இதி ஏதே { என்கிற இவர்கள்
அபி { எல்லோரும்

யஸ்ய தே { யாதொரு
உன்னுடைய

மஹிம { பெருமையாகிற கட
அர்ணவ { வில் திவ்யமாக
விப்ருஷ: { ஆகின்றனரோ,

(தஸ்மிந்) { அப்படிப்பட்ட
த்வயி { உன்னிடத்தில்

ஸ்வாபாவிக { இயற்கையானதும்
அநவதி { உயர்வற்றதுமான
காதிசய { ஜிவரிபத்தை
ஈசித்ருத்வம் {

க: வைதிக: எந்த வைதிகள்
நம்ருஷ்யதி ஸஹிக்கமாட்டான்?

(ஸஹியாதவன் அவைதிகள்
என்கை.)

* * *—[ஹாலாவிகெதூடி.] ஜகத்காரணத்வம் ஸ்வாமித்வம் முதலியவை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு உள்ளதாகக் கீழ்ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்தார் ; பிரமன் சிவன் முதலான தேவதாந்தரங்களுக்குப் பரத்வமுண்டென்று பலர் பிரமித்திருக்கிறபடியால் அந்த ப்ரமத்தைப் போக்கி ‘ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்பரன்’ என்பதை ஸ்தாபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கு அடியிகுகூர் இதில்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனே ! நீயே பரமபுருஷன் என்பதை அவைதிகர்கள் பொருமையாலே இசையாதொழிந்தாலும் வைதிகர்கள் இசையத் தடையில்லை ; இதற்கு இசையாத வைதிகள் ஒருவனுமில்லை ; பிரமன் சிவன் முதலானவர்களையும் வேதத்தில் ஒவ்வொரு மூலையில் பரத்வமுள்ளவர்களாகச் சொல்லியிருந்தாலும் அவர்களெல்லாரும் உன்னுடைய பெருமைப் பெருவெள்ளத்தில் ஒருசிறுதுளி யாவர்கள். அதாவது உன்னுடைய விபூதியில் ஒரு மூலையில் அமுங்கிக் கிடப்பவர்களைன்கை ஆகையாலே அவர்களுக்குப் பெருமைசொன்னவிடமெல்லாம் உன்னுடைய விபூதியின் பெருமை சொல்லப்பட்டதாய் ஒப்புயர்வற்ற பெருமை உபயவிபூதி நிர்வாணகனா உனக்கே சொல்லப்பட்டதாகிறது.

ஈசித்ருத்வமாவது—ஈச்வரனாயிருக்குந்தன்மை ; அதற்கு ஸ்வாபாவிக என்றும் அநவதிகாதிசய என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன. பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் ஒவ்வொரு விதமான ஈச்வரத்வமிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது ஸ்வாபாவிகமல்ல ; எல்லையில்லாத மேன்மையை யுடையதுமல்ல ; எம்பெருமானொருவனுடைய ஐச்வரியமே அப்படிப்பட்டதாம் மற்றையோருடைய ஐச்வரியமெல்லாம் கருமங்களைக் காரணமாகவுடையதும்துக்கங்களோடு கூடினதும் அரித்யமுமாயிருக்கும். ஸ்வாபாவிகமாய், இதற்குமேலில்லையென்னும்படி மிகச் சிறந்ததுமான ஐச்வரியம் ஸ்ரீமந்நாராயண னொருவனுக்கே அஸாதாரண மென்பது வேதங்களிலும் விசேஷித்து நாராயணதுவாகத்திலும் வரித்தமரீன விஷயம் என்று இதனால் சொல்லிற்றுகிறது.

[பரமஸ்ஸ்வராட்.] “ஸ ப்ரஹ்மாஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷரஃ பரமஸ்ஸ்வராட்” என்ற வேதவாக்கியம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

முத்தாத்மாவின் பெருமையைச் சொல்லுமிடத்தில் “ஸஸ்வராட் பவதி” என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது—ஸ்வதந்த்ராக ஆய் விடுகிறான் என்றது. என்றாலும் ‘முத்தாத்மாக்கள் கர்மவச்யர்கள் ஸல்லர்’ என்பது மாத்திரம் அதற்குப் பொருளேயன்றி ‘அவர்கள் எம்பெருமானுக்கும் பரதந்த்ரப்பட்டவர்களல்லர்’ என்கிறதல்ல. அவனுக்கு சரீரமாக இருக்கும் ஆத்மாக்கள் எப்பொழுதும் அவனுக்குப் பரதந்த்ரர்களேயாவர் “நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்ய முபைதி” என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி முத்தர்களுக்கு எம்பெருமானோடு சிறந்த ஸாம்யம் கிடைக்கிறதென்றாலும், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய சில அம்சங்கள் அவர்களுக்கு இல்லையென்று நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் அவர்களுடைய ஐச்வரியம் அளவுக்கு உட்பட்டதேயாம்.

“உன்னுடைய ஐச்வரியத்தை எல்லா வைதிகர்களும் கூறுகின்றனர்” என்னுமல் ‘எந்த வைதிகன் ஸஹிக்கமாட்டான்?’ என்று சொல்லியிருப்பதன் கருத்து—ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஜகத்காரணத்வம் ஸர்வஸ்வாமித்வம் முதலிய ஐச்வரியத்தைப் பொறுதவர்கள் வேதபாஹ்யர்கள் என்றதாம். (கக)

கம்ஸீர்ஸ்யம் வரஜஸூத ஸஜிஸ்யம் கம்
கம் வுஃவரீக நயநம் வுஃருஷா தூஜம் கம்
கஸ்யாயுதாயுதஸுதெக கஸ்யாயுதாயுத
விஸம் விவிசு விசிவித் ப்ருவிவா ம வுதூ ||

கச்சுரீச்சரியம் பரமஸத்வ ஸமாச்சரய கம்
க புண்டரீக நயநம் புருஷோத்தம க
கஸ்யாயுதாயுதசனீதக கலாம்சகாம்சே
விச்வம் விசித்ர சித்சித்ப்ரவிபாக வ்ருத்தம். (கஉ)

ச்சரியம்	{	திருவுக்கும் திரு	{	புண்டரீக	{	செங்கண்மால்
ஸ்ரீ: க:?		வாகிய செல்வன்		நயந: க:?		யார்?
		யார்?				
பரம ஸத்வ	{	சிறந்த ஸத்வ	{	புருஷோத்	{	புருஷோத்தமனெ
ஸமாச்சரயம்		குணத்திற்கு		தம: க:?		னப்படுவான் யார்?
க:?		இருப்பிடம் யார்?		கஸ்ய		எவனுடைய

அபுத அபுத சத ஏக கலா அம் சக அம்சே	{ அனேகமாயிரம் கோடி பாகங்க ளின் ஓர் பகுதியில்	விசித்ர சித் அசித் ப்ரவி பாக வருத்தம்	{ விசித்திரமான சேதநா சேதநப் பிரிவுகளை யுடையதாக இருக்கின்றது?
விச்வம்	{ இப் பிரபஞ்சம் முழுதும்		

* * *—[கூ ஸ்ரீஸி.பஃ.] ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வ முள்ளது, மற்றையோர்க்கு அது இல்லை—என்பதைத் த்ருடப்படுத்துகிறார் இதில். “திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்” என்று போற்றப்படுமவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனோ? தேவதாந்தரமோ? சொல்லுங்கள்; “வேதாந்தாஸ் தத்வசிந்தாம் முரபிதூரவி யத்பாதசிஹ்நைஸ் தரந்தி” (ஸ்ரீகுணரத்னகோசம்.) என்று பட்டர் அருளிச் செய்கிறபடி ச்ரிய பதித்வம் பரத்வஸாதகங்களில் முதன்மையாதலால் அது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கேயிறே உள்ளது.

ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் கலசாமல் கேவலம் ஸத்வகுணமே வடிவெடுத்திருப்பவன் வேறு யார்? பிரமனிதத்தில் ரஜோகுணம் அதிகமென்றும், ருத்ரனிதத்தில் தமோகுணம் அதிகமென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணனிதத்தில் ஸத்வகுணமே பரிபூர்ணமென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையாலே பரமஸாத்விகனான இவனையன்றோ பரதத்வமாக வேண்டுமென்கை.

உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணன் வேறு யார்? சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ” என்று புண்டரீகாக்ஷத்வம் பரத்வலிங்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றையோர்க்கு இல்லாமையால் இதுகொண்டும் இவனுடைய பரத்வம் வெளியாகிறதென்கை. ஸ்ரீமந்நாராயணனே புருஷோத்தமனாகவும் வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் புருஷோத்தமத்வமாகிற பரத்வலிங்கமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே உள்ளது.

[கஸ்யாயுதாயுத இத்யாதி.] ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் முதற்கொண்டு புல்பூண்டு வரையிலுள்ள ஸகல கார்ய வர்க்கமும் யாருடைய ஸ்வரூபஏகதேசத்திலே அடங்கிக் கிடக்கின்றது? “யஸ்யாயுதாயுதாம் சாம்சே விச்வசத்திரியம் ஸ்திதா” “மேரோரிவாணுர் யஸ்யைதத்

ப்ரஹ்மாண்ட மகிலம்முநே!" இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஸர்வ விபாபகனென்றும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளெல்லாம் அவனுடைய ஸ்வரூப ஏகதேசத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றும் விளங்காநிற்கும். ஸ்ரீபகவத் கீதையில் விச்வரூபாத்யாயத்தில் அர்ஜுனன் வியந்து சொல்வதும் காண்க. அயுதம்—பதினாயிரம். கலா என்பதும் அம்சம் என்பதும் அத்யல்பமான ஏகதேசத்தைச் சொல்லும்

விசித்ர சித்சித் ப்ரவிபாக வ்ருத்தம் = சித் = சேதநவஸ்துக்கள்; அசித் = அசேதநவஸ்துக்கள்; இவை தேவமதுஷ்யாதிரூப பேதத்தாலும் போக்ய போகோபகரண போகஸ்தானாதி பேதத்தாலும் விசித்திரங்களா யிருப்பதால் விசித்ரசித்சித்ப்ரவிபாக எனப்பட்டது. ப்ரவிபாகமாவது வகுப்பு; சேதநாசேதநவகுப்புகள் என்ற தாய்த்து வ்ருத்தம் என்றது—நிலைத்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் எவனுடைய ஸ்வரூபகதேசத்திலே விசித்திரமான சேதநாசேதநப்பாகுபாடுகளை யுடைய தாய்க்கொண்டு பொருந்தியிருக்கின்றது? என்றவாறு. பின்னடிகளிரண்டாலும், 'ஸர்வவ்யாபகன் யார்?' என்று கேட்டபடி.

இந்த ச்லோகமும் மேல் இரண்டு ச்லோகங்களும் "கஃ? கஃ? கஸ்ய? கஸ்ய?" என்று கேள்வி கேட்கிற ச்லோகங்களாயிராநின்றன. யாரைப்பார்த்துக் கேள்வி கேட்கிறாரென்னில்; பதினான்காம் ச்லோகத்தில் த்வதந்யஃ கஃ [உன்னைத் தவிர வேறு யார்?] என்று எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட்பதாக ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் இந்த மூன்று ச்லோகங்களிலுமுள்ள கேள்விகளெல்லாம் எம்பெருமானையே நோக்கிக் கேட்கப்படுகின்றன வென்றுணர்க. இப்படி கேள்வி கேட்பதன் கருத்து யாதெனில்;—ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய நீதான் திருவுக்கும் திரு; நீதான் பரமஸாத்விகன்; நீதான் புண்டரீகாக்ஷன்; நீதான் புருஷோத்தமன்; நீதான் ஸர்வவ்யாபகன்; ஆகையாலே நீதான் பரம்பொருள் என்று விஞ்ஞாபித்தபடி. (கஉ)

வெடிவவஹார மூரூவாதக வெடிதுவீவாடி

சுவயிவொவந லிவிஷ வய பூவாநெஃ.

கொ நுஃ பூஜா வஸுவதீ வரிவாதி கஸு

வாடிவெகெந ஸஸிவ ஸுஸிரொயுகெந ||

வேதாபஹார குருபாதக தைத்யபீடாதி

ஆபத்விமோசந மஹிஷ்ட பல ப்ரதாணை:

கோந்ய: ப்ரஜா பசுபதீ பரிபாதி கஸ்ய

பாதோதகேந ஸசிவஸ் ஸ்வசிரோத்ருதேந.

(கரு)

வேத அபஹார, குருபாதக, தைத்ய பீடா ஆதி ஆபத் விமோசந மஹிஷ்ட பலப்ர தாணை:	வேதங்களைக் கொள்ளை கொண்ட தென்ன, தகப்ப னிடத்தில் செய்த ப்ரஹ்ம் ஹத்திபாப மென்ன, அஸு- ரர்களினுண் டாகிய உபத்ரவ மென்ன இவை முதலாகிய ஆபத்துக்களை வினியோகிப்பத னாலும் உயர்ந்த பலன்களை அளிப்பதனாலும்	அந்ய: க: { (உன்னைத் தவிர) வேறு யார் ப்ரஜா பசுபதீ { ப்ரஜாபதியான பிர பரிபாதி { மனையும் பசுபதி யான சிவனையும் ரக்ஷிப்பார்? ஸ: சிவ: அந்த சிவனானவன் ஸ்வ சிரோ { தன் தலையில் த்ருதேந { தரிக்கப்பட்ட கஸ்ய பாத { யாருடைய ஸ்ரீ பாத உதகேந { தீர்த்தத்தாலே சிவ: பரிசுத்தனான?
---	--	--

* * *—[வெடிவஹாரோத்ராடி.] இதிஹாஸபுராணவ்ருத்
தார்த்தங்களாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வமுள்ளதென்று
மூத்தலிக்கிறாதினில். வேதாபஹாரமாகிற ஆபத்விமோசநமென்ன,
குருபாதகமாகிற ஆபத்விமோசநமென்ன, அஸுரபீடையாகிற
ஆபத்விமோசநமென்ன இவற்றாலும் சிறந்த பலன்களைக் கொடுப்ப
தனாலும் ப்ரஜாபதியான பிரமனையும் பசுபதியான சிவனையும் காத்
தருளினவன் உன்னைக் காட்டிலும் வேறுயார்? எவனுடைய ஸ்ரீபாத
தீர்த்தத்தைச் சிரமேல் தாங்கி சிவன் பரிசுத்தனான? என்று
கேட்கிறார்.

வேதாபஹாரமாவது—வேதங்களைப் பறிகொடுத்துப் பிரமன்
தவித்து நின்றது. இவ்வாபத்தைப் போக்கினது ஹயக்ரீவாவதா
ரத்தில். எங்ஙனே யென்னில்; எம்பெருமான் ஆதிகாலத்தில் நான்
முகனைப் படைத்து, ப்ரளயகாலத்தில் மறைந்துகிடந்த வேதங்க
ளைப் பிரகாசப்படுத்தி அவனுக்கு உபதேசித்து அறுகரஹிக்க,
அப்பிரமன் அந்த வேதங்களைக் கண்ணாகக்கொண்டு விசுவஸ்ருஷ்டி

பைச் செய்ய ஆரம்பித்தபொழுது பகவானிடத்தினின்று ரஜஸ்தமோகுணங்களின் வடிவமாகத் தோன்றிய மதுகைடபர்களென்னும் இரண்டு அஸுரர்கள் அந்த வேதபுருஷர்களை அபஹரித்துக் கொண்டு கடலினுட்புகுந்து பாதாளலோகத்திற்குப் போய்விட்டார்கள் ; வேதங்களைப் பறிகொடுத்த நான்முகன் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாது திகைத்து நெடுங்காலம் “ கண்ணிழந்தேன் தன்மீழந்தேன் ” என்று கதறியழுது பிறகு சிறிது தெளிந்து எம்பெருமானைத் துதிக்க, ஹயக்ரீவரூபியாக எழுந்தருளிப் பாதாளத்திற் சென்று மதுகைடபர்களை ஸம்ஹரித்து வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிரமனுக்கு அளித்தனன்.

முன் ஒருகல்பத்தின் அந்தத்தில் பிரமன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டப் புருஷருபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோமுகனென்னும் கொடிய அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு பிரளய வெள்ளத்தினுள் மறைந்து செல்ல, எம்பெருமான் அதனை யுணர்ந்து ஒரு பெருமீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங்கடலினுட்புகுந்து அவ்வசுரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டு அவன் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளினன் என்ற வரலாறுமுண்டு. இவ்வசுரன் பெயர் ஹயக்ரீவனென்றலுமுண்டு. மதஸ்யாவதாரம், ஹம்ஸாவதாரம், ஹயக்ரீவாவதாரம் ஆக மூன்று அவதாரங்களால் எம்பெருமான் வேதாபஹாரமாகிற ஆபத்தில் நின்றும் பிரமனை விடுவித்தான். இக்கதைகள் புராணபேதத்தாலும் கல்பபேதத்தாலும் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுண்டு.

குருபாதகமாவது மஹாபாதகம் ; தகப்பன் தலையைக் கிள்ளி யெறிந்த பாபத்திற்காட்டிலும் மேற்பட்ட பாபம் வேறு இல்லாமையால் சிவனுக்கு நேர்ந்த அந்த ப்ராஹ்மஹத்திபாபத்தை குருபாதக மென்கிறார். குருவிஷயமான பாபம் என்றாவது, மஹத்தான பாபம் என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். ப்ராஹ்மணோத்தமனாய்த் தனக்குக் குருவுமாகிய பிதாவை வதம் செய்த மஹாபாபத்தைப் போக்கின வரலாறு எங்ஙனே யென்னில் ;— ஒரு காலத்திலே பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையவாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குவதற்கு இடமா

யிருக்கின்றதென்று நினைத்து, அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது' என்று கவலைப் பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந் தெய்வைப் பிச்சை யெடுக்க வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக் குத்தான் இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவ பிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக் கொண்டே வருத்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்சுரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை யடைந்து வணங்கி இரந்தபோது அப் பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிசுஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையை விட்டகன்றது என்பதாம்.

தைத்ய பீடையாவது--அஸுரர்களால் உண்டான உபத்ரவம்; முன் ஒரு காலத்தில் அந்தகாஸுரனுக்கும் சிவபிரானுக்கும் வலிதான போர் நடந்தது; அப்போது சிவபிரானால் பிரயோகிக்கப் பட்ட சஸ்திரத்தினால் அந்தகனுடைய சரீரத்தினின்றும் ரக்த வெள்ளம் துழம்பி யெழுந்து தரையில் பெருக, கீழே விழுந்த ஒவ்வொரு ரக்த பிந்துவில் நின்றும் ஒவ்வொரு அந்தகனைப் பல அந்தகாஸுரர்கள் கிளம்பி ருத்ரனை எதிர்க்கவே அவன் அவர்களை வெல்ல முடியாமல் வியாதலப்பட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சூரணம் புக, அப்பெருமான் சுஷ்கரேவதியை ஸ்ருஷ்டிக்க, அது ஒரு நொடிப் பொழுதில் அந்தகர்களுடைய சரீர ரக்தங்களைக் குடித்து அவர்களை ஒழித்திட்டது என்ற மாத்ஸ்யபுராண கதையும்; ருத்ரனால் வரம்பெற்ற வ்ருகாஸுரன் தனது ஸாமர்த்தியத்தை அந்த ருத்ரனிடத்திலேயே பரீக்ஷித்துப் பார்க்க வேணும் என்று தொடங்கின்போது அந்த வ்ருகாஸுரனுடைய கொடுமையைத் தவிர்த்து ஸ்ரீமந்நாராயணன் ருத்ரனுக்குப் பயிவிருத்தியைச் செய்தருளினான் என்ற கதையும், மற்றும் ஹிரண்ய ராவணாதிகளைக் கொன்ற கதைகளும் அறியத் தக்கன. பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நேர்ந்த ஆபத்துக்கள் பலவாகையாலும், அவற்றை யெல்லாம் போக்கினது எம்பெருமானேயாகையாலும் "தைத்ய பீடாதி" என்று ஆதிசப்தப்ரயோகம் பண்ணிற்று. இவைமுதலிய பலபல ஆபத்துக்கள் ளென்றபடி.

ஒருவனை ஒருவன் ரக்ஷிப்பதாவது—அரிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகை. அரிஷ்டங்களைப் போக்கின்படியை அருளிச்செய்தபின் இஷ்டங்களை அளித்தபடியையும் அருளிச்செய்கிறார் மஹிஷ்டபலப்ரதானை: என்று. ஸாமான்ய ஜீவர்களான ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஈசுவரர்களென்று பலரும் கொண்டாடும்படியான பதவிகளை அவர்களுக்குக் கொடுத்தமை சொல்லுகிறது. “யுககோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ:—புநஸ் த்ரை லோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாரிதி சுச்ரும.” [நான் முகனாவன் கணக்கற்ற கோடி யுககாலம் விஷ்ணுவை ஆராதித்து த்ரிலோக ஆதிபத்யத்தைப் பெற்றான்] என்றும், “ப்ரஹ்மாத்யஸ் ஸுராஸ் ஸர்வே விஷ்ணுமாராத்ய தே புரா—ஸ்வம் ஸ்வம் பதமநுப்ராப்தா: கேசவஸ்ய ப்ரஸாதத:.” [பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லாரும் பண்டு விஷ்ணுவை ஆராதித்துத் தம் தம் பதவிகளைப் பெற்றனர்] என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்.

[கஸ்ய பாதோதகேந***] உலகளந்த காலத்து ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுதிருவடிகளை நீட்டி, அத்திருவடியைப் பிரமன் விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைச் சிவபிரான் திருமுடியிலேற்றனன் என்று புராணங்கள் கூறும். “சதுமுகன்கையில் சதுப்புயன்தாளில் சங்கரன் சடையினில் தங்கிக், கதிர்முக மணிகொண்டிழிபுனற் கங்கை” என்றார் பெரியாழ்வாரும். “ததம்பு பரயா பக்த்யா ததார சிரஸா ஹர:—பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே” என்று ஈசுவர ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லிற்று. ஸ்ரீபாகவதத்திலும் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீசுகர் பின் வருமாறு விளக்கியிருக்கிறார்:—“யச்சௌசநிஸ்ஸூத ஸரித்ப்ரவ ரோதகேந தீர்த்தேந ஸூர்த்ரி வித்ருதேந சிவச் சிவோ பூத்.” [பகவானுடைய திருவடியில் நின்றும் பெருகின கங்கா தீர்த்தத்தை முடிமேல் தாங்கி சிவபிரான் பரிசுத்தியையடைந்தனன்] என்று.

இவை போன்ற பல புராண கதைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வத்தை நன்கு விளக்குகின்றன. ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று மூன்று பகுதியாக வகுக்கப்பட்டுள்ள புராணங்களுள் ஸாத்விக புராணங்களில் எம்பெருமானுக்கே பரத்வம் பொலியும். ராஜஸதாமஸ புராணங்களில் நான்முகனுக்கும் சிவனுக்கும் பரத்வம் கூறப்படும். ஸாத்விக புராணங்களைத் துணை கொண்டு வேதங்களை அடியொற்றி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வம் ஸ்தா

பிக்கப்படுகிறபடியால் இதற்கு விருத்தமான அர்த்தங்களைப் பகர் கின்ற ராஜஸ்தாமஸ புராணங்கள் கிரோதா திகரண வ்யயத்தாலே ஒதுக்கப்படுகின்றன வென்றுணர்க.

பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் பாடிய “மங்கைபாகன் சடையில் வைத்த கங்கையார் பதத்து நீர்? வனசமேவு முனிவனுக்கு மைந்தனுனதில்லையோ?, செங்கையா விரந்தவன் கபாலமாரகற்றி னார்? செய்ய தாளின் மலரரன் சிரத்திலானதில்லையோ? வெங்கண் வேழ மூலமென்ன வந்ததுங்கன் தேவனோ? வீறுவாணனமரி லன்று விறலழிந்த தில்லையோ?, அங்கண் ஞால முண்டபோது வெள்ளி வெற்பகன்றதோ? ஆதலா லரங்கனன்றி வேறு தெய்வ மில்லையே.” என்ற பாசரம் இங்கே நினைக்கத்தக்கது. (கந)

கஸ்யோதரே ஹரவிரிஞ்சி ஸுஃ ப்ரபஞ்ச:
கோ ரக்ஷதீரீஜநிஷ்டச கஸ்ய நார்பே:
க்ரான்த்வா நிகீர்ய புருத்கிரதி த்வதந்ய:
க: கேந வைஷ பரவாரிதி சக்யசங்க:

கஸ்யோதரே ஹரவிரிஞ்சி முக: ப்ரபஞ்ச:
கோ ரக்ஷதீமமஜநிஷ்டச கஸ்ய நார்பே:
க்ரான்த்வா நிகீர்ய புருத்கிரதி த்வதந்ய:
க: கேந வைஷ பரவாரிதி சக்யசங்க:

(கச)

ஹர விரிஞ்ச } சிவன் பிரமன்
முக: } முதலான
ப்ரபஞ்ச: உலகம்
கஸ்ய உதரே { யாருடைய
வயிற்றில்
(இருக்கிறது)?
இமம் க: { இந்தப் பிரபஞ்
சத்தை யார்
ரக்ஷி { காப்பாற்றுகிறார்?
கஸ்ய நார்பே: { எவனுடைய உந்தி
யில் நின்றும்
(ப்ரபஞ்ச:) { இவ்வுலகம் உண்
அஜநிஷ்ட } டாயிற்று!
த்வத அந்ய: } உம்மைவிட வேறு
க: } யார்

(இமம்) இவ்வுலகத்தை
க்ரான்த்வா (ஒருகால்) அளந்தும்
நிகீர்ய { (ஒருகால்) விழுந்தி
பும்
பு: உத்திரதி { மற்ருருகால்
வெளிகாதி காண
உமிழ்கிருன்?
ஷ: இவ்வுலகம்
கேவா வேறு எவனால்
பரவார் இதி { நிலவணியுடைய
தென்று
சக்ய சங்க: { சங்கிப்பதற்கும்
கடியது?

* * *—[சுவஸ்யாடிபொ.] சிவனுடையவும் பிரமனுடையவும் விருத்தார்த்தங்களை ஆராயுமளவில் அவர்கள் கர்மவச்யர்களென்பதும் பரதத்வமாயிருக்கக் கூடாதவர்களென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றதென்று கீழ்ச்லோகத்தில் காட்டினர். அந்தப் ப்ராஜாபதி பசுபதிகளும் மற்றுமுள்ள பிரபஞ்சங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனாலேயே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டும் ரக்ஷிக்கப்பட்டும் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டும் வரக்காண்கையாலும், இவ்விஷயம் ராஜஸ தாமஸ புராணங்களிலுங்கூடச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், எம்பெருமானுடைய அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்கள் எவ்வளவோ இருப்பதாலும் அவர்கள் பரத்வமற்றவர்களென்பதும் இவனை பரதேவதை யென்பதும் நன்கு விளங்கு மென்கிறாநீதி.

ப்ராஹ்மா ருத்ரன் முதலான ஸகல பதார்த்தங்களும் ப்ரளய காலத்திலே ஆருடைய வயிற்றில் சேர்ந்து நிலை பெறுகின்றன? என்கிறார் முதல் பாதத்தில். “அன்றெல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்மெழந்த எச்சில் தேவர்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

உதரே என்பதற்கு, ‘திருவயிற்றினுள்ளே’ என்று பொருளாயினும் இது ஓளபசாரிகப்ரயோகம். ப்ரளயகாலத்தில் ஸகலப்ரபஞ்சமும் பகவானிடத்தில் லயிக்கின்றதென்றுதான் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் திருமழிசைப்பிரானும் “நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும், நின்னுளே யடங்குகின்ற” என்றார். ஆகையாலே இங்கு ‘திருவயிற்றினுள்ளே’ என்று சொன்னது--தன்னுள்ளே என்றபடியாம். “நாராயணே ப்ரலீயந்தே” என்றும், “லீயேதே பரமாத்மநி” என்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்படுவதுங் காண்க.

இமம் கோ ரக்ஷதி? = ப்ராஹ்மருத்ரர்களோடு மற்றுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஒரு ஆபத்து விளைந்தால் எம்பெருமானைத்தானே சரணம் புகவேணும்; எம்பெருமான்தானே அவர்களுக்கு அநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களை யளிக்கவேணும். ஆகையாலே “காக்கு மியல்வினன் கண்ணபெருமான்” என்கிறது.

ஹரவிரிஞ்சமுக ப்ரபஞ்ச கஸ்ய நாபே: அஜநிஷ்ட? = “உய்ய உலகு படைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை” என்றபடி திருநாபிக்கமலத்தில் நாராயணன் நான்முகனைப்படைக்க, நான்முகனும் சங்கரனைப்படைக்க இப்படியே மேன்மேலும் லோக

ஸ்ருஷ்டி நிகழ்ந்ததாகையால் ஸகல ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் நாபிக்கம் லமே முதற்கிழங்காம். “சுஜஸ்ய நாலாவயெய் கஜவிப்தம் பவ்யி ஸ்ரீஃ விஸ்ரம் ஸுவநரீயஸிரிதஸ்ய | விஸ்ரகஜாஹுஜநிஷ்ட ஷெவ:.” என்று வேதத்திலும் சொல்லப்பட்டது.

[க்ரான்த்வா இத்யாதி.] “பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட பேராளன்” (திருநெடுந்தாண்டகம்) என்ற அருளிச்செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார். உலகமளக்கிற வியாஜத்தாலே எல்லாப் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்தவன் நீ தவிர வேறு யார்? அவாந்தரப்ரளயங்களிலே திருவயிற்றிலே வைத்துப் பின்பு வெளிநாடு காணப் புறப்பட விட்டவன் நீ தவிர வேறு யார்?

க்ரான்த்வா என்பதனாலே உலகளந்தபடியைச் சொல்லுவதற்குத் தவிர, எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் உறைந்திருந்து காரியங்களைச் செய்வதற்காக அந்தந்த வஸ்துக்களை ஆக்ரமித்திருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுவதாகவும் ஒரு யோஜனை தேசிகன் அருளிச் செய்வார். ஸர்வ அந்தர்யாமியாயுள்ளவன் நீ தவிர வேறு யார்? என்றதாம்.

ஏஷ: (லே:க) கேநவா பரவாநிதி சக்யசங்க: ? = பர: என்றால் தலைவன் என்றபடி. பரவாந் என்றால் தலைவனை யுடையது என்ற படி. எல்லாப் பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாகவும் நியாமகளுகவும் சேஷியாகவும் ஸ்ரீமந்நாராயணனான நீயே இருக்கிறபடியால் நீதான் பரன்; உன்னையே தலைவனாக வுடையது இவ்வுலகம். நீ தவிர வேறு தலைவன் இருப்பதாக சங்கிப்பதற்கும் இடமில்லை. நிச்சயமில்லாத விஷயத்தில் தானே ஸந்தேஹம் பிறக்கக்கூடியது; கீழ்ச்சொன்ன பலவகைகளாலும் உனக்கே பரத்வம் பொலிகின்றபடியால் வேறொரு தெய்வத்தினிடத்தில் பரத்வசங்கை உண்டாவதற்கும் இடமில்லை யென்று நிகமநம் செய்தாராயிற்று. ... (கச)

கூர்ம் ஸீவ ரா-வ வரினெத: வரஜிபூக்யஷ்ட
ஸகைந ஸாக்ஷிகதயா ப்ரஸநெஷு ஸாநெஷு |
ப்ரவ்யா தநெஷவ வரஜாய-ஷ் விஷாம் ஶநெஷு
நெஷவாஸுர பூக்யதய: ப்ரஹ்ம-விஷ்வாஸு ||

த்வாம் சீல ரூப சரிதை: பரமப்ரக்ருஷ்ட
ஸத்வேந ஸாத்த்விகதயா ப்ரபலைச்ச சாஸ்த்ரை:
ப்ரக்யாத தைவபரமார்த்த விதாம் மதைச்ச
நைவாஸூர ப்ரக்ருதய: ப்ரபவந்தி போத்தும். (கரு)

த்வாம்	{ (இப்படிப்பட்ட) உன்னை	ப்ரக்யாத	{ ப்ரவித்தர்களாய்
சீல ரூப	{ குணங்களாலும்	தைவ	{ தெய்வத்தின்
சரிதை:	{ ரூபத்தாலும்	பரமார்த்த	{ உண்மையை
	{ சரிதைகளாலும்,	விதாம்	{ யுணர்ந்தவர்க
பரம	{ மிகச்சிறந்த ஸத்வ	மதைச்ச	{ ிளான மஹான்
ப்ரக்ருஷ்ட	{ குணத்தினாலும்,		{ களினுடைய
ஸத்வேந	{		{ மதங்களினாலும்
ஸாத்த்விகதயா	{ ஸாத்த்விகங்களென்	ஆஸூரப்ரக்	{ அஸூரத் தன்மை
ப்ரபலை:	{ கிற காரணத்தா	ருதய:	{ பொருத்திய
சாஸ்த்ரைச்ச	{ லே சிறப்புற்ற		{ ரீசர்கள்
	{ சாஸ்திரங்களி	போத்தும்	{ அறிவதற்கு
	{ னாலும்	ந ப்ரபவந்தி	{ வல்லரல்லர்.

* * *—[தூம் ஸீமூரூவ.] இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வமென்கிற விஷயம் சாஸ்த்ரவரித்தமாகில், சாஸ்த்ரம் பயின்றவர்களானவரும் இவ்விஷயத்தை ஏன் இசையக்கூடாது? சிலர் ஈச்வரனே இல்லை யென்கிறார்கள்; சிலர் சிவனே தத்துவமென்கிறார்கள்; சிலர் த்ரிமூர்த்திகளும் ஸமர் என்கிறார்கள்; மற் றும் பலபலவகையாகப் பலபல மதஸ்தர்கள் வாதிக்கின்றார்களே; இப்பரமார்த்தம் எல்லார் நெஞ்சிலும் ஏன் படவில்லை; யாரோ சிலர் மாத்திரமேயன்றோ நாராயண பாரம்யம் இசைகின்றனர்; இங்ஙனே சிலரறிந்து சிலரறியாமைக்கு என்ன காரணம்? என்கிற கேள்வி உண்டாகக்கூடியதாகையால் அதற்கு ஸமாதானம்போல் இந்த ச்லோகமருளிச்செய்கிறார். ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளாயிருப் பார்க்கு எம்பெருமானுடைய பரத்வமறிந்துகொள்ள வழியில்லை யென்கிறார். எல்லாரும் சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றிலே எம்பெருமா னுடைய பரத்வத்தைக் கண்டறிந்து அநுபவிக்கலாமாயிருக்க அநி யாயமாகச் சில ஆஸூரப்ரக்ருதிகள் இழக்கிறார்களே யென்று மூடர்களைப் பற்றிப் பரிதாபப்படுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம். சிலசூனமான பகவத் விஷயம் நல்ல காலமாக துஷ்டர்களின்

கண்ணில்படாமல் விளங்குகிறதேயென்று மகிழ்ந்துகொள்ளுகிற ரென்னவுமாம். அப்படிப்பட்ட ஆஸுரப்ரக்ருதிகளிலே நாமும் ஒருவராக இருந்துவிடாமல் அவர்கள்நடுவே நாம் பாவத் பரத் வத்தை நன்கு அறுபவிக்கப் பெற்றோமே! என்கிற உகப்பும் உள் ளுறையும்.

எம்பெருமானை அறிவதற்குப் பல வழிகளுண்டு ; அவற்றில் ஐந்தாறுவழிகளை இந்த ச்லோகத்தில் எடுத்துரைத்து, இவற் றுலே ஆஸுர யோநிகள் எம்பெருமானை அறியாமற் போகிறார்களே ! அந்தோ இழக்கிறார்களே ! என்கிறார். எந்தெந்த வழிக ளாலே எம்பெருமானை அறியலாமென்னில் ; கீலூபசரிதை: என்று தொடங்கி அடைவே அருளிச் செய்கிறார். ஸ்ரீராமக்ருஷ் ணைதி அவதாரங்களில் வேடன் வேடுவிச்சி குரங்கு இடையன் இடைச்சி முதலானார்க்கும் ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறலாம்படி விளங்கக்காட்டிய ஸௌசீல்யகுணத்தை சீலமென்கிறது. மஹானு யிருப்பவன் மந்தர்களோடு ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறச் செய் தேயும் பலபல பிரகரணங்களில் பரத்வமும் பொலிய நின்றமை காண்க. பரமபுருஷனுயிருக்கச் செய்தேயும் அதிசூத்ரங்களான சேதநாசேதநங்களோடும் கலந்து பரிமாறி லீலா ரஸங்களை அறுபவிக்க ஆசைப்பட்டுத் தானே “வஹு ஸ்யாடி” [பஹு ஸ்யாம்] என்று ஸங்கல்பித்துக் காரியம் செய்த நீர்மையும் இங்கு சீலபதார்த்தமாகும்.

நுபமாவது அப்ராக்ருதமான சோதிவடிவு. சரிதங்களாவன— “வேதாபஹார குருபாதக” இத்யாதி (13.) ச்லோகத்தில் சொல் லப்பட்ட சரித்திரங்களும், “க்ரார்த்வா நிகீர்ய புநருக்கிரதி” என்று கீழ்ச்லோகத்திற் சொல்லப்பட்ட சரித்திரங்களும் ஸ்ரீராமா யண ஸ்ரீபாகவதாதிகளிலுள்ள மற்றும் பல அதிமாதுஷ சேஷடி தங்களும்.

பரமப்ரக்ருஷ்ட ஸத்வமாவது — அப்ராக்ருதசுத்தஸத்வம் ; இது எம்பெருமானுக்கே உள்ளதொன்று. [ஸாத்விகதயா ப்ரப ஸூச்ச சாஸ்த்ரை:] ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் பலவாகையால் அவற்றுள் னூர்ப்பலங்களான ராஜஸ தாமஸ சாஸ்த்ரங்களில் பெரும்பாலும்

தேவதார்தாங்களுக்குப் பரத்வம் விளங்குகிறபடியால் அவற்றை யொழித்து, ஸாத்விகங்களாய் ப்ரபலங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை இங்குக் கூறுகின்றார். “ ஸாத்திகெஷ்ய கஷெஷா ரிஹாது ஸயிகம் ஹரெ: ” என்று மாத்ஸ்ய புராணத்தில் பிரமன் தானே சொல்லிவைத்தான்.

[ப்ரக்க்யாததைவ பரமார்த்தவிதாம்மதைச்ச] கீழ்ச்சொன்ன சிலருப சரிதாதிகளெல்லாம் ஒருபுற மிருக்கட்டும். “ ரிஹாஜநொ யெந மதஃ ஸவநூ: ” [பெரியோர்கள் எந்த வழியில் செல்லு கிறார்களோ அதுவே நல்வழி] என்றபடி ஸுகமாக நிச்சயிப்ப தற்கு ஸாதநமாகிய மஹாஜநவித்தாந்தமும் ஸ்ரீமந்நாராயண னுடைய பரத்வஸ்தாபுர்த்திலேயே பொலிகின்றதென்று காட்டு கிறார். ப்ரக்க்யாத என்கிற பத்ததை தைவத்துக்கு விசேஷண மாக்கி யுரைத்தார் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ; தைவபரமார்த்த வித் துக்களுக்கு விசேஷணமாக்கி யுரைத்தார் வேதாந்த தேசிகன். இரண்டுபடியும் பொருந்தியதே. நாராயணாவாகம், ஸுபாலோ பரிஷத்து, அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் முதலியவற்றில் ப்ரவித்த மான யாதொரு தைவமுண்டு-தேவதை, அதனுடைய [-பரமபுரு ஷனுடைய] உண்மைநிலைமையைக் கண்டறிந்தவர்களான வ்யா ஸர், பராசரர், வால்மீகி, மது, யாஜ்ஞவல்க்யர், செளநகர், ஆபஸ் தம்பர், ஆழ்வார்கள் முதலானவர்களைப் பரமார்த்தவித்துக்க ளென்கிறார் இங்கு.

ஆக இத்தனை வழிகளாலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத் தைக் கண்டறிந்து வாழலாமாயிருக்கச் செய்தேயும் தாமஸப்ரக் ருதிகளாயுள்ளவர்கள் தெனர்ப்பாக்கியத்தாலே அறியமாட்டா மல் இழக்கிறார்களென்று அருளிச்செய்கிற புடையிலே, பாக்ய சாலிகளாயுள்ளவர்கள் கீழ்ச்சொன்ன வழிகளாலே நன்கறிந்து வாழ்கிறார்கள் என்று ஸூசிப்பித்தாராயிற்று. ... (கரு)

உஜ்ஜ்வலித த்ரிவிய லீல ஸுராதிலாயி

ஸஹாவநம் தவ வரி ஸ்ரீயி ஸுஹாவஸு |

ரீபாபவெந ஹவதாவி நிமஹுரீநம்

வஸுந்தி கெவிநிஸுத்வநந்யுஹாவம் ||

உல்லங்கித த்ரிவித ஸீமஸுமாதிராயி
ஸம்பாவநம் தவ பரிப்ராடிம ஸ்வபாவம்.

மாயாபலேந பவதாபி நிகூர்யமாநம்

பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வநந்யபாவா .

(கக)

உல்லங்கித த்ரிவிதஸீம ஸம அதி சாயி ஸம் பாவநம்	{ மூன்று விதமான பரிச்சேதங்களை யுடையதோ என்று சங்கிப்ப தற்கும் கூடாத தும், ஒத்தார் மிக்காரை யுடைய தோவென்று சங்கிப்பதற்கும் கூடாததுமான	{ பவதா மாயா பலேந நிகூர்ய மாநமபி	{ நீ மாயையினால் மறைத்த போதிலும்
{ தவ பரிப்ராடிம ஸ்வபாவம்	{ உன்னுடைய பரதவமாகிற ஸ்வபாவத்தை	{ த்வத் அகர்ய பாவா:	{ உன்னிடத்திலேயே மனம் பொருந்தி யுள்ளவர்களான
		{ கேசித் அநிசம்	{ சில மஹான்கள் எப்போதும்
		{ பச்யந்தி	{ ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார் கள்.

* * *—[உயூவ்வி ஐத்யாடி.] கீழ் ச்லோகத்தில் சொல்லிய
படி ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரதவம் சாஸ்த்ரங்களால் மாத்திரம்
அறியத்தக்கதன்று; அதை நேராக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற மஹான்க
ளும் சிலர் உண்டென்கிறாந்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டதென்னில்;
மூன்று வகையான பரிச்சேதங்களையும் கடந்திருப்பது; 'பகவா
னோடு ஒத்தார் மிக்கார் உண்டோ' என்கிற ஸந்தேஹத்துக்கும்
நிலமல்லாதது. மூன்று வகையான பரிச்சேதங்களுாவன:—தேச
பரிச்சேதம், கால பரிச்சேதம், வஸ்து பரிச்சேதம். 'பகவான்
இன்னவிடத்திலுள்ளான், இன்னவிடத்தில் இல்லை' என்பது
இல்லாமல் ஸர்வதேசங்களிலும் வியாபித்திருப்பதனால் தேச பரிச்
சேதமில்லை யென்றுணர்க. 'இன்னகாலத்திலுள்ளான், இன்ன
காலத்திலில்லை' என்பது 'இல்லாமல் ஸர்வ காலத்திலும் உள்ளவ
னாதலால் காலபரிச்சேதமில்லை; 'இன்ன வஸ்துபோலேயிருப்
'பன்' என்ன முடியாமையால் வஸ்து பரிச்சேதமில்லை. ஆக இந்த
மூவகையான பரிச்சேதங்களும்ல்லாமை சொல்லுகிறது உல்லங்
கிதத்ரிவிதஸீம என்று. ஸீமையாவது எல்லை; அதுதான் பரிச்

சேதமென்பது. “வீரீ வீரெ ஶ்ரீயாஜுமெ” என்ற அமரகோசத்தின்படி ஆகாராந்தமான வீம சப்தமும் நகாராந்தமான வீமச்சப்தமும் உண்டாகையால் இங்கு வீம என்று ஹ்ரஸ்வமாகப் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. நகாராந்த சப்தங்களின் நகாரம் மைஸத்தில் லோபித்துவிடும். உல்லங்கித என்ற விசேஷணம் ஸமாதிகாபி ஸம்பாவநையிலும் அந்வயிக்கும். பகவத்ஸ்வரூபம் த்ரிவித வீமாக்களைக் கடந்திருப்பதுபோல் ஸமாதிகாபி ஸம்பாவநைபயும் கடந்திருக்கின்றது. ஸமமென்று துல்யமான வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது; அதிகாபி என்று மேற்பட்ட வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானுக்கு துல்யமான வஸ்துவாவது மேற்பட்ட வஸ்துவாவது உண்டோவென்று ஸம்பாவிப்பதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லை யென்று சொல்லிற்றாயிற்று. த்ரிவியவீரீய ஸுரீதிஸாயிஸம் லாவநாது-த்ரிவிய வீரீஸுரீதிஸாயிஸம் லாவநெ; உஜு ஸ்வீதெ த்ரிவிய ஸுஸுலாவநெ யெனது. ஸம்பாவநாபதத்தை த்ரிவித வீமானிலும் அந்வயித்து “த்ரிவியவீரீ: ஸுரீதிஸாயிநொஸு ஸுஸுலாவநா உஜுஸ்வீதாபெந” என்று விக்ரஹம் கொள்வதும் பொருந்தும்.

இப்படிப்பட்டதான யாதொரு பரிப்ராடிமஸ்வபாவமுண்டு—பரத்வஸ்வரூபம், இது எல்லார்க்கும் தெரியக்கூடாதென்று நீ மாயையினால் மறைத்து வைத்தாலும், உன்னைத் தவிர வேறு புகலிடமறியாதவர்களாயும் உன்னையே ஸகல ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டவர்களாயுமுள்ள அநந்ய பக்தர்கள் அந்த மாயையைக் கடந்து உன்னுடைய பரத்வ ஸ்வரூபத்தை எப்போதும் ஸாக்ஷாத் கரிக்கின்றனர்.

[மாயாப்லேந பவதாபி நிக்ஷஹ்யமானம்] மாயாபலமாவது குணமயமான ப்ரக்ருதியின் ஸாமர்த்தியம்; அதனால், தனது ப்ரபாவத்தை ஸாமான்யஜனங்கள் அறியாதபடி எம்பெருமானே மறைத்துக் கொள்ளுகிறான். சூதாநம் ரீநுஷம் ரீநெ ராஜம் ஸுராயாதஜ்ஜு.” என்றும் “சுஹம் வொ வ்ரூநுவொஜாத:” என்றும் அவதாரங்களில் அருளிச்செய்து பகவானே தனது ப்ரபாவத்தை மறைத்திருக்கிறான் என்றுணர்க. அப்படி மறைத்திருந்தாலும், புண்யாத்மாக்களின் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸை மாயையானது மறைக்கமாட்டாதாகையால் அவர்கள் தாராளமாகவே ஸாக்ஷாத் கரிக்கிறார்களென்றாயிற்று.

பச்யந்தி என்றால் பார்க்கிறார்கள் என்று அர்த்தம் ; முதலில் சாஸ்த்ரங்களால் பார்க்கிறார்கள் ; பிறகு நியாகபலத்தால் ஸாஷூத் கரிக்கிறார்கள் என்கை. அவதாரங்களில் சரபங்கமஹர்ஷி, ததி பாண்டன் முதலானவர்கள் கண்ணிலேயே பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டார்கள். அரிசம் என்பதை பச்யந்தி யென்கிற க்ரியை யிலும், த்வநந்யபாவாஃ என்பதிலும் அர்வயிக்கலாம். ... (கௌ)

யடிஃபரிஃபாந்தர மொஹரஃய யக்

டிஸொதாராண்யாவரணாநி யாநிவ ।

முணாஃ ப்ரயாநம் வுரஃஷஃ வரஃவடிஃ

வரா தூரம் ஸ்ரஹய தெ விஹதிதயஃ ॥

யதண்ட மண்டாந்தர கோசரஞ்ச யத்

தசோத்தரான்யாவரணாநி யாநிச,

குணஃ ப்ரதாநம் புருஷஃ பரம்பதம்

பராத்பரம் ப்ரஹ்மச தே விபூதயஃ.

(கௌ)

யத் அண்டம்	{ எது ப்ரம்மாண் டமோ,	ப்ரதாநம்	ப்ரக்ருதியும்
அண்டாந்தர கோசரம் ச	{ அண்டங்களுக் குள்ளே இருக்கக் கூடியது	புருஷஃ	ஜீவாத்மவர்க்கமும்
யத்	எதுவோ,	பரம் பதம்	ஸ்ரீவைகுண்டமும்
தச உத்த ராணி	{ ஒன்றுக்கொன்று பத்து மடங்கு மேற்பட்டுச் செல்லுகின்ற	பராத் பரம்	{ அசேதாதத்திற் காட்டில் மேற் பட்டதான சேதநவர்க்கத்தி னுள் சிறந்த முக் தாத்மவர்க்கமும் (அல்லது) நித் யாத்மவர்க்கமும்
ஆவரணாநி ச	{ (அண்டங்களின்) ஆவரணங்களும்	ப்ரஹ்ம ச	{ நிவ்யமங்கள விக்ர ஹமும்
யாநி	எவையோ, (ஆகிய இவைகளும்)	தே விபூதயஃ	{ உமக்கு சேஷப் பட்டவை.
குணஃ	{ ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்களும்		

***—[படிணர்.] கீழ்ச்லோகத்திற் சொன்ன ஸர்வேச் வாத்வத்தை இதில் த்ருடப்படுத்துகிறார். எம்பெருமானுக்கு அஸா

நாரணமான விபூதிகள் உண்டென்று காட்டவே அவனுடைய ஐச்வர்யம் விளங்குமிறே.

அண்டம் என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசநமாகையாலே அண்ட ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது. சுண்ணாநாந்து ஸஹ ஸுரணா ஸஹஸுரணயுதாநிவ ஸாந்த்யுஸாநாந்தயா தத்ரிகொடி கொடியுதாநிவ.” என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடியால் அண்டங்கள் அளவற்றவை என்றுணர்க. நாம் கண்ணிலே பார்க்கிற சராசரங்களுக்கே கணக்கில்லை; இவற்றை யெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டுள்ளது ஒரு லோகம்; அப்படிப் பதினான்கு லோகங்களை யடக்கி அவற்றை ஆவரணஞ்செய்துகொண்டு நிற்கும் பெரியதொரு கோளமே இங்கு. அண்டமெனப்படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட அண்டங்களுக்குத் தொகையிலையென்று நூல்கள் கூறும். ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் அண்டாதிபதியெனலும் ஒரு அதிகாரியும், கர்மவசத்தால் போகத்திற்காக அந்த அண்டத்திற்குள் அகப்பட்டிருக்கும் சதுர்வித ஜந்துக்களும், அந்த ஜந்துக்களுக்கு போக்யமாயும் போகோபகரணமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களும் எல்லையற்றுக் கிடக்கின்றன. இவைகள்தாம் இங்கு அண்டாந்தரகோசரம் எனப்பட்டது.

கணக்கில்லாத இந்த அண்டங்களைச் சுற்றிப் பல ஆவரணங்கள் நிற்கின்றன. இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் மேன்மேலும் பத்து மடங்கு அதிகமாயுள்ளதாகையால் தசோத்தராணி என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பலவிதமாக ஆவிர்ப்பவித்து நிற்குமவையெல்லாம் பிரகிருதியென்று சொல்லப்படுகிற வஸ்துவின் ஒரு சிறிய அம்சத்தில் உண்டாகும் விகாரமென்றும், இப்படிப்பட்ட விகாரங்களையடையாமலிருக்கிற பிரகிருதியின் பாகம் எல்லையில்லாதவளவு விஸ்தரித்து நிற்கிறதென்றும் உணர்க. இவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரனாகவும் நியாமகனாகவும் சேஷியாகவும் எம்பெருமான் இருக்கையால் இவையெல்லாம் அந்த எம்பெருமானுடைய விபூதிகளென்று கொள்ளப்படுகிறது. ஈச்வரனுடைய விபூதி இவ்வளவேயல்ல; ஸத்வராஜஸ்தமோ குணங்களும் பத்தமுக்த ஜீவகோடிகளும் முக்திஸ்தாநமும் தனது திவ்ய மங்கள விக்ரஹமும் இவை யெல்லாமும் அவனுடைய விபூதிகளே. அவ

னுடைய ஐச்வரியம் இப்படிப்பட்டதாயிருந்தால் அவனைப் பராத் பரனென்று சொல்லத் தடை என்ன? என்பதாகத் தாத்பரியங் கொள்க.

மொஹஸாவம் நித்ய புல்லிங்கமாயினும் பஹுவீஹி ஸமாஸத்தாலே விசேஷ்ய நிக்ரமாயிற்று. அண்டங்களின் உட்புறங் களை ஸ்தாநமாக வுடையது என்று பொருள்.

குணம்=ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் பிரகிருதி குணங்கள். இவை எம்பெருமானிட்ட வழுக்கு என்கை. ப்ரதாநமாவது— விகாரமற்றிருக்கும் குணத்ரயமுள்ள த்ரவ்யம்; மூலப்ரக்ருதி. குணியான பிரகிருதியிற்காட்டில் குணங்களைத் தனிப்படப் பிரித்துச் சொன்னது—‘ஸாம்யாவஸ்த்தமான குணத்ரயமே ப்ரக்ருதி’ என்று கொள்ளுகிற ஸாங்க்யர்களின் ‘கொள்கையை விலக்குகைக் காகவாம்.

பருஷம்=ப்ரக்ருதியை வியாபித்து நிற்கும் சேஷத்ராஜ்ஞஸமுதாயம் என்றபடி. “ஊர்ணுமியப்யா நெதம் திவெதஹுதூரீ நவி| ப்ரபாநெவஸூரிதொவூரவீ” [கட்டைக்குள் நெருப்புப் போலவும் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போலவும், புமார் என்று சொல்லப்படும் சேஷத்ராஜ்ஞ ஸமுதாயம் ப்ரதாநத்தில் உறைந் திருக்கின்றது] என்ற பிரமாணம் காண்க. பரம் பதம்=நஸமந்த மில்லதோர் நாடு.

பராத் பரம்=இங்கே இரண்டு பரசப்தங்கள் உள்ளன; முதலி லுள்ள பரசப்தமானது பிரகிருதியிற்காட்டிலும் பரமாக இருக்கிற சேஷத்ராஜ்ஞஸாமான்யத்தைக் குறிக்கின்றது; அதிற்காட்டிலும் பரமாக இருக்கின்றது முக்தாத்ம வர்க்கம். அல்லது, முதல் பரசப்தத்தாலே முக்தாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டு, பராத்பர மென்று நித்ய வநித்தஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிற தென்றும் கொள்ளலாம்.

ப்ரஹ்மம்=சபாச்சரயமாயுள்ள நித்யமங்கள விக்ரஹம் என்ற படி. ஸாமான்யமாகப் ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் பகவத் ஸ்வரூபமே குறிக்கப்படுவதாயினும் இவ்விடத்திற்கு அந்தப் பொருள் ஒவ்வாது; “இவையெல்லாம் உன்னுடைய விபூதிகள்” என்று முடிக்கிறபடி.

யாலே ஸ்வரூபத்தை விபூதியாகச் சொல்வது பொருந்தாதிறே ஆகையாலே இங்கு ப்ரஹ்ம சப்தம் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையே சொல்லுகிறது. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண ப்ரவரித்தியுமுண்டு.

தே விபூதய = இவையெல்லாம் உனக்கு ஆதேயங்களாகவும் நியாயங்களாகவும் சேஷங்களாகவுமிருக்கின் றன என்றபடி. (கௌ)

வஸீ வஹாநொ மூணவா நுஜுஸூஸூஹி

ஜு ஹுஹுபாஹு உபுபாஹு ஸூபிரஸூஹி.

கூதீ கூதஜு ஸூபிலி ஸூபாவதஃ

ஸூபிலி கூதுராண மூணாஜுதொடியிஃ

வசீ வதாந்யோ குணவாந் ருஜுச்சகசி:

ம்குதர் தயாநூர் மதுர: ஸ்திரஸ் ஸம:

க்ருதீ க்ருதஜு ஸ்த்வமஸி ஸ்வபாவத

ஸமஸ்த கல்யாண குணம்ருதோததி:

(கஅ)

ஸ்வபாவத:	இயற்கையாகவே	ஸ்திர:	{ ஒருவராலும் அசைக்க முடியாதவனாய்
வசீ	{ ப்ரபுவாய் (அல்லது) ஆச்ரிதபரதந்த்ர னாய்	ஸம:	{ எல்லாரிடத்திலும் வாசியின்றிக்கே ஒத்துப்பரிமாறு மவனாய்
வதாந்ய:	உதாரனாய்	க்ருதீ	{ னன்றி புரியுமவனாய்
குணவாந்	{ னெனதெல்ல குண சாலியாய்	க்ருதஜு:	{ ஆச்ரிதர் பண்ணின ஸ்வல்ப ஆநுகூல் யத்தையும் பெருக்க மதிப்பவனான
ருஜு:	{ த்ரிகரணங்களிலும் கபடமற்றுச் செவ்வியனாய்	த்வம்	
சகசி:	பரிசுத்தனாய்	ஸமஸ்த கல்	{ கல்யாணகுணங்க னெல்லாவற்றிற் கும் அமுதக் கட லாயிராநின்றாய்.
ம்குத:	ஸூருமாரனாய்	யாணகுண	
தயாநூ:	இரக்கமுடையனாய்	அம்ருத	
மதுர:	ஸரணனாய்	உததி: அகலி	

*—[வஸீவஹாநொ:] எம்பெருமானுடைய விபூதிகள்

ஆளவற்றவை என்றார் கீழ்ச்லோகத்தில்; அது போலவே திருக் கல்யாண குணங்களும் ஆளவற்றவை என்கிறாநிதில். எல்லாக்

குணங்களையும் எடுத்துச் சொல்ல முடியாமையால் பத்தெட்டு குணங்களை யெடுத்துச் சொல்லி அறுபதிக்கிறார்.

வசீ=மூன்றாம் பாதத்திலுள்ள ஸ்வபாவத்: என்ற பதம் எல்லாவற்றிலும் அர்வயிக்கக் கடவது. “ஸ்வபாவத்: வசீ, ஸ்வபாவத்: வதாந்ய: என்க. “ஸ்வபாவத்: ஸமஸ்த கல்யாண குணம் ருதோததி:” என்று உள்ளபடியே அர்வயிக்கவுமாம். “வசீ” என்பதற்கு இரண்டுவிதையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; வசமென்று ப்ரபுத்வத்துக்கும் வசப்பட்டிருப்பதற்கும்பேராகையாலேப்ரபுத்வ முடையவன் என்றும். ஆச்ரிதர்களுக்கு வசப்பட்டிருப்பவன் என்றும். தூதுபோஷுது முதலியவற்றில் ஆச்ரிதர்களுக்குக் கையாள யிருக்குந் தன்மை காணத்தக்கது இந்தப்பராதீநத்வம் கருமத்தால் வந்ததன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே வந்ததென்று காட்டும் ஸ்வபாவத்: என்பது.

வதாந்ய = உதாரன் என்றபடி. தன்னையும் தன்னுடைமையையும் ஆச்ரிதர்கட்கு அளிப்பவன்.

குணவாந் = மொத்தமாகக் ‘கல்யாண குணமுடையவன்’ என்றுபொருள் கூறுகை யுத்தமல்ல; விசேஷ குணங்களின்நடுவே குணவாந் என்னும்போது இது ஒரு விசேஷ குணமாகவேயிருக்க வேண்டும். எல்லாக் குணங்களிற் காட்டிலும் ஸௌசீல்யம் சிறந்த தாதலால் அதுவே இங்கு குணசப்தத்தால் விவக்ஷிதம். தன்மேன்மை பாராமல் தாழ்ந்தவர்களோடும் புரையறக் கலந்து பரிமாறும் சிலகுணமுடையவன் என்கை. குஹப்பெருமான், சபரி, முதலானூரிடங்களில் இக்குணம் மிக விளங்கிற்று.

ருஜு: = மனமொழி மெய்கள் மூன்றிலும் கபட மற்றிருப்பவன். இது தமிழில் செம்மைக்குணமெனப்படும். நம்மை ஒருவன் ‘அப்பா! நீ எவ்விடம்?’ என்று கேட்டால் ‘தற்காலமிருப்பது இவ்விடம்’ என்போம்; ‘எப்போது வந்தாய்?’ என்றால் ‘நீ பார்த்த போதுதான் வந்தேன்’ என்போம்; ‘உன் பெயர் என்ன?’ என்றால் ‘உண்டு வளர்ந்தான்’ என்போம். ஒரு கேள்விக்காவது ருஜுவான உத்தரம் சொல்லமாட்டோம்; ஏன்? செம்மைக்குணம் நமக்கில்லாமையாலே. எம்பெருமான் இப்படிப்பட்டவனல்லன்;

மிகத்தாழ்ந்தார் வந்து எது கேட்டா லும்ருஜுவாகவே விடையளிப் பவன் ; பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது சூர்ப்பணகை வந்து பெருமானை நோக்கி ' நீர் ஆர் ? ' என வினவ, தீய கருத்து டன் வந்த இவளுக்கு நாம் ருஜுவான உத்தரம் ஏன் சொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணாமல் தம்முடைய வரலாற்றை ஆதி தொடங்கி உள்ளது உள்ளபடியே சொல்லிமுடித்தார் பெருமாள் ; அவ்விடத்தில் வான்மீகி கூறுகின்றார்—“**ஐஜுவூழிதயா ஸ்வ-ரோவூராதா ஸுவகரெ**=ருஜுபுத்திதயா ஸர்வ மாக்க்யாது முபசக்ரமே.” [இராமபிரான் செம்மையான புத்தியையுடையவனாகையால் தனது வரலாறுகளெல்லாவற்றையும் உள்ளபடியே சொல்லத்தொடங்கினான்] என்று இக்குணமே ஆர்ஜவகுணமெனப் படும்.

சசி=பரிசுத்தன் என்றபடி. அபிப்ராயத்தில் சுத்தியும் சரீரத்தில் சுத்தியும் ஆக இருவகைப் பரிசுத்திகளுண்டு ; ஒருவர்க்கு ஒருபகாரம் செய்ய நினைத்தால ஒரு பிரயோஜனத்தைக் கணிசியாமல் வெறும்புறத்திலே உபகரிக்கும்படியான அபிப்ராய சுத்தியை உடையவன் என்றும் ; பலவகை அசுத்திகளையுடைய நித்யஸம்ஸாரியைத் தனது ஸம்பந்தத்தாலே நித்யஸூரிகளோ டொக்கும்படி பரிசுத்தனாகவல்ல தூய்மையையுடையவன் என்றும் பொருள் படும். “**பரமபவித்திரன்**” என்று வேத வேதாங்கங்களிற் சொல்லப்பட்டவன்.

மஞ்ஜு=ஸுகுமாரன் என்றபடி. ஸௌகுமார்யமாவது மென்மைத்தன்மை. இது சரீர குணங்களுள் ஒன்றாகவும் ஆத்ம குணங்களுள் ஒன்றாகவும் படிக்கப்படும். ஸுகுமாரமான திருமேனியையுடையவன் என்றும், அடியவர்களுடையபிரிவை ஸவ்ரிக் கமாட்டாத மெல்லிய மனமுடையவன் என்றும் பொருள்படும். ஆத்மகுணத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்வதே இங்கு உரியது.

தயாநு=கருணையுடையவன். கருணையாவது பிறப்பும் துக் கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை என்று எம்பெருமானார் ஆழ்வான் புட்டர் முதலான ஆசிரியர்களின் திருவுள்ளம். அகிலஹைய ப்ரத்யநீகைய ஆரந்தமயான எம்பெருமானுக்கும் துக்கமுண்டாவ

நீர்க்ச்சொல்லுவது கூடாதாகையாலே, பிறர்படும் துக்கத்தைப் போக்கவேணுமென நினைக்கையே கருணை யென்னவேணும் என்று பூதேசிகன் திருவுள்ளம். இவ்விஷயமாகத் தனியேக் கார்த்தம் வரைந் துளோம்; அதிற் கண்டு கொள்க. ஆச்ரிதருடைய துக்கத்தைக் கண்டு எம்பெருமான் தானும் துக்கமடைவான் என்பது சிறந்த குணமேயன்றி ஹேயகுணமல்லவென்பது உய்த்துணரத்தக்கது.

மதுர்=மதுரமான பேச்சுகளைப் பேசி அடியவர்களை இனிமைப்படுத்துமவன் என்றும், “எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே” என்றபடி ஆச்ரிதர்கட்குப் பரமபோக்யமான திருமேனியையுடையவன் என்றும் பொருள் படும். ஒவ்வொருவருடைய ருசி ஒவ்வொருவகையாக இருந்தாலும் அவரவர்கள் நின்ற நின்ற நிலைகளிலே எல்லார்க்கும் இனியனாயிருப்பவனென்க. “ரஸோ வை ஸ:” என்று உபநிஷத்தும் சொல்லிற்று.

ஸ்திர=ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்திலே பிடித்த பிடி விடாதவன். “தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியாரது செய்யார்” என்றபடி பிராட்டியினாலும் மாறுபடுத்த வொண்ணாத உறுதியையுடையவன்; ஆச்ரிதர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டும் திருவுள்ளஞ்சிறிக் கை விடாதவன்.

ஸம்=ஜாதியாலும் குணத்தாலும் நடவடிக்கையாலும் வெவ்வேறுபட்டவர்களிடத்திலும் ரக்ஷணத்தில் வாசியின்றி ஸமமாகப் பொருந்துமவன். “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு” என்று தானே கிதையில் ஒதிவைத்தானிறே. எம்பெருமான் எல்லார் திறத்திலும் ஸமனாயிருப்பவனாகில் சிலரை அதமர்களாகவும் சிலரை மத்யமர்களாகவும் சிலரை உத்தமர்களாகவும் இப்படி எவ்வளவோ வாசிகள் காணும்படி ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடுமோ? என்று ஆக்ஷேபம்தோன்றும்; அவரவர்களுடைய கருமங்களுக்குத்தக்கபடி விஷமஸ்ருஷ்டிகள் விளைகின்றபடியால் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸமத்வத்திற்குக்குறையென்று மில்லையென்று ப்ரஹ்மஸூத்ரம் பரிஹரித்தது. “வைஷ்ணவாதபரிஹார:” என்ற வடமொழி நூலிலே இவ்விஷயத்தை விரியவரைந்தோம்; அங்கே சுருக்கமறத் கண்டுகொள்வது.

க்ருதீ=தனக்காகச் செய்துகொள்ள வேண்டிய தொன்றுமில்
லாதவன்; ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதையே தன் காரியமாகவுடை
யவன்.

க்ருதஜ்ஞம்=“என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச்சொன்
னாய், என் அடியாரை நோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத்தீர்த்தாய்,
அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலிக்கொடுத்தாய்” என்று மடிமாங்கா
யிட்டு ஸுக்ருதங்களை ஒன்று பத்தாக்கிக் கொண்டு போருகிற
வனிதே எம்பெருமான்; அடியவர்கள் ஸ்வல்பமாகச் செய்த ஆறு
கூல்யத்தையும் பஹுவாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறவன் என்கை.
“கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணுகதாம்” என்று
த்ரௌபதி மனமுருகி வருத்தம் தாங்கமுடியாமல் வெகு தூரத்தி
லிருந்த என்னைப் பேர் சொல்லிக் கதறியழைத்தாளே!; அதற்குத்
தகுதியாக அவளுக்கு நான் ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலேனே!;
கடன் ஏறுவது போல் அது வளர்ந்து சென்று கொண்டே என்
மனத்தை எப்போதும் கலக்கிக்கொண்டிருக்கின்றதே! என்று
கண்ணபிரான் பரிதாபப்பட்டுச் சொன்ன சொல்லை அதுஸந்திப்
போமாகில், அவனைவிட க்ருதஜ்ஞன் வேறொருவர் உண்டோ?

இங்ஙனே சில திருக்குணங்களைச் சொல்லி, அவனுக்குள்ள
குணங்கள் எல்லையற்றவைகளாதலால் அவ்வளவுஞ் சொல்ல முடி
யாமல், “இப்படிப்பட்ட ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் நீ அமு
தக்கடலாயிராவின்றாய்” என்று உபஸம்ஹரித்தருளினார். (கஅ)

உவயம் வய ஸ்வஹுவொவி வ-ஹுஷாநு
புகஹு தெயெ ஸதஜி து நுகுராக்ஷ.
மிரஹுஹெகெக மூணாவயஸ்யா
ஸதா ஸ்திதா நோ த்யமதோதிசேரதே ||

உபர்யுபர்யபஜ புவோபி பூருஷாந்
ப்ரகல்பய தே யே சதமித்யங்க்ரமாத்,
கிரஸ் த்வதேகைக குணவதிப்ஸயா
ஸதா ஸ்திதா நோ த்யமதோதிசேரதே. (கக)

கொ:	{ வேதவாக்கியங்க ளானவை,				
உபரி உபரி	மேன்மேலும்		தவத் ஏகை		{ உன்னுடைய ஒவ் வொரு குணத்தி னுடையவும் எல் லையைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டு மென்கிற விருப் பத்தோடே
அப்யபுல:	{ ப்ரஹ்மாக்ஷையும் அபி		குண அஹி சுபஸ்யா		
பூருஷாச்	{ மறுஷ்யர்களாகக் பகல்ப்ய				
தே யே	{ “தே யே சதம்— தே யே சதம்” என்று த்யாம்ஸ் சொல்லிக் கொண்டே போவ தனால்		ஸதா ஸ்திதா:	{ எப்போதும் இருக்கின்றன (ஆகையினால்)	
சதம் இதி			உத்யமத: 8		{ ஆரம்ப அவஸ்தை யைக் கடந்து அப்பால் செல்ல வில்லை.
அதர்மாத்			அதிசேரதே		

* * *—[உபய-உபரி.] எம்பெருமான் கணக்கில்லாத கல்யாண குணங்களையுடையவன் என்று கீழ்ச்சுலோகத்தில் அருளிச் செய்தார். குணங்கள் கணக்கில்லாதவை எனபது மாத்திரமேயல்ல, ஒவ்வொரு குணமும் எல்லை காணமுடியாதபடி அநவதிகமாய் மிருக்கின்றது என்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில். எம்பெருமானே! வேதங்கள் உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடையவும் எல்லையைக்காணவிரும்பி, இந்த வலகத்தில் ஸம்பவிக்க முடியாத ஒப்பற்ற குணங்கள் வாய்ந்த ஒரு மறுஷ்யனைக் கல்பித்து அவனுக்கு மேன்மேலாகப் பல பேர்கள் இருப்பது போலவும், கீழ்ச்சொல்லப் படுகிறவர்களைக் காட்டிலும் மேன்மேலும் சொல்லப்படுகிறவர்களுடைய குணங்கள் நூறுமடங்கு அதிகமாக இருக்கின்றன போலவும் கல்பித்துக்கொண்டுபோய் அப்படிப் பெருக்கிக் கடைசியாகத் தேறும் தொகையை உன்னுடைய கல்யாண குணத்தின் அளவாகச் சொல்லலாமென்றெண்ணிப்பார்த்து, அவ்வளவிலே சொல்லி முடிக்கப் பொருந்தாமையால் அந்த பர்யாயத்தில் ப்ராஜாபதியின் ஸ்தானத்திலே நின்றவனை மறுபடியும் மறுஷ்ய ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி, கீழ்க்கூறியபடியே அவனுக்கு மேன்மேலாகப் பல பேர்களிருப்பது போலவும் அவர்களுக்கும் க்ரமேண சதகுணிதோத்தரமான ஆரந்தம் இருப்பது போலவும் சொல்லிக்கொண்டுபோய் கடைசியிலே ப்ராஜாபதிஸ்தானத்திலே நின்றவனுடைய ஆரந்தத்திற்காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகமான ஆரந்தம் எம்பெருமானுக்

குள்ளது என்று சொல்லப்பார்த்து அதுவும் பொருந்தாமையாலே, இந்த இரண்டாவது பர்யாயத்தில் ப்ராஜாபதிஸ்தானத்தில் நின்ற வனை மீண்டும் மதுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவன் முதலாகப் படிப்படியாக ப்ராஜாபதியளவும் போவது மறபடியும் திரும்புவதாய் இப்படியே அந்தாதியாகப் போக்குவரத்து நடந்துகொண்டிருக்கிறதேயொழிய, 'எம்பெருமானுடைய ஆரந்தம் இவ்வளவு' என்று இன்னமும் எல்லை கண்ட பாடில்லை என்கிறார். தைத்திரீய உப நிஷத்தில் ஆரந்தவல்லீ என்றொரு புகுதியுள்ளது; அது, எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களுள் ஒன்றான ஆரந்த குணத்தைப் பற்றிப்பேசுகின்றது. அந்த ஆரந்தம் இவ்வளவு கொண்டதென்று சொல்ல முடியாதென்பதைக் காட்டுவதற்கு வேதமே ஒருவகையான கல்பநையைச் செய்திருக்கிறது. (அதாவது—) ஒரு மதுஷ்யன்; அவன் நல்ல யௌவன பருவத்திலுள்ளவன்; ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் ஒதிப் பிறர்களுக்கும் ஒதுவிப்பவன்; ஆலஸ்யமின்றி எல்லாக்காரியங்களையும் வழுவாமற் செய்பவன்; தேஹத்திலும் மனத்திலும் திடமுள்ளவன்; இவ்வளவும் வாய்ந்தாலும் தரித்ரனாயிருந்தால் பயனில்லையே, அப்படியன்றிச் செல்வமெல்லாநிறைந்தபூமண்டலம் முழுவதையும் செங்கோல்செலுத்தி ஆளும்படியான ஒப்புயர்வற்ற ஸம்பத்தும் வாய்ந்தவன்; இப்படிப்பட்ட அதிகசயங்கள் நிறைந்த ஒரு மதுஷ்யனிருந்தால் அவனுக்கு உண்டாகக் கூடிய ஆரந்தத்தை முன்னே எடுத்துக்காட்டி, அதை விட நூறுபங்கு அதிகமான ஆரந்தமுடையவர்களாக மநுஷ்யகந்தர்வர்கள் என்ற வகுப்பைக் கூறி, அவர்களைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆரந்தமுடையவர்களாக தேவகந்தர்வர்களைக் கூறி; இப்படியே நூறு நூறு பங்கு அதிகமான ஆரந்தமுள்ளவர்களாக வரிசையாய் சிரலோகலோகபித்ருக்களையும் ஆஜாநஜதேவர்களையும் கர்மதேவதேவர்களையும் தேவர்களையும் இந்திரனையும் ப்ருஹஸ்பதியையும் ப்ராஜாபதியையும் சொல்லிவந்து அந்த ப்ராஜாபதியின் ஆரந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆரந்தமுடையது பரப்ராஹ்மம் என்று சொல்லிப் பார்த்து, “பரப்ராஹ்மத்தின் ஆரந்தத்தை இவ்வளவு, மட்டமாகவா சொல்லிவிடுகிறது!” என்றபடி குறைபட்டு “பதொவாவொ நிவத-இனெ” என்றபடி மறபடியும் திரும்புகிறதாம்;—அதாவது, கீழ்ச்சொல்லிக் கொண்டு வந்த

ப்ரக்ரியையில் கடைசியாக யாதொரு ப்ரஜாபதி சொல்லப்பட்டானோ அவனை, அடுத்த பர்யாயத்தில் மறுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவன் முதலாக ப்ரஜாபதியளவும் சொல்லிக் கொண்டு போய், அந்த ப்ரஜாபதியின் ஆரந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆரந்தம் பரப்ரஹ்மத்தினுடையது என்று சொல்லி முடிக்கப் பார்த்து அதுவும் கூடாமையாலே முன்போலே மறுபடியும் ஒரு பர்யாயம் சொல்லுவது—இப்படியே அந்தாதியாக இன்றைக்கும் புரஃபுரராவ்ருத்தியிலேயே கிடக்கின்றனவாம் வேதங்கள்.

இவ்விடத்திலே ஒரு கேள்வி பிறக்கும்; உபரிஷத்திலே லெஷ்யாந்ஷஸ்ய ஜீரோஸா லவதி| புவாவஸ்யாஹ்யா புவாய்யாபகஃ| சூஸிரெஷா ஷ்யிரெஷா ஸலிஷஃ| தஸ்யெயம் வ்யயிவீ ஸவயா விதஸ்ய வபிணயாஸ்யாத்| ஸவனகொ ஜாநுஷ சூந்ஷஃ| என்று தொடங்கி “தெ பெ ஸதம் ப்ராஜாவதொராந்ஷாஃ| ஸ வனகொ ப்ரஹ்மண சூந்ஷஃ|” என்று பரப்ரஹ்மத்தின் ஆரந்தத்திற்கு ஒரு அளவு கண்டாற்போல் சொல்லி முடிக்கப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய, மறுபடியும் மறுபடியும் அந்தாதியாய்த் திரும்பிக் கொண்டேயிருப்பதாகக் காணப்படவில்லையே; தவிரவும், மறுஷ்யாரந்தத்தை முதலிலே வைத்து ஆரம்பித்திருக்கிறதேயொழிய, பிரமணை மறுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்திச் சொல்லப்படுவதாகவும் உபரிஷத்தில் விளங்கவில்லையே!; இல்லாத இவ்விதம் விரண்டு விஷயங்களையும் எங்ஙனே ஏறிட்டுச் சொல்லலாம்?—என்றால்;

ஸமாதாநம் சொல்லுகிறோம், கேண்மின்;— “தெ பெ ஸதம் ப்ராஜாவதொராந்ஷாஃ| ஸ வனகொ ப்ரஹ்மண சூந்ஷஃ|” என்று முடிவு கட்டினாற்போல் சொல்லியிருந்தாலும், அடுத்தபடியாக அவ்விடத்திலேயே “யதொ வாவொ நிவத-ஹெ ஸப்ராபு ஜநஸா ஸஹ” என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அதில் வாஹ் நிவத-ஹெ=வாக்குக்கள் திரும்பிக் கொண்டேயிருக்கின்றன” என்று வர்த்தமானகாலமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் இங்ஙனே பல பல பர்யாயங்கள், ஒதப்பட்டே வருகின்றனவென்று கொள்ளவேண்டுமென்று ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளம். ஸ்ரீபரா

சரபட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே “ரிகெ-ஆ
தூயம் விரிங்மாவயிக ஸ்வாரி வொடுதூக்ஷ ரீராமலோநர்
ராமெம்மாநநவஜீ தவ முணநிவஹம் பளவநாநநவபுலி-
நலூயம் ஸ்ரீவெஷுலுவி வயிவா” என்றருளிச்செய்
தது ஆராயத்தக்கது. “உவாரிவொடுதூக்ஷ” என்குரிரிமே.
ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீ தேசிகனும்—“கெ பெ ஸதஜிதூநு
கூராக்ஷ பூதூக்ஷஸு திவிதாநகூ ரெணாவிகூரந-ஸலம்
லூராதவா வய-பாபாஸு-ஹம் கூடுதூதி லாவ.” என்கிற
ஸ்ரீஸூக்தியினால் இதனை வெளியிட்டருளினார். இனி, ப்ரஜாபதி
யை மதுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தினதாக உபநிஷத்தில் எங்ங
னே விளங்குகின்றதென்னில்; “யுவாஸ்யாத்” என்றுதொடங்கி
“தலெஷ்யம் வ்யயிலீ ஸவ-பா விதூஷு வ-ஹிண-பாஸ்யாத்”
என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயம் மதுஷ்யர்களுள் ஒருவர்க்
கும் ஒருபோதும் ஸம்பவிக்க முடியாதாகையாலும் ப்ரஜாபதிக்கே
அது ஸம்பாவிதமாகையாலும், அந்த ப்ரஜாபதியையே வேத
மானது மதுஷ்ய ஸ்தானத்திலே நிறுத்திப் பேசுகின்றதென்று
கொள்ளலாம். இப்படி எல்லையான ஆநந்தத்தை ஆதியாகவைத்
துப் பேசிக்கொண்டு போய் அதை நூறு நூறு பங்காகப் பெருக்
கிக்கொண்டே போய்ச் சொல்லிப் பார்த்தாலும் ப்ரஹ்மாநந்தத்
திற்கு ஒரு அவதி ஏற்பட வழியில்லை யென்று சொல்லுகிறவிது
“ப்ரஹ்மாநந்தம் எல்லையற்றதென்று ஒரு முடிவு செய்துவிடுவதற்
கும் முடியவில்லை” யென்பதை விளக்குகின்றதுபோலும். வேதமே
இப்படி ஒரு அபூர்வகல்பநையைப் பண்ணுகிறதாயிற்று—ப்ரஹ்
மாநந்தத்தின் அத்யந்த அபரிச்சேத்யத்தவத்தைப் பேசவேண்டி.

ஆனால், “ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்தஃ” [ப்ரஜாபதியின்
ஆநந்தத்தின் நூறு கொண்டது ப்ரஹ்மாநந்தம்] என்று வேதம்
ஏன் சொல்லிற்று? என்று கேட்கலாம்; இக்கேள்விக்கு ஆநந்த
மயாதிகரண பாஷ்யச்சுருதப்ரகாசிகையில் ஸமாதானம் அருளிச்செய்
யப்பட்டுள்ளது;—“கூடுஷு-ஹிவஸவ-பதி” = எறியப்பட்ட
அம்புபோலே ஸூர்யன் ஓடுகிறான்” என்று சொல்லப்பட்டிருந்

தால், ஒரு நிமிஷத்தில் பல காதவழிகளைக் கடந்து செல்லுகிற ஸூர்யனுக்கு, அற்பமான அம்பு ஒப்பாக மாட்டாமையாலே “கூழிப்பேஷூரிவ ஸர்ப்பதி” என்ற அந் க வாக்கியத்திற்கு—‘ஸூர்யனுடைய கதி அமந்தம்’ என்பதில் மாத்திரம் தாற்பரியமாவதுபோல் “ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்தஃ” என்ற இவ்வாக்கியத்திற்கும் ஆநந்த ஆதிக்கத்தில் மாத்திரம் தாற்பரியமாகக் கடவது—என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. மற்றொருவகையான ஸமாதானமும் அங்கே கண்டு கொள்க.

[உபர்யுபரி அப்ஜபுவோபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய.] ‘அப்ஜபுவஃ’ என்பதைத் தவிதீயாபஹுவசநமாகக் கொள்க. கீழே விவரித்தபடி ஆநந்தவல்லீ வாக்கியங்களின் ஆவ்ருத்திகளால் பலபல பரஹ்மங்கள் தெறுகிறபடியால் பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணிற்று. அபி என்ற அவ்யயத்தின் கருத்து யாதெனில்; நான் முகனை மதுஷ்ய ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவனுக்குமேலே படிப்படியாகச் சில வ்யக்திகளைச் சொல்லிக்கொண்டுபோகிற இந்த க்ராமம் அஸம் பாவிதமென்பதையும், ச்ருதிதானே ஏறிட்டுக் கல்பனை செய்கிறதா என்பதையும் இந்த அவ்யயம் காட்டும்.

“அப்ஜபுவஃ உபர்யுபரி” என்று இப்படியே அந்வயிப்பது தவிர “அப்ஜபுவஃ பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய” என்று ஸமாநாதிகரணமாக அந்வயிப்பதும் பொருந்தும்; ப்ரஹ்மாக்களை மதுஷ்யர்களாகக் கல்பித்து என்றபடி. ஒவ்வொரு பர்யாயத்திலும் “ஸ வனகொரீநுஷ சூநஃ” என்றவிடத்திலுள்ள மதுஷ்யசப்தம்—மதுஷ்ய ஸ்தானத்தில் நிறுத்தப்பட்ட ப்ரஜாபதியைக் கருதுகின்றதென்று கீழே விவரித்ததைக் குறிக்கொள்க.

“உபர்யுபரி தேயேசதமீத்யநுக்ரமாத்” என்றும் அந்வயிக்கலாம்; “உபர்யுபரி ப்ரகல்ப்ய” என்றும் அந்வயிக்கலாம். ப்ரஹ்மக்களை மதுஷ்ய ஸ்தானத்திலே வைத்துவைத்து மேலேமேலே ஓயாமல் கல்பனைகள் நிகழ்கின்றனவேயன்றி, ஓரளவில் வந்து முடிந்தபாடில்லே என்ற கருத்து இதில் வெளியாகும்

[தேயேசதமீத்யநுக்ரமாத்.] உபநிஷத்தில் “தே யே சதம், தே யே சதம், தே யே சதம்” என்று மேன்மேலும் ஓதப்படுவதை

நினைக்க. அங்குரமாவது—ஒன்றின்மின் ஒன்றாகச் சொல்லிக் கொண்டேபோகை.

[மிர:] கிர: என்பதற்கு வாக்குக்கள் என்று ஸாமாந்யமாகப் பொருளாயினும் “தேயே சதம்” என்றெடுத்த ப்ரகரணபலத்தால் வேதவாக்குக்களென்று விசேஷார்த்தம் தேறும். “ஸதா ஸ்திதா:” என்பதை இதற்கு விசேஷணமாக அர்வயித்து, எப்போதுமுள்ள வாக்குக்கள்—வேதவாக்குக்கள் என்றலுமுண்டு.

[த்வதேகைக்குணவதீபஸ்யா] உதாஹரித்த உபநிஷத்தில் ஆரந்த குணமொன்று மாத்திரமே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டுள்ள தென்று நினைக்கவேண்டா; தொடக்கத்தில் “யுவா ஸ்யாத்” என்று தொடங்கி ஆரந்தத்திற்குக் காரணமாக மற்றும் பல (யௌவநம் உபதேசகத்வம் ஆசிஷ்டத்வம் த்ரடிஷ்டத்வம் பஸிஷ்டத்வம் ஸர்வப்ருதிவீபதித்வம் முதலிய) குணங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்ற மையால் அவற்றின் எல்லையில்லாமையும் இதில் அர்த்தாத் வரித்த மென்று திருவுள்ளம் பற்றி “ஏகைக்குண” என்றருளிச் செய்தார். ‡ “ஆரந்தவல்லி தவ குணரிவஹம் யௌவநாநந்த பூர்வம்” என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும், + “சூயுஷிதா தவ யுவத ரு-வெ ம-ணளவெ ராநடி ரெயித வியாநிதி ஸந்திய ணுடி” என்றும், § “வனவம் தயா வதாரயா தவ யௌவநாடி: ஸவெ- ம-ணா ஸுஹ ஸரிஷு விகுதி வியா ப்ருவா ஹதா ஸு-ரவயீநவயீரயனா வாகாபிமொவாபிஹாபிவி ராந வனவ” என்றும் ஆழ்வான் அருளிச் செய்தவையும் காண்க.

ஸ்தா ஸ்திதா: = உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடைய வும் எல்லையைக் காணவேணுமென்கிற விருப்பத்தோடே எப்போதும் இருக்கிற வேதங்கள், [உத்யமத: ௩ அதிசேரதே.] ஆரம்ப தசையைவிட்டு அப்பால் போகவில்லை;—“குணங்களின் எல்லையைக் காண்பதற்குத் தொடங்கியிருக்கிறது வேதம்” என்கிற வார்த்தையே என்றைக்கும் நிகழ்வதேயன்றி, எல்லைகண்டுமுடித்த

‡. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தராதகம் 35.

†. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 51.

§. ஷ. 52.

தென்கிற வார்த்தைக்கு ஒருநாளும் அவகாசமில்லையென்க.
* “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்” என்று ஆழ்வார் பேசினால்
போலே பேசியிடாமல் வேதம் ஏதோ பேசத்தொடங்கிப்பரிபவப்
பட்டதென்கிறார் போலும். † “நான்மறைகள் தேடியென்றுங்
காணமாட்டாச் செல்வன்” என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்
செயல் நோக்கத்தக்கது.

சூழ்வு ஶ்ரீஹா-ஶ்ரீஹா; வனகெகமுணாவயெ: ஶ்ரீஹா
உதிவிழ்ஹ:.

இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை யாம் இவ்வளவு பன்னியுரைத்
தோமாகிலும் ஓர் ஆசிரியன் பக்கல் குனிந்து கேட்டாலன்றிக்
கருத்தும் பொருளும் களங்கமறத் தெரிவரிது. அருமையான
வேதாந்த விழும் பொருளிறே. (கக)

ஶ்ரீஹா-தாநாஃ ஜமஹு-ஹு வஸிதி
புணாஸ ஸம்ஸார விஶோதநாஹய: ।
ஶவணி ஶீலா வியயஸு லெவஹிஶா:
ஶஶீய மஹீஸ ஶ்ரீநாநு ஶாரிண: ॥

த்வதாச்சரிதாநாம்ஜகதுத்பவஸ்திதி
ப்ராணச ஸம்ஸார விமோசநாதய:
பவந்தி லீலா விதயச்ச வைதிகா:
த்வதீய கம்பீர மநோஸூஸாரிண:.

:(உய)

உத் ஜகத்பவ
ஸ்திதி { உலகத்தைப்
ப்ராணச { படைப்பது
ஸம்ஸார { காப்பது
விமோசக { அழிப்பது
ஆதய: { மோக்ஷமளிப்பது
முதலிய

லீலா: விளையாடல்கள்

த்வத் ஆச்சரி { உனது அடியவர்
தாநாம் { களுக்காக
பவந்தி { ஆகின்றன;.

வைதிகா: { வேத விதிகளும்
விதயச்ச { விதயச்ச

த்வதீய { உன்னுடைய
கம்பீர { பத்தர்களுடைய
மநோது { கம்பீரமான
ஸாரிண: { திருவுள்ளத்தைப்
பவந்தி { பின் செல்லு
கின்றவைகளாக
இருக்கின்றன.

[இதற்கு வேற வகையான
அர்த்தமும் பொருளும்
மேலே காண்க.]

* திருவாய்மொழி 1. 1. 1.

† பெரிய திருமொழி. 4-8-7.

* * *—[தூதாபிதாநாடி.] கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அபரிமித குணவிபூதிகளின் மஹிமையை அறுபதிக்க ஒருவரு மில்லாவிட்டால் அவையெல்லாம் காட்டில் காய்ந்த நிலாப்போலே வீணாகிவிடுமே; அப்படி யாகாமல் அவற்றை அறுபதிப்பார் பல ருண்டு என்னவேண்டி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்கிறார். அவனு டைய குணங்களும் விபூதிகளும் அவனுக்கு லீலையாக உபயோகப் படுவது தவிர, ஆச்ரிதர்களின் ஆரந்தத்திற்காகவே முக்கியமாக உபயோகப்படுகின்றன என்கிறார்.

ஐகதுத்பவஸ்திதிப்ரணச ஸம்ஸார விமோசநாதய (தவ) லீலா; த்வதீய கம்பீரமநோஹஸாரிண (தவ) வைதிகா; விதயச்ச த்வதாச்சரிதாநாம் பவந்தி” என்று அர்வயிப்பது. உலகங்களைப் படைப்பது காப்பது அழிப்பது மோக்ஷமளிப்பது முதலிய உன் னுடைய லீலைகளும், பரமைகாந்திகளான பாகவதர்களுடைய திரு வுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகின்ற சாஸ்தா விதிகளும் எல்லாம் உன்னுடைய ஆச்ரிதர்களுக்காக ஆகின்றன.

இப்படி அருளிச் செய்வதன் கருத்து யாதெனில்; கேண் மின்; எம்பெருமான் உலகங்களை ஆக்குவது நோக்குவது அழிப் பது, மறுபடியும் ஆக்குவது நோக்குவது அழிப்பது, மறுபடியும் ஆக்குவது நோக்குவது அழிப்பது இப்படியாக அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்வது தன்னுடைய ப்ரபோஜனத்துக்காக வன்று; அவன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே அவன் தனக் காகச் செய்துகொள்ளவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. †. “நின்று நின்று பலநாளாய்க்கு மிவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச், சென்று சென் றுகிலுங்கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி, ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே, முமுகூ வாண சேதான் ஒருவனாவது அகப்படுவது? என்கிற ஆசையினால் தான் அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்தருள்வதும் விதிநிஷேதரூபங்களான சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டியருள்வதும். ஒரு ஸ்ருஷ்டியில் திருந்தாவிட்டாலும் மற்றொரு ஸ்ருஷ்டியிலாகிலும் திருந்தக்கூடுமே என்றும், பல சாஸ்த்ரங்களை வெளியிட்டு வைத்

தால் ஏதோ ஒரு சாஸ்தரத்தாலாவது ஒருவனாவது திருந்தக் கூடுமே என்றும் கருதி அடுத்தடுத்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைச் செய்கிறாய், சாஸ்தரங்களைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறாய் என்கிறார்

இந்த ச்லோகத்திற்கு மற்றொருபடியாகவும் தாத்பர்யம் கூறலாம் ;—ஐகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதயம் த்வதாச்ரிதாநாம் லீலா பவந்தி, வைதிகா விதயச்ச த்வதீய கம்பீரமநோஹுஸாரிண பவந்தி என்று அந் வயிப்பது லோகஸ்ருஷ்டி முதலியவைகள் உன்னுடைய அடியுவுர்களான பிரமன் முதலியோர்க்கு வினையாட்டாக ஆகின்றன ; (அதாவது) உன்னுடைய கிருபையினால் ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றை ஆயாஸமில்லாமல் அவஸீலையாகச் செய்துமுடிக்க வல்லவராகிறார்கள். அப்படியே, சாஸ்த்ர விதிகளும் உன்னை யடிபணிந்தவர்களுடைய ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தை அதுஸரித்திருக்கின்றன. (அதாவது) “யஜுஷோ ஸுரியஃ பூரீணம் வெஷாஸு = தர்மஜ்ஞ ஸம ப்ரமாணம் வேதாச்ச” என்று சிஷ்டாசாரத்தை முதன்மையான பிரமாணமாகச் சொல்லி அதற்குப் பிந்தின பிரமாணமாக வேதங்களைச் சொல்லவேண்டும் படியிராநின்றன.

உன்னை ஆசரயித்தவர்களுடைய பெருமையே இப்படி யிருந்தால் உன்னுடைய பெருமையின் அளவு எண்ணவும் முடியுமா? என்று காட்டினபடி.

பிரமனுக்குப் படைப்புத் தொழிலும் இந்திரனுக்குக் காத்தல் தொழிலும் சிவனுக்கு அழித்தல் தொழிலும் இருந்தாலும், ஸம்ஸார விமோசனம் [ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுவித்து முத்தியளித்தல்] என்கிற தொழில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணமன்றோ ; இங்கே அதையும் சேர்த்து “த்வதாச்ரிதாநாம் லீலா பவந்தி” என்று சொல்வது பொருந்துமோ? என்று சங்கிக்கக் கூடும். இவர்களுக்கு ஸாக்ஷாத் தாக மோக்ஷமளிக்க வல்லமையில்லையாயினும், உபதேசாதிகளாலே விஷ்ணு பக்தியை உண்டுபண்ணி ஆவ்வழியாலே ஸம்ஸார விமோசனம் செய்யிக்கக் கூடுமாகையாலே இங்கு அதனையும் சேர்த்துச் சொன்னது பொருந்தும். “சுரி: பூஜாவதெஃ: ஸூக்சிஸ்ட்ரஸு: விஸ்தா

தீ ஐ ஸு-ஓய-பா டெஃ விஷு ஹத் ப்ராஜாயதெ = த்ரிபி: ப்ராஜா
பதேர்ப் பக்த: ஸப்தபிச சங்கரஸ்ப து—விம்சத்யாக்ரீந்ரஸூர்
யாதே விஷ்ணுபக்த: ப்ராஜாயதே. ” [மூன்றுபிறவிகள் பிரமணிடத்
தில் பக்தி செய்பவனும், ஏழு பிறவிகள் சிவணிடத்தில் பக்தி செய்
பவனும், இருபது பிறவிகள் அக்ரி இந்திரன் ஸூர்யன் முதலான
வர்களிடத்தில் பக்தி செய்பவனும் அந்த தேவதைகளின் அநுக்ர
ஹத்தினால் விஷ்ணு பக்தனாக ஆகிறான்] என்று சொல்லப்பட்டுள்
ளது காண்க.

[த்வதீயகம்பீரமனோநுஸாரிண:] அநந்ய ப்ரயோஜநராய்
உன்னையே ஆசிரயித்தவர்களின் கம்பீரமான திருவுள்ளத்தைப்பின்
செல்லுகின்றன; (அந்தாவது). வேதங்களில் “ப்ரஹ்ம வாதீநோ
வதந்தி” என்று அடிக்கடி வருகிறபடியாலும், 1. “யஜெஹ் கிஹ
பிநுரவடிதஜெஷஜி” [மதுமஹர்ஷி சொன்ன தெல்லாம்
மருந்து போன்றது] என்றும்; 2. “ஸஹோவாவவ்யாஸ: வாராஸ
ய:” [பராசரருடைய புதல்வரான வ்யாஸர் சொன்னார்] என்
றும் இப்பாதி வசனங்களாலும் ப்ரஹ்மஸித்தாக்களின் அபிப்ரா
யத்தைத் தழுவுகின்றன வேதங்கள்; தவிரவும், தைத்திரீய உப
நிஷத்தில், “சயயபிதெ கபி-விலிகிதாவா வ்யூதவிலிகிதாவா
ஸூராத்” என்று தொடங்கி “யயா தெ தத்யவதெ-நநு,
தயா தத்ய வதெ-யாயயா தெ தெஷு வதெ-நநு,
தயா தெஷு வதெ-யா:” [உனக்கு ஸந்தேஹ முண்டாரு
மிடங்களில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளுடைய நடவடிக்கையைப் பின்
சென்று நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்] என்று சொல்லப்பட்டுள்
ளது. (20)

நரொ நரொ வாஹ நஸாதி ஹ-ஓயெ

நரொ நரொ வாஹ ந ஸெக ஹ-ஓயெ ।

நரொ நரொ நந ஹா விஹ-ஓயெ

நரொ நரொ நந ஹ ஓயெக லிநவெ॥

1. தைத்திரீய யஜுர் வேத ஸம்ஹிதை, இரண்டாம் காண்டம்—
இரண்டாம் ப்ரச்நம்.
2. தைத்திரீய ஆரண்யகம் முதல் ப்ரச்நம்.

நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே
 நமோநமோ வாங்மநஸைக பூமயே,
 நமோநமோநந்த மஹாவிபூதயே
 நமோநமோநந்த தயைகஸிந்தவே.

(உக)

வாங்மநஸை அதிபூமயே	{ (ஸ்வதந்த்ரர்களு டைய) வாக்குத் கும்மநஸஸுக்கும் எட்டாதவனு உன் பொருட்டு	நம: நம:—; அநந்த மஹா விபூதயே நமோ நம:	{ எல்லையில்லாத பெரிய ஐச்சரியங் களையுடைய உனக்கு நமஸ்காரம்;
நம: நம:	{ நமஸ்காரம் நமஸ்கா ரம்;		
வாங்மநஸை ஏகபூமயே	{ (அந்தரங்கர்களு டைய) வாக்குத் கும்மநஸஸுக் குமே விஷயமாயி ருத்திற உன் பொருட்டு	{ அநந்த ஆபா ஏக விரித்தவே நமோ நம:	{ எல்லையில்லாத நருணைக்கே கடலாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம்.

* * *—[நமோ நம:] எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பரக்
 கப் பேசினபின் அந்தப் பெருமைக்குத் தோற்றுத் தொழுகின்றாரி
 தில். வாங்மநஸாதிபூமயே (துப்யம்) நமோ நம=ஒருவருடைய
 வாக்குக்கும் மநஸஸுக்கும் எம்பெருமான் எட்டாதவன் என்று
 பொருளல்ல; அப்போது அடுத்த விசேஷணம் பொருந்தாது;
 வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களும் கட்டுக்கதைகளாய்விடும். ஆகை
 யாலே, 'ஸ்வப்ரயத்ரத்தால் அறிந்து கொள்ளப் பார்க்குமவர்
 களுடையவாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டாதவன்' என்றேபொருள்
 கொள்ள வேண்டும்.

வாங்மநஸைகபூமயே (துப்யம்) நமோ நம =கீழ்ச் சொன்ன
 விசேஷணத்திற்குத் தப்பான பொருள் கொள்ளக்கூடு மென்
 றெண்ணி இவ்விசேஷணமருளிச் செய்தாரென்க. தன்னுடைய நிர்
 றேஹதுகவிஷயிகராத் திற்கு யார் பாத்திரமாகிறார்களோ, அவர்களு
 டைய வாக்குக்கும்மநஸஸுக்குமேவிஷயமாயிருப்பவன் என்றபடி.

கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு விசேஷணங்களுக்கும் பொருத்த
 மாக மேலே இரண்டு விசேஷணங்களருளிச் செய்கிறார்; அநந்த

மஹாவிபூதயே (துப்யம்) நமோ நம:—வேத வேதாந்தங்களாலும் எல்லாகரணவொண்ணாதபடி அளவற்றிருக்கிற ஐச்வரியத்தையுடையவனாகையாலே, ஸ்வப்ரபந்தந்தால் காணவிரும்பும்வர்களுடைய வாக்குக்கும் நெஞ்சக்கும் எட்டாதவனாயிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி.

அநந்த தயைகஸிந்தவே (துப்யம்) நமோநம:—நீ அநந்த மஹா விபூதி யுக்கனாயிருக்கச் செய்தேயும், அருள் என்கிற ஒரு சிறந்த மஹா குணத்தை உடைபையாயிருக்கிறபடியால் அந்தத் திருவருளுக்கு விஷயமாகிறவர்களுடைய வாக்கையும் மனஸஸையும் ஒரு போதும்விட்டுப்பிரியாதிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி. இவ்விடத்தில் 'தயா' என்கிற...ஒரு குணத்தைக் கூறியது—வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் ஸௌஸல்ப்யம் முதலான மற்றும் பல திருக்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்க.

இந்த ச்லோகத்தில் “ நமோ நம: ” என்றுபல தடவை அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதால், ஒரு தடவை நமஸ்காரம் செய்கிற ஸம்ப்ரதாயம் ஆதாரமற்றது என்று சிலர் எழுதிவைத்தார்கள். ஸ்ரீ தேசிகனருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் இந்த ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்களை ஆராய்ந்து பார்த்திருந்தால் அவ்வளவு ஸாஹஸமாக எழுதமுன்வந்திருக்கமாட்டார்கள். இவ்விஷயமாகத் தனியே ஒரு கார்த்தம் நாம் எழுதியிருக்கிறோமாகையால் இப்போது இங்கு ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் சில சொல்லுகிறோம்.

பெரியோர்களைக் கண்டால் சிறியோர்கள் தங்களுடைய சிறுமைக்கும் எதிர்த் தலையின் பெருமைக்கும் தகுதியாக நமஸ்காரம் செய்ய வேணுமென்று நூல்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, நமஸ்காரத்திற்கு ரைச்சீயத்தைக் காட்டிக் கொள்வது தவிர வேறொரு பலன் கிடையாது. ஒரு முறை தொழுத மாத்திரத்தினால் அப்பயன் நிறைவேறா நிற்க, பலமுறை தொழவேணுமென்று நிர்ப்பந்திக்கக் காரணமில்லை.

‘ஒருமுறை நமஸ்கரிப்பது கூடாது’ என்று வாய்திறந்து சாஸ்தரம் நிஷேதித்திருக்குமே யானால் ஸக்ருத்ப்ரணாமம் சாஸ்தர விரூத்தம் என்னலாம். ஒருமுறை ஸேவிப்பது கூடாதென்று ஓரி

உத்திலும் மறுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அடிக்கடி தேசிகன் உதாஹ
 ரிக்கிற பிரமாணங்களில் “ஒற்றைக்கையால் நமஸ்கரிப்பது பாபம்;
 ஒருமுறை பிரதக்ஷிணம் செய்வது பாபம்” என்கிற வசநங்கள்
 காட்டப்பட்டுள்ளனவேயன்றி ஏகப்ராணமும் கூடாதென்கிற வச
 நம் ஒன்றுகூடக் காட்டப்படவில்லை. இதற்கு நேர்மாறாக ஏகப்ரா
 ணம் ஸாதகவசனங்களையே காட்டியுமிருக்கிறார். “நமோநம” என்
 கிற ப்ரக்ருதச்லோகத்தின் பாஷ்யத்திலேயே அந்த வசனங்களைக்
 கைகொள்கனியாகக் காணலாம். “வணக் க்ருஷ்ண நமஸ்காரோ ஸுத்தி
 ராஸ்ய டெஸிக: = ஏக: க்ருஷ்ண நமஸ்காரோ முக்திதீர்ஸ்ய
 தேசிக:” [எம்பெருமானை ஒருமுறை நமஸ்கரித்தல் முக்தி ஹேது
 வாகும்] என்றிவை போன்ற நாலேந்து வசனங்களை ஸ்ரீ தேசிகன்
 உதாஹரித்துக் காட்டிவிட்டு, இப்படியிருக்க இங்கு “நமோ நம:
 நமோ நம ” என்று பலகால் அருளிச்செய்வானேன்? என்று சங்
 கித்துக் கொண்டு தாமே அழகாக ஸமாதானமும் அருளிச் செய்
 திருக்கிறார் தேசிகன்;—“புஸாஸாயாம் பூதிஜாயாம் பூயாவெ
 தஜ-நெவிவா ஹயெவ விஜயெவெவ வளந: ஸுநா லிவ
 க்ருதி-ப்ரசம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் ப்ரலாபே தர்ஜநேபிச.
 ப்யேச விஜயே சைவ பெளந: புந்ய மலங்க்ருதி ” என்கிற ஒரு
 ச்லோகத்தை எடுத்துக் காட்டி முடித்திருக்கிறார். இந்த ச்லோகத்
 தின்பொருளை விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். இந்த ச்லோகத்தின்
 பொருள் யாதெனில்; ஸ்தோத்ரம் செய்யும் போதும் ப்ரதிஜ்ஞை
 செய்யும்போதும் அமும்போதும் வெருட்டும்போதும் அச்
 சந்தோற்றச் சொல்லும்போதும் வெற்றி தோற்றச் சொல்
 லும்போதும் ஒரு சொல்லையே அடுத்தடுத்துச் சொல்வதானது
 அலங்காரமாகும் என்பதே இதன் பொருள். ஒரு முறை
 நமஸ்கரிப்பது கூடாதென்கிற திருவுள்ளம் தேசிகனுக்கு இருக்
 குமேயானால் இந்த ச்லோகத்தை இங்கு எடுத்துக் காட்டப்
 ஸக்தியேயிராது. பின்னை எப்படி சொல்லியிருக்க வேண்டுமென்
 னில்; “சாஸ்த்ரங்கள் ஸக்ருத்ப்ராணமத்தை நிஷேதித்து அநேக
 வ்ரப்ராணமத்தை விதித்திருப்பதால் அதற்கிணங்க நமோநம:
 நமோநம: என்கிறார்” என்று தேசிகன் அருளிச் செய்திருக்க
 வேண்டும். அப்படி அருளிச்செய்யாததோடு அந்த அபிப்பிராயத்

திற்கு நேர் எதிராகவும் அருளிச் செய்தார்; ஒருவன் அழுகிற காலத்திலும் அஞ்சின காலத்திலும் ஒன்றையே திருப்பித்திருப் பிச் சொல்வதை நாம்காண்கிறோம். “பாம்பு பாம்பு பாம்பு” என்று பலமுறை சொன்னாலும் உள்ளது ஒரு பாம்பேயல்லது பல பாம்பு கள் வந்துவிடமாட்டா; அங்குப் பலமுறை சொல்வதோடு இங்கு நமோ நம என்று பலமுறை சொல்வதோடு வாசியில்லை என்று தேசிகன் தாமே அருளிச் செய்தாரானபின், வாய்திறக்க வுண்டோ வழி?.

தைத்திரிய காடக ச்ருதியில் “ய்ஜேஞாவலீதம் க்யூதா யொ நிவவாத நரோ நரி ஐதி” என்று ஒதப்பட்டிருப்பதைச் சிலர் அஸக்ருதப்ரணம் பகஷ்த்திற்கு ஸாதகமாகச் சொன்னார்கள். அவ் விடத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த வித்யாரண்யர் “*“ஐஹத்யா ஹத்யா நரோ நரி ஐத்யுஜ்யாயநு ஹூரிள ஐஹவநிவவாத”*” என்று வியாக்கியானம் செய்திருப்பதால் இந்த வேத வாக்கியம் ஸ்வபகஷ்வாதகமாக மாட்டாது. “நமோ நம:” என்று வாயால் சொன்னதாக பாஷ்யகாரர் எழுதுகிறாரே யொழிய இரண்டு தடவை கீழேவிழுந்ததாக எழுதவில்லை. ‘ஒரு தடவை தான் கீழே விழுந்தான்’ என்று விளக்குவதற்காகவே “*ஐணவஸி நிவவாத.*” என்று அங்கே வித்யாரண்யர் உரைத்தார். தடி கீழே விழுந்தால் அதைப் பிறர் எடுத்தால் எடுக்கக் கூடுமே யொழிய அது தானாகவே எழுந்திருக்கமாட்டாதவாறு போல, வேரற்ற மரம் விழுந்ததென்னலாம்படி சடேலென்று விழுந்தானென்கிற அர்த்தமேயன்றோ “தண்டவத் நிபபாத” என்கிற சொல் நயத்திலுள்ளது. இப்பொருளை உட்கொண்டே நமஸ்காரத்தை “தண்டன் ஸமர்ப்பித்தல்” எனப் பரிபாஷையாக வழங்கி வருகின்றனர் என்பதை ஸத்ஸம்பரதாயஜ்ஞர் உணர்வர்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்தில் “*புணரீ உதூ யொதூய ஸுந: ஸுந: புணரீ*” [ஸேவிப்பது எழுந்திருப்பது மறுபடியும் ஸேவிப்பது எழுந்திருப்பது இப்படியே பலகால் எழுந்தெழுந்து ஸேவித்து] என்றருளிச் செய்திருக்கிறாரே; இது னால் பலமுறை நமஸ்கரிப்பதே சாஸ்திரியமென்று விளங்க வில்லையா? என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். மஹா மஹா வித்வான்

கனம் இந்த வாக்கியத்தில் மிக்க ப்ரமமுடையாராயிருப்பர். எம பெருமானார் இப்படி ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச் செய்திருக்கச் செய்தேயும் தென்னாசார்யர்கள் தமொறுகின்றனர்” என்று மேற்புல் மேய்கின்ற விர்வான்கள் வாய்விட்டுரைக்கக் கேட்டிருக்கின்றோம். அவர்களை இன்று தெளிவிப்போம்; “ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந் புந ப்ரணம்ய” என்றது ஓரிடத்திலேயே இருந்து கொண்டு பலமுறை ஸேவிப்பதைச் சொல்லுவதன்று; அந்த வாக்கியத்திற்கு முன்னே “உருராபேவ—தூரத்தில் நின்றமே” என்றருளிச் செய்திருப்பதால் எம்பெருமானைக் கிட்டுமளவும் காலால் நடந்து செல்லாமல் தண்டனிட்டுக்கொண்டே வழியைக் கடந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை அணுகவேணும் என்று அவ்விடத்தில் பொருள் படுமேயன்றி அஸக்ருத்ப்ரணம்வாதிகள் சொல்வதுபோலவும் செய்வதுபோலவும் செய்யவேண்டுமென்று பொருள் படமாட்டாது. தண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே வழியைக்கடந்து சென்று பெருமானைக் கிட்டின பிறகு ஒரு தடவை ஸேவிக்கவேணும் என்பது அவ்விடத்திலேயே அடுத்த படியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; “யாவிராந ப்ரணரீ சூதாநம் ஹவதெ நிவெடி யெத்” என்று அந்த வாக்ய ஸமாப்தியுள்ளது காண்க. இங்ஙனன்றிக்கே “ப்ரணரீ உதாயொபாய வுந் வுந் ப்ரணரீ” என்றருளிச்செய்தது ஒரே இடத்திலிருந்துகொண்டே பலமுறை தொழுவதைச் சொல்வதாகக் கொள்ளுகிற பக்தமும் உண்டு. அதிலும் ஹாரி ஒன்றுமில்லை; கணக்கெண்ணி ஸேவிப்பதை விட்டு பக்தி பாரவச்யத்தாலே மெய்மறந்து விழுவதெழுவதாகச் சொல்லுகிற செய்தி “அத்யந்தபக்தி யுக்தாநாம் ந சாஸ்த்ரம் நைவ சக்ரம:” என்கிற ரீதியிலே தூஸ்வரம்பில் நிற்காமல் பரவசமாகச் சொல்லுமளில் அதனை மறுக்கவல்லார் சூருமில்லை. ‘ப்ரமார்த்தமான பக்தி இல்லாவிடினும் “† பொய்யே கைம்மை சொல்லி மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்” என்றற்போலே பக்தியை அபிநயிக்கிற விதத்தில் நாங்கள் பலமுறை தொழுகிறோம்’ என்று சிலர் சொல்லப்புகுவர்களாகில், அந்த வாதத்தைப் பரமஸந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளத் தட்டில்லை. ‘ஒருமுறை ஸேவிப்பது

அசாஸ்தரீயம்' என்று சொல்லுகிறவர்களின் வாதத்தை மறுக் கப் புகுவோமேயன்றி, பக்தி பாரவச்யத்தாலோ கபடபக்தியின் அபிரயத் துக்காகவோ நாங்கள் பலமுறை ஸேவிக்கிறோமென்பாரை மறுப்போமல்லோம்.

நம் பூர்வாசார்யர்களுடைய அதுஷ்டானம் ஸக்ருத்ப்ரணு மமே யொழிய அஸக்ருத்ப்ரணுமமன்று என்பதை மாத்திரம் ப்ர மாணசரணர் புந்தியிற் கொள்வர். எப்பெருமானார் திருவாராத நக்ரமமருளிச் செய்கிற நீத்யக்ரந்தத்திலு, “சூராயநாவி ஔவொ ஹவெதி ஔவொஹெண பூராய-ஔவொஹெண ஹணவது ணஔ உதூய ஸூரமத-ஔவொஹெண யாவஹாராயநஸூரஹி ஸாஹி யு யாவந-ஔவொஹெண.” என்று அருளிச் செய்திருப்பதைக் குறிக்கொள்ளவேணும். “தண்டம்போலே விழுந்து எழுந்து பிரார்த்திக்கவேண்டியது” என்று சொல்லப்பட்டதிறே. இதனால், ஸ்ரீவைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருள் கீழ் நாம் விவரித்த படியேயாம் என்பதை மத்யஸ்தத்ருஷ்டிகள் அறிவர்கள்.

ஸக்ருத்ப்ரணுமம் கூடாதென்று சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்பஷ்டமா கவே மறுத்திருப்பதாகச் சிலர் சில வசநங்களை வாய் வந்தபடி சொல்லவும் கேட்டிருக்கிறோம். நம் பூருவர்கள் எடுத்தாளாத வச நங்களை அவரவர்கள் கவர சக்தியினால் கல்பனை செய்து சொல்லி யிடுவதனால் பிராமாணிகமான அர்த்தங்களுக்கும் அதுஷ்டானங்க ளுக்கும் திரஸ்காரம் ஏற்படமாட்டாது அஸக்ருத்ப்ரணுமவாதி கள் உதாஹரிக்கும் வசநங்களெல்லாவற்றையும் யாம் ப்ரமாண மென்றே கொண்டு விடையளிக்கவல்லோம். அப்படியே வடமொழி யில் விரிவான க்ரந்தமும், எழுதியுள்ளோம்.

எந்த சாஸ்த்ரத்தில் எப்படி சொல்லி யிருந்தாலும் ப்ரக்ருத ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் நம் தேசிகன் அருளிச் செய்தது ஒன்றே உண்மையுணர விரும்புவார்க்குப் போதுமானது. “வளந: வுநுஜெஹுதி: = பெளந: புந்ய மலங்க்ருதி:” என்று தலைக்கட்டியருளின மாண்பு மெச்சத்தக்கதன்றோ. இங்கு இவ்வள னிலே நிற்கின்றோம், (உக)

1. நோற்ற நோன்பிலேன் துண்ணறிவிலேன் ” 2. “குளித்து மூன்றனலையோம்புங் குறிகொளந்தணமை தன்னை, ஒளித்திட்டேன் என்கணிலலை நின்கணும் பத்தனல்லேன் ” 3. “புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே ” இத்தாபிகளான அருளிச் செயல்களைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு இந்தச் சிலோகமருளிச் செய்யப்பட்ட தென்றுணர்க.

பகவத் ஸர்வதிகளில் எம்பெருமானை ஸேவிக்கும் போதுகளில் இந்தச் சிலோகத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டே தண்டன் ஸமர்ப்பித்தல் நம்மவர்களுடைய ஸம்பரதாய மென்றறிக ... (உஉ)

நநிந்தம் கர்ம ததஸ்தி லோகே
ஸஹஸ்ரஸோ யநூயா வ்யயாயி ।
ஸோஹம் விபாகாவஸரோ ஸுகுரு
சூதாஸி ஸம்புத்ய மகிஷ்வாமெ ॥

ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே
ஸஹஸ்ரஸோயந் நமயா வ்யதாயி,
ஸோஹம் விபாகாவஸரே முகுந்த
க்ரந்தாமி ஸம்பரத்யகதிஸ் தவாக்ரே.

(உ௩)

முகுந்த் ! யத்	பகவானே !, யாதொரு (சாஸ்த்ரங்களாலும் சிஷ்டர்களாலும்) நிந்திதம் கர்ம { நிந்திக்கப்பட்ட பாபக்ருத்ய மானது மயா அடியேனாள் ஸஹஸ்ரஸு: பல்லாயிரம் தடவை ந வ்யதாயி { செய்யப்பட வில்லையோ, தத் { அப்படிப்பட்ட தீவினை	லோகே நாஸ்தி { உலகத்திலேயே இல்லை ; ஸோஹம் { அப்படிப்பட்ட கடு வினைகளைச் செய் தவனான அடியேன் விபாக { அக் கடுவினைகள் பலன் கொடுக் கும் தருண மாதிரி அவஸரே { இப்போது ஸம்பரதி அகதி: வேறு கதியற்றவனாய் தவ அக்ரே உனது முன்னிலையில் க்ரந்தாமி கதறுகின்றேன்.
-------------------	--	--

1. திருவாய்மொழி 5—7—1.

2. திருமாலை-25.

3. திருவாய்மொழி. 6—10—10.

* * *—[நகிந்திதகூலி.] கீழ் சீலாகத்தில் “அகிஞ்சந்” என்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் “உம்மிடத்தில் ஒன்றுமில்லை யென்கிறீர் ; இது உண்மையாயிருக்குமோ ? காண்களைபாங்கனையுடையவன் சற்றுப்போதாகிலும் வெறுமனிருக்க முடியாதன்றோ ; ஏதோ காரியங்களைச் செய்தேயிருக்கவேண்டுமே ; அப்படி யிருக்கும்போது “அகிஞ்சந்” என்று நீர் எப்படி சொல்லுவீர் ?” என்று கேட்க ; பிரானே ! உன்னைப் பெறுதற்கு உறுப்பானவை ஒன்றுமில்லை யென்றேனை யொழிய, வேறு எவ்வகையான க்ருத்யமும் என் பக்கல் இல்லையென்று சொன்னேனல் லேன் ; ப்ரதிபந்தக ஸாமக்ரிகள் என்னிடத்தில் அளவற்றவையுண்டென்கிறார் முன்வடிகளால்.

உலகத்தில் ஒருவன் நல்ல காரியங்களைச் செய்யாமலிருக்கலாம் ; அப்படியே கெட்ட காரியங்களையும் செய்யாமலிருக்கலாம் ; அப்படிப்பட்டவனை நோக்குமிடத்து, ‘இவனிடத்தில் நன்மை இல்லாதொழிந்தால் ஒழிகிறது ; தீமை ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிறதன்றோ’ என்று அந்தத் தீங்கில்லாமையையே ஒரு பெரிய நன்மையாகக்கொண்டு பெரியோர் இரங்குவார்கள் ; அப்படி நானும் ஒருவித நன்மையும் செய்யாதாப்போலே தீமையும் செய்யாதிருந்தேனாகில் பெரிய குணசாலிகளில் முதல்வனாக நான் கணக்கிடப்படலாம் ; அந்தோ ! அதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லாதபடி பாவங்களை அளவறச் செய்துகிடக்கிறேனை யென்கிறார்.

யத் நிந்திதம் கர்ம மயா ஸஹஸ்ரச : நவ்யதாயி தத் லோகே நாஸ்தி=நான் செய்யாத இழிதொழில் உலகத்திலேயே இல்லை யென்கிறார். “எல்லா இழிதொழில்களையும் நான் செய்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லாமாயிருக்க, அப்படி சொல்லாமல் இப்படி சொல்லுவதன் கருத்து—தாம் ஒப்பற்ற பாபாத்மா என வெளியிடுதலேயாம்.

மூலத்தில் லோகே என்ற பதத்திற்கு—உலகத்திலே என்று ஸாமான்யமாகப் பொருள் தோன்றினாலும், ‘சாஸ்த்ரத்திலே’ என்று பொருள் கொள்வது சிறக்கும். பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திருவுள்ளமிதுவேயாம். “ஆயிரம் மடங்கு என்னால் பண்ணப் பட்டதது யாதொரு நிந்தித கர்மமுண்டு—அதிபாதக மஹாபாத

காதிகள் அது சாஸ்த்ரத்திலுமில்லை;...அதுஷ்டாதாக்கள் பக்க வில்லாத நிஷித்தங்களும் சாஸ்த்ரத்தில் காணலாமிதே” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி. இப்பொருளை தேசிகனும் ஆதரித்து உரைத்தனர். லோக சப்தத்திற்கு சாஸ்த்ரமென்ற பொருள் வ்யுத்தபத்தி வித்தம். ஹேமாக்கரி முதலிய நூல்களின் அட்டவணையை நாம் நோக்குவோமானால் விசித்திர விசித்திரமான பாவங்கள் ஆங்குக் குறிப்பிடப்பட்டு அவற்றுக்குப் ப்ராயச்சித்தங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கும்; அப்படிப்பட்ட பாவங்களை யெல்லாம் நாம் உலகத்தாரிடம் காணமுடியாது. சாஸ்த்ரங்களில் மாத்ரிமே காணலாம்; ஆனால் நான் செய்த பாவங்கள் அந்த சாஸ்த்ரங்களிலும் காணமுடியாதன என்கிறார். இது ஒரு சமத்காரச் சொல்லாகும்.

பாவங்களை அதிகமாகச் செய்துவிட்டாலும், பிறகாவது அஞ்சதல் அதுதாபப்படுதல் வெட்கப்படுதல் ப்ராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளுதல் முதலியவற்றால் அப்பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்ள வழியுண்டு; பாவங்களைப் போக்கிக்கொள்வதாவது - அப்பாவங்கள் தீய பலன்களைக் கொடாதபடி தடைசெய்து கொள்ளுதல். அப்படி தடை செய்து கொள்வதற்கான வழிகளில், இழியாவிடில் அவை பலன் கொடுத்தே தீரும்; செய்த பாவங்கள் கடுமையாயிருந்தால் இப்பிறவியிலேயே விரைவில் தானே அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்க நேரும். அப்படியே நான் செய்த பாவங்கள் மிகக் கடுமையாதலாலும் அவற்றுக்கு நான் ஒரு வகையான ப்ராயச்சித்தமும் செய்துகொள்ளவில்லை யாகையாலும் அவை இப்போதே பலன் கொடுக்கத் தொடங்கி விட்டன; பலவகைத் துன்பங்களை அனுபவிக்க நேர்ந்துவிட்டது; தாங்கமுடியாமையால் கதறுகின்றேன் என்கிறார் பின்னடிகளில். “காரொளி வண்ணனே கண்ணனே! கதறுகின்றேன், ஆருளர்களைகண்மமா அரங்கமா நகருளானே!” என்ற திருமாலைப் பாசுரத்தைத் தழுவினர்போலும்.

[விபாகாவஸரே] விபாகமாவது பரிபக்குவமாகை; அதாவது பலன் கொடுக்கை. [தவ அக்ரே க்ரந்தாமி.] “கோவிந்தாவென்று த்ரௌபதி கதறினது இன்றைக்கும் என்னெஞ்சைப் புண்படுத்த

திக்கிடக்கின்றது” என்று பரிதாபந்தோற்ற அருளிச்செய்த தேவரீர் முன்னே இப்போது நான் கதறுகின்றேன் காணென்கிறார். இப்போது என்னுடைய கதறலுக்குப் பரிஹாரம் செய்யாவிடில், த்ரௌபதியின் கதறலைப் பற்றிப் பிற்பாடு பரிதாபந்தோற்ற நீ பேசினது வெளிவேஷமென்று நிச்சயித்துக் கொள்வேனென்பது உள்ளுறை. (உ௬)

நிரிஜதொடநக ஊவாண-வாணஃ

விராய செ கூடுவ ஶ்வாவலி ஹஸஃ ।

கூயாவலி ஹஸம் ஹவநிதிராநீம்

சுநுதூரீம் வாசூரீடிம் டயாயாஃ ॥

நிமஜ்ஜதோ நந்த பவார்ணவாந்த

சிராய மே கூல மீவாஸி லப்த ,

த்வயாபி லப்தம் பகவந்திராநீம்

அநுத்தமம் பாத்ரமீதம் தயாயா .

(உ௭)

வே அநந்த !	{ எல்லையற்ற குண விபூதிகளை யுடைய பெருமானே !	பகவர் !	பகவானே !
பவ அர்ணவ அந்தஃ	{ ஸம்ஸாரமாகிற கடலினுள்ளே	த்வயா அபி	உன்னாலும்
நிமஜ்ஜதஃ மே	{ மூழ்கிக் கொண்டே கிடக்கிற அடி யேனுக்கு	தயாயாஃ	{ உனது அருளுக்குச் சிறந்த பாத்ரிர மாகிய இந்த வஸ்து [நான்] இன்றே அடையப் பட்டது.
சிராய	நெடுநாள் கழித்து	அநுத்தமம்	
கூலம் இவ	{ கரைபோல நீ	பாத்ரம்	
லப்தஃ அவலி	{ கிடைத்தாய் ;	இதம்	
		இதாநீம்	
		லப்தம்	

* * *—[நிரிஜதஃ] “இன்று உன்னெதிரில் கதறுகின்றேன்” என்று கீழ் ச்லோகத்திற் கூறிய ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் “நெடுநாளாகவே ஸம்ஸாரியாயிருக்கின்ற நீர் இன்று கதறுவதற்குக் காரணமேது?” என்ன; ஒருவன் கடலில் அழுந்தித் தடுமாறிக் கொண்டே செல்லுமளவில் தைவவசத்தாலே ஒருநாள் கரைகாண்பதுபோல, ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கி நின்ற ஏனக்கும் நெடுநாள் கழித்து இன்று நீ அகப்பட்டாய்; உன்னு

டைய கிருபைக்கும் பாத்திரமாக உனக்கு நான் அகப்பட்டேன் ; ஆகையாலே ரக்ஷயனை எனக்கும் ரக்ஷகனை உனக்கும் லாபம் கிடைக்க நேர்ந்த இப்போது இழக்கலாமோ வென்று கதறுகின் றேன் என்கிறார் போலும்.

அநந்த பவார்ணவாந்த¹ என்றவிடத்து அநந்த என்று தனியே பிரித்து எம்பெருமானுடைய ஸம்போதநமாகக் கொள்க ; அன்றி, ஒரே பதமாகக்கட்டி பவார்ணவத்திற்கு விசேஷணமாக்கி உரைப் பதம் ஒக்கும். ஸம்போதநமாமிடத்தில், ஸ்வரூபத்தாலும் குணங் களாலும் விபூதிகளாலும் எல்லையற்றவனே ! என்று பொருளாம். இரண்டாவது யோஜனையில், 'கரைகாண வொண்ணாத ஸம்ஸா ரக்கடலினுள்ளே' என்று பொருளாம்.

1. “ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலு ளழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று நான் துளங்க” என்ற அருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி முதலடி அருளிச் செய்தார்.

இப்படி ஸம்ஸாரக் கடலினுள்ளே அழுந்திக் கிடக்கின்ற எனக்கு நெடுநாளாகவே கரை கிடைக்கா தொழிந்தது ; இன்று நீ கரைபோலக் கைக்கு எட்டினாய் என்கிறார் இரண்டாமடியில்.

எனக்கு நீ அகப்பட்டா யென்கிறது மாத்திரமல்ல ; உனக்கு நானகப்பட்டேனென்பதும் உன்னுடைய லாபம் ஒன்றுண்டு என்கிறார் பின்னடிகளால். உன்னை நான் தேடித் திரிவது போலவே நீயும் என்னைத் தேடித் திரிகிறாயன்றோ நெடுநாளாக. 2. “எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய” என்றபடி எத்தனையோ ஜன்மமாக என்னைப் பிடிப்பதற்கு நீ படுகிறபாடு சொல்லிமுடியுமோ ? அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய க்ருஷியும் இன்று பலித்தென்பதை நீ நோக்கவேணும். என்னை நீ அநுகரஹியாவியில் உன்னுடைய அருள் வேறு எங்கே காரியம் செய்து ஸபலமாகப் போகிறது ? என்கிறார். இத்தால்—என்னிடத் தில் யோக்யதைகளைக்கண்டு என்னை நீ கைக்கொள்ள விஷய மில்லாவியினும், உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கைக் கொண்டே தீரவேண்டிய நிலையெய்ண்டு என்று விஜ்ஞாபித்தபடி.

1. திருவாய்மொழி 5—1—9.

2. திருவாய்மொழி 2—7—6.

அடுத்ததம் = “ந வித்யதே உத்தமம் யஸ்மாத் தத்” என்று வ்யுத்பத்தி பண்ணிக்கொள்க ; இதற்குமேல் சிறந்ததில்லை யென்னும்படி லோகோத்தமமானது என்றபடி. ... (உச)

சுஹிதவஹ-ஃ १२ லாவி கிவா
ஸவ-ஃ ஸஹ ரெ ஸஹஜம் ஹி டு-ஃவடி.
கிஹு சுஹித-ஃ ஸாணாமதாநா-
வராஹவா நா-ஃ ந தெநா-ஃ ஹி ॥

அபூதபூர்வம் மம பாவி கிவா
ஸர்வம் ஸஹே மே ஸஹஜம்ஹி துக்கம்,
கிந்து த்வதக்ரே சரணுகதாநாம்
பராபவோ நாத ந தேநுருப-ஃ. (உரு)

ஹே நாத !	நாதனே !	ஸர்வம்	{ எல்லாத் தயாங்கனையும் பொறுத்துக் கொண்டே யிருக்கிறேன்.
மம	அடியேனுக்கு	ஸஹே	{
அபூத	{ இதற்கு முன்பு பூர்வம் { உண்டாகாத	கிந்து	ஆனால் ;
கிவா	{ என்ன துக்கம் இப் போது புதிதாக துக்கம் { உண்டாய் விடப் பாவி ? { போகிறது ; (ஒன்றியில்லை.)	த்வதக்ரே	உன் எதிரில்
		சரண	{ வந்து சரணம், ஆகதாநாம் { புருத்தவர்களுக்கு
துக்கம் மே	{ துக்கமென்பது ஸஹஜம் ஹி { என்னோடுகூடவே பிறத்ததன்றோ ;	பராபவ-ஃ	{ ஒரு அவமான முண்டாவது
		தேநஅநுருப-ஃ	{ உனக்குத் தகுதியில்ல.

* * *—[சுஹிதவஹ-ஃ] “க்ரந்தாமி ஸம்ப்ரத்யகதிஸ்தவாக்ரே” [உன்னெதிரில் இன்று கதறுகின்றேன்] என்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘சேஷபூதரான நீர் உம்முடைய பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிந்துவைத்தும் நம்மெதிரே இப்படி கதறலாமோ ? உம்முடைய துக்கங்களை நானாக எப்போது பரிஹரிக்க விரும்புகிறேனோ அப்போதுதானே பரிஹரிக்க முடியும். அதுவரையில் இவ்விருள்தருமானாலத்திற்கு இன்றி யமையாத துக்கங்களை ஒருவாறு ஸஹித்திருப்பதன்றோ உமக்குப் பணி ; என்னை நிர்ப்பந்திப்பது உம்முடைய பரதந்த்ரிரிய ஸ்வ

ருபத்துக்குத் தகாதுகாணும்” என்றருளிச் செய்ய, அந்தோ! பிரானே! என்னுடைய துக்கங்களைத் தீர்க்கவேணுமென்று நான் வேண்டுகிறேனல்லேன்; பின்னை என்ன வேண்டுகிறேனென்னில்; என்னை நீ கைக்கொள்ளாதே கைவிடுமளவில் உலகமெங்கும் உன்னைப்பற்றி அபகீர்த்தியான வார்த்தை பரவப்போகிறது; ‘எம் பெருமான் ஸர்வரக்ஷகன் என்று பேர் சமந்துகொண்டு ஆளவந்தாரை ரக்ஷியாமல் கைவிட்டான்; அவர் விஷயந்தரங்களின் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு பரிபவப்படுகிறார், அதை ஸர்வ சக்தனென்று பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமான் நிலக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்; இப்படிப்பட்டவனையோ எல்லாரும் சரணுகதரக்கூகெனன்று புகழ்கிறார்கள்!’ என்று பலரும் உனக்குப் பெரிதும் அபவாதமாக வம்பளப்பர்களாகில் இது உன் பெருமைக்குத் தகுதியின்றே; எனக்குச் சொந்தமாக நேர்கின்ற துக்கங்களை நான் பொறுத்துக் கொள்ளத் தடையில்லையாயினும்! ‘நம் தலைவனுக்கு இப்படிப்பட்ட அபவாதம் நேருகின்றதே’ என்று உண்டாகிற துக்கத்தை மாத்திரம் நான் பொறுக்கவல்லேனல்லேன்” என்கிறார் போலும்.

மம அபூதபூர்வம் கிம்வா து க்கம் பாலி? = இதுவரையில் நான் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்தவனாதலால் கர்ப்பங்களிலும் நரகங்களிலும் மற்றும் பல பல அவஸ்தைகளிலும் நான் எவ்வளவோ துயரங்கள் அதுபவித்திருக்கின்றேன்; இதுவரை நான் அதுபவியாத துக்கம் இன்று புதிதாக யாதொன்றும் அதுபவிக்கக்கூடிய தில்லை; எத்தனைவிதங்களான துக்கங்கள் உண்டோ, அத்தனை விதமும் கண்டு விட்டேனாகையால் இனி நூதனமான, விதம் ஒன்று மில்லை. துக்கமென்பது என்னோடு கூடவே பிறந்ததாகையால் அதை நான் ஸஹியாமல் என்ன செய்யப்போகிறேன். தன் காய்களைப் பொறுத கொம்பு உலகிலுண்டோ? எனக்கு நேர்கின்ற துக்கங்களை நான் பொறுத்துக் கொண்டே வருகிறேன் என்கிறார் முன்னடிகளில்.

இப்படி கூறின ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான், “துக்கங்களை நீர் ஸஹித்துக் கொண்டிருப்பது உண்மையாகில் கதறுவானேன்?” என்று கேட்ட; அதற்குப் பின்னடிகளால் உத்தரமரு

ளிச் செய்கிறார். கீழ் “ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி” என்கிற ச்லோகத்தினால் நான் உன்பக்கல் சரணுகதிபண்ணிவிட்டேனாகையால், என்னை நீ உடனே கைக்கொண்டிருக்க வேண்டும்; அப்படி நீ கைக்கொள்ளாததனால் நான் பரிபவப்படுகிறேன்; உன்னிடத்தில் சரணுகதி செய்த நான் இப்படி பரிபவப்பட்டால் இது உனக்குப் பெரிய குறையன்றோ? அக்குறை நீங்குவதற்காகவே கதறுகின்றேனென்ற ராயிற்று. ‘என்னை நீ தவறாமல் இப்போதே ரக்ஷித்துத்தீரவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்கிற முறைமைகளில் இது ஒரு விசித்திரமான முறை என்க. (உரு)

நிராலுகஸ்யூவி ந தாவ டுஹே
 டிஹேஸ ஹாதும் தவ வாடிவங்கஜம் ।
 ருஷா நிராலூவி ஸிஸும் ஸுநாயம்
 ந ஜாது ராதுஸூரணள ஜிஹாஸதி ॥

நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே
 மஹேச ஹாதும் தவ பாத பங்கஜம்.
 ருஷா நிரஸ்தோபி சிசு: ஸ்தநந்தய:
 ந ஜாது மாதுச் சரணௌ ஜிஹாஸதி.

(உசு)

மஹேச!	ஸர்வேச்வரனே !	சிசு:	குழந்தை
நிராஸகஸ்ய	{ என்னை நீ தரத்தித் அபி { தள்ளினாலும்	ருஷா	கோபத்தினால்
தவ		நிரஸ்த: அபி	தள்ளப்பட்டாலும்
பாதபங்கஜம்	உன்னுடைய	மாத:	தாயினுடைய
ஹாதம்	திருவடித்தாமரையை	சரணௌ	கால்களை
ந உத்ஸஹே	விடுவதற்கு	ஜாது	ஒரு போதும்
தாவத்	{ அடியேன் துணிய மாட்டேன் காண் ;	ந ஜிஹாஸதி	{ விடுவதற்கு விரும்ப மாட்டா தள்ளே.
ஸ்தநந்தய:			
	{ முலைப்பால் குடிக்கும் பருவமுள்ள		

* * *—[நிராலுகஸ்யூவி.] கீழ்ச்லோகத்தைக்கேட்ட எம் பெருமான், “எனக்கு அபவாதம் வந்தால் வரட்டும்; அதைப்பற்றி உமக்குக்கவலை வேண்டியதில்லை; நீர் எண்ணிறந்த பாவங்கள் செய்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்; அவற்றுக்குப் பிராயச்சித்தங்கள் செய்து கொண்டு உம்மைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளப்பாரும்;

பிறகு நாமே உம்மைக் கைக்கொள்வோம்; இப்போது ஒன்றும் தொந்தரவு செய்யாமலிரும்” என்று அருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட ஆளவந்தார் ‘எம்பெருமான் இவ்விதமாக நம்மைக்கைவிடப்பார்க்கிறான் போலும்’ என்றெண்ணி வருத்தமுற்று, எம்பெருமானே! என்னை நீ கழுத்தைப் பிடித்துத்தள்ளினாலும் நான் உன் திருவடிகளைவிட்டு அகல்வேனல்லேன்; முலையுண்கிற குழந்தையைத் தாயானவள் முன் கோபத்தினால் சீறித்தள்ளிவிட்டாலும் அக் குழந்தை பின்னையும் தாயின் காலையே கட்டிக்கொண்டு அழுமேயல்லது அகன்று போய்விடமாட்டாது. அது போலவே, என்னை நீ நெறிகாட்டி நீக்கப்பார்த்தாலும் நான் திருவடிகளைவிட்டு நீங்கு வேனல்லேன் என்று தம்முடைய திண்ணிய உறுதியை உரைத்தா ராயிற்று. ஹாதுஜிஹதி—ஜிஹாஸதி. 1 “தருதுயரம் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை...அரிசினத்தாலீன்ற தாய் அகற்றிடி னும் மற்றவள் தனருள் நினைந்தே அழுங்குழுவியதுவே போன்றி ருந்தேனே” எனற ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் பாசுரத்தைப் பெரும் பாலும் தழுவி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்யப்பட்டது. (உசு)

தவாஜ்யதஸ்யுஜிநி வாடிவங்கஜே
நிவெஸரி தாதா க்யஜநு ஜிஹதி।
ஸூரிதொவிநெ ஜகாநு நிஹ்ரொ
ஜயுபுதொ நெக்ஷாரகம் ஹி வீக்ஷதே ॥

தவாம்ருதஸ்யந்திரி பாதபங்கஜே
நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி.
ஸ்திதே ரவிந்தே மகரந்திரிப்பரே
மதுவரதோ நேக்ஷாரகம் ஹி வீக்ஷதே. (உஎ)

அம்ருத ஸ்யந்திரி	{ அம்ருதத்தைப் பெருக்குகின்ற [2.மோக்ஷத்தை அளிக்கின்ற]	இச்சதி மகரந்த நிரப்பரே	விரும்பும்? தேன் நிறைந்த
தவ பாத பங்கஜே	{ உன்னுடைய திரு வடித்தாமரையில்	அரவிந்தே ஸ்திதே ஸதி மதுவரத: இக்ஷாரகம்	தாமரைப்பூவானது இருக்கும்போது வண்டு முள்ளிப்பூவை
நிவேசித ஆத்மா	{ வைக்கப்பட்ட மனமானது	ந வீக்ஷதே ஹி	{ கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மாட்டா தன்றோ.
அந்யத் கதம்	வேருன்றை எப்படி.		

* * *—[தவாஜ்யதஸ்யுஜிநி.] வேறு புகலில்லாமையினாலே உன் திருவடிபையவிட்டு அகல முடியாதென்றார் கீழ்ச்லோகத்தில். வேறு புகல் உண்டு என்று வைத்துக்கொண்டாலும், உன் திருவடித் தாமரைகளின் போக்யதையை நோக்குமிடத்து வேறொன்றில் நெஞ்சு செல்லுமோ என்கிறாநிதில்.

அம்ருதத்தைப் பெருக்குகின்ற உன் திருவடித் தாமரையில் படிந்த நெஞ்சானது மற்றொரு வஸ்துவை எப்படி விரும்பும்? விரும்பமாட்டாது என்றபடி. பரம போக்யமான வஸ்து இருக்கும்போது சுவையற்றதொரு வஸ்துவைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பாருண்டோ? தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூ இருக்க, அதைவிட்டு முள்ளிப்பூவைத் தேடியோடுமோ வண்டு.

அம்ருதஸ்யந்திநி என்கிற விசேஷணம் ச்லேஷமுடையது என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்; அம்ருதமென்று மோக்ஷத்துக்கும் பேராகையாலே மோக்ஷத்தையளிக்கின்றது பகவத்பாதம் என்கை. தாமரையின்பக்ஷத்தில் மகரந்தரஸம் என்று பொருள். பெரிய வாச்சான்பிள்ளை இங்ஙனே ச்லேஷமகாக் கொள்ளாமல் அம்ருத மென்பதற்குத் தேன் என்னும் பொருளையே திருவுள்ளம்பற்றினார்; “விஷ்ணு வபெடி வாபெடி ஐய உஹை = விஷ்ணு : பதே பரமே மத்வ உத்ஸ ” [எம்பெருமானுடைய சிறந்த திருவடியில் தேன் வெள்ளமிடுகிறது] என்று வேதத்திலும் “உன் தேனே மலருந்திருப்பாதம்” என்று திருவாய்மொழியிலும் சொல்லுகிற படியே மதுவென்கிற ஒருபொருளே இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே முக்கியமாக போக்யதையைச் சொல்லவேண்டிய இவ்விடத்திற்கு அப்பொருளே சிறந்திருக்கையாலே மோக்ஷமென்கிற பொருளில் நெஞ்சு செல்ல வேண்டாவென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்போலும். சப்த சக்தியினால் மோக்ஷ ப்ரதத்வமும் த்வ நிக்கிறதென்று கொள்வதிலும் குறையில்லை.

நிவேசிதாத்மா என்றதில் கர்மதாரயஸமாஸம் பண்ணிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. “தேவருடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே நிவேசிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸானது” என்றருளிச் செய்தார் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும். ஸ்ரீ தேசிகனும் தம்முடைய

பாஷ்யத்தில் இப்பொருளையே ஆதரித்து உரைத்தருளினர்.
 “[நிவெஸிதாநா.] ரகக்ஷணாநுவெந ‘உபாஸி வுஜி
 யொமம் தம்’ உத்யாதிவாதிநா துவெவ உபாஸவஸூவிதா
 வுஜிரித்யுயம். தஸூதித: வரம் வுரூஷாயகாரொ
 உநொ நிவெஸயிதம் ந ஸக்யிதி லாவ:.” என்பது ஸ்தோத்ர
 பாஷ்யத்தில் தேசிகன் ஸ்ரீ ஸூக்தி. சிலர், “நிவேசித: ஆத்மா
 யஸ்ய ஸ:” என்று பஹுவீஹிஸமாஸம் பண்ணி ‘ஸ்தாபிக்கப்
 பட்ட மனமுடைபவன்’ என்று பொருளுரைப்பதில் ஆக்ரஹம்
 கொள்வர். அது தேசிக ஸ்ரீஸூக்தியிருத்தமும் அஸ்வரஸமு
 மாம். (உஎ)

கூடிவியு உஜிஸூக்ஷாவி கெநவிக்
 யயா தயாவாவி ஸக்யக் கருதொஜலி:
 தவெவ உஷாநுஸூநாநுஸெஷதம்
 ஸூலாநி வுஷாநி நஜாதா ஹியதெ ||

த்வதங்க்ரி முத்திச்ய கதாபி கேநசித்
 யதா ததா வாபி ஸக்ருத் க்ருதோஜ்ஜலி:
 ததைவ முஷ்ணாத்யசுபாந்யசேஷத்:
 சுபாநி புஷ்ணாதி நஜாதா ஹியதே. (உஉ)

த்வத் அங்க்ரிம்	உனதுதிருவடியை	ததா எவ	அப்பொழுதே
உச்சிச்ய	நோக்கி	அசுபாநி	பாவங்களை
கதாபி	எப்பொழுதாவது	அசேஷதம்	மிகுதியில்லாமல்
கேநசித்	எவனாவது	முஷ்ணாதி	போக்கிவிடுகின்றது;
யதாததா வா	எவ்விதமாவா	சுபாநி	நன்மைகளை
அபி	வது	புஷ்ணாதி	வளரச் செய்கின்
ஸக்ருத்	ஒரு தடவை		றது;
க்ருத:	பண்ணப்பட்ட	ஜாதா ந	ஒருபோதும் குறை
அஞ்ஜலி:	கைகூப்புதலானது	ஹியதே	கிறதில்லை.

* * *—[கூடிவியுஉஜிஸூ.] ‘பெரிய பெரிய உபாயங்க
 ளாலே பெற்றவேண்டிய பேற்றை அகிஞ்சநரான நீர் எப்படி பெறு
 வீர்?’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அஞ்ஜலியின் வைப

வம் தெரியாதோ? சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்கிறார். உன்னுடைய திருவடிபை நோக்கி ஒருவன் எப்பொழுதாவது எப்படியாவது ஒரு அஞ்ஜலி செய்தால் [கை கூப்பினால்], அந்த அஞ்ஜலி காலமல்லாத காலத்திலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் வெகு நீசனான புருஷனாலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் விதமல்லாதவிதமாகச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் ஒரு தடவை செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அது வெகு சீக்கிரமாகவே அவனது தீமைகளெல்லாவற்றையும் போக்கி எல்லா நன்மைகளையும் அவனுக்கு ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது; ஒரு பொழுதிலும் அந்த அஞ்ஜலிக்கு ஹாநியேயில்லை என்கிறார்.

இதன் கீழுள்ள இரண்டு ச்லோகங்களையும் கூட்டி நோக்கினால், எம்பெருமானே! உன்னைத் தவிர்த்து வேறு புகலில்லாமையாலும் உன்னை விடமுடியவில்லை; போக்யதையின் மிகுதியாலும் உன்னைவிடமுடியவில்லை; உன்னைப் பெறுதற்குரிய உபாயத்தின் அஸளகரியத்தாலும் உன்னைவிட முடியவில்லை என்றாரென்பது விளங்கும்.

கதாபி கேநசித் யதாததாவாபி ஸக்ருத் என்ற நான்கினாலும்—திதி வாரம் நக்ஷத்ரம் முதலிய காலங்களைத் தேடவேண்டா, நினைத்தபோது கையெடுத்துக் கும்பிடலாமென்பதும், நல்ல வம் சத்தில் பிறந்திருக்க வேணுமென்கிற அதிகாரி நியமங்களில்லை, விருப்பமுடையாரெல்லாரும் கைகூப்பலாமென்பதும், வாயு தோஷத்தினால் நேராகக் கூப்பமுடியாமற் போனாலும் போகலாம்; கோணலாகக்கூப்பினாலும் கூப்பவேணுமென்று நெஞ்சினால் நினைந்தாலும் வாயினால் மொழிந்தாலும் போது மென்பதும், ஸந்த்யாவந்தம் அக்ரிஹோத்ரம் முதலிய நியை நைமித்திக கருமங்கள் போல் வாழ்நாளாளுள்ளவரை செய்யவேணு மென்கிறதில்லை யென்பதும் விளக்கப்பட்டன.

அஞ்ஜலி என்பதற்கு “அம் ஜலயதி” என்று வ்யுத்தத்தி கூறுவதுண்டு; அம்=எம்பெருமானே; ஜலயதி=நீர்ப்பண்டமாக உருக்குகின்றது என்றபடி. கையெடுத்துக் கும்பிட்டுவிட்டானே, இவனுக்கு நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்!’ என்று எம்பெரு

மாணக் கரையப்பண்ணுமாம். விசேஷமான பணச்செலவு, தேஹச்ரமம் முதலிய ஆயாஸங்களால் ஸாதிக்கவேண்டிய அச்வமேதம் முதலியவை போலன்றி நினைத்த மாத்திரத்தில் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய காரியம் என்பதைக் காட்டுகிறது அஞ்சலி: என்ற பதம். இரண்டு கைகளும் ஒன்று சேர்ந்த சேர்த்திக்கு அஞ்ஜலி யென்று பெயர்.

ஆக முன்னிரண்டுகளால் அஞ்ஜலியின் ஸௌகர்யாதிகளை அருளிச் செய்து, இனி பின்னடிகளால் அதன் பலன்களைப் பரக்கப் பேசுகிறார். வேறு காலத்திலே வேறு சரீரத்திலே பலன்தருகிற கருமங்களைப்போலல்ல. அநிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பதோடு மாத்திரம் நிற்பதல்ல. சுபங்களையும் போஷிக்கும்.

[ந ஜாது ஹீயதே.] இதற்குப் பலபடியாகக் கொள்ளலாம். ஒருவன் அஞ்ஜலிசெய்தால் எம்பெருமானுடைய அதுக்ரஹம் அவனொருவனளவிலே நின்று விடாமல் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் நன்மைபயக்கப் பாரிக்கும் என்கை. யஜ்ஞம் செய்பவன் பொய்சொன்னால் அந்த யஜ்ஞம் நஷ்டமாய்விடும் என்பது போல, வேறொரு கெட்ட காரியத்தினால் அந்த அஞ்ஜலியின் ப்ரபாவம் குன்றாது என்றுமாம். பலனைக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் ஓய்ந்து போகிற உபாயாந்தரங்களைப் போலல்ல; இது எப்போதும் அதுவர்த்தித்துக் கொண்டேயிருக்கும்; (அதாவது) பலன் கைபுருந்த பின்பும் அஞ்ஜலியே போதுபோக்காயிருக்கும் என்னவுமாம்.

இந்த ச்லோகத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அவதாரிகையிடுமிடத்து, “மனோவாக்காயங்கள் மூன்றினாலும் பண்ணின ப்ரபத்தியெல்லாம் வேணுமோ?.....காயிகமான அஞ்ஜலி யொன்றுமே அமையாதோ வென்கிறார்” என்றருளிச் செய்திருப்பதைக் கடாக்ஷித்த தேசிகன் இதனை அதிவாதபக்ஷமென்று திருவுள்ளம் பற்றி மறுப்பாகச் சில ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்தார் போலும் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே. ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் உபோத்தகாத ப்ரகரணத்தில் “ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம்” என்ற ச்லோக பாஷ்யத்தில் பட்டர் விரிவாக அருளிச் செய்துள்ளவற்றை நோக்கித்தெனிக.

உதீண-ஃ ஸம்ஸார ட்வாசுசுக்ஷணி
 க்ஷணேந நிவ-ஃவா வரானு நிவ-ஃகிழ் ।
 ப்ரயஜ்ஜதி க்ஷுரணாரணாஃபஜ
 த்வயாநுராநாஜீத விய்யஸீகர ॥

உதீர்ண ஸம்ஸார த்வாசுசுக்ஷணிம்
 க்ஷணேந நிர்வாப்ய பராஞ்ச நிர்வருதிம்.
 ப்ரயச்சதி த்வச்சரணருணம்புஜ
 த்வயாநுராகாம்ருத ஸிந்துசீகர .

(உக)

த்வத் சரண அருண அம்புஜ த்வய அநு ராக அம்ருத விர்து சீகர :	{ உனது சொந் தாமரைத் திருவடி யிணையைப் பற்றின அனபாகிற அமுதக் கடலின் ஒரு திவலையானது,	உதீர்ண	{ மேன்மேலும்
		ஸம்ஸார	{ ஜ்வலிக்கின்ற
		த்வ ஆசுசு க்ஷணிம்	{ ஸம்ஸாரமாகிற காட்டுத்தீயை
		க்ஷணேந	{ ஒரு கொடிப் பொழுதில்
		நிர்வாப்ய	{ தணித்துவிட்டு
		பராம்	மேலான
		நிர்வருதிம் ச	இன்பத்தையும்
		ப்ரயச்சதி	தருகின்றது

* * *—[உதீண-ஃஸம்ஸார.] ப்ரபத்திதான் வேணுமோ ?
 அஞ்ஜலி மாத்திரமே போராதோ என்றார் கீழ்ச்லோகத்தில். அந்த
 அஞ்ஜலிதானும் வேணுமோ ? நெஞ்சிலே சிறிது ஆசைகிடந்தால்
 போராதோ என்கிறாநிலில். எம்பெருமானே . உன்னுடைய பாதார
 விந்தத்தில் உண்டாகிற ப்ரீதி விசேஷமானது பெரியதொரு அமு
 தக் கடல் போன்றது. அக்கடலின் ஒரு திவலை மாத்திரமே ஸம்
 ஸாரமாகிற காட்டுத்தீயை ஒரு கொடிப்பொழுதில் அணைத்து
 விட்டு முக்தர்களின் அநுபவத்தோடொத்த பரமாதந்தத்தையும்
 அளிக்கின்றதுகாண் என்கிறார்.

இதில், ஸம்ஸாரத்தை கிளர்ந்தெறிகிற காட்டுத்தீயாகச் சொல்
 லுகிறார் கொடுமையின் கணத்தைப்பற்றி. தீயை அணைக்கக்கூடியது
 தண்ணீராதலால், பகவத்பக்தியை அம்ருத ஸமுத்ரமாகவும், அந்த
 பக்தியின் லவலேசத்தைத் திவலையாகவும் ரூபித்து அருளிச் செய்
 தார். ஆசுசுக்ஷணி என்று அக்ரிக்குப் பெயர். அநந்ய ப்ரயோஜன

மான பக்திலேச முண்டானாலும் அது பரமபக்தி தசையை
அடைந்து ஸம்ஸார விமோசனத்தைப் பிறப்பித்து நித்யகைங்கரியச்
செல்வத்தையும் அளித்திடு மென்றாராயிற்று. ... (உக)

விவாஸ விசுரான வராவராலயம்

நஸிஸுடா திக்ஷவணை சுரு தக்ஷணம் ।

யநம் சிதீயம் தவ வாடிவங்கஜம்

கடா நு ஸாக்ஷாது கரவாணி உக்ஷுஷா ॥

விலாஸ விக்ராந்த பராவராலயம்

நமஸ்யதார்த்தி. சுபபணை க்ருதக்ஷணம்

தநம் மதீயம் தவ பாதப்பங்கஜம்

கதாநு ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷுஷா.

(நய)

விலாஸ விக்ராந்த பர அவர ஆலயம்	{	வினையாட்டாகவே	{	க்ருதக்ஷணம்	{	போதுபோக்
		அளக்கப்பட்ட				குடையதம்
		மேலுலகங்களை		மதீயம் தநம்		எனது செல்வ
		யும் கீழுலகங்		தவ		மாயுமுள்ள
நமஸ்யத் ஆர்த்தி சுபபணை	{	களை யு முடைய	{	பாத பங்கஜம்	{	உனது திருவடித்
		தும்				தாமரையை
		ஸேவிப்பவர்க		கடா		எப்பொழுது
		ளின், துன்		சக்ஷுஷா		கண்ணனால்
	{	பங்களைத்	{	ஸாக்ஷாத்	{	ஸேவிக்கப்
		தெரிவைப்ப				போகிறேன்
		தில		கரவாணி		

* * *—[விவாஸவிசுரான.] எம்பெருமானைக்கிட்டும்வழியின்
ஸௌகரியத்தைக் கீழெல்லாம் அருளிச் செய்தார் ; இனி அந்த
எம்பெருமானுடைய விலக்ஷணயத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்யத்
திருவுள்ளம்பற்றிப் பதினேழு ச்லோகங்களாலருளிச் செய்கிறார்.
அவற்றுள் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது என்னென்னில் ;
1. “ தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைக்கடிகே கூவிக்கொள்ளுங்
காலமின்னங்குறுகாதோ ? ” என்றும், 2. “ அன்று தேர்கடவிய
பெருமான் கணைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்களே ” என்றும்

1. திருவாய் மொழி 6-9-9.

2. ஷா 3-6-10.

ஆழ்வார்பதறினுப்போலே தமக்கும் பகவத்பாதாரவிந்த ஸாக்ஷாத் காரத்தில் பதற்றமுண்டானபடியைப் பேசுகிறார்.

மந்த்ரங்களுள் சிறந்ததான த்வயமென்பது பூர்வகண்டமென்றும் உத்தரகண்டமென்றும் இரண்டு பகுதியாயிருக்குமே. அதில் முற்பகுதியானது பகவானை அடைவதற் குவழியான ப்ரபத்தியைப் பேசுகின்றதென்றும், பிற்பகுதியானது உபேயமான பகவத்தத்துவத்தைப்பற்றிப்பேசுகின்றதென்றும் ஸம்ப்ரதாயமாகையாலே கீழ்ச் ஸ்லோகம்வரையில் த்வயத்தின் பூர்வ கண்டத்தின் பொருளை விவரித்தனவென்றும் இனி மேல்ச் ஸ்லோகங்கள் உத்தரகண்டத்தின் பொருளை விவரிக்கின்றன வென்றும், ஆகவே இந்த ஸ்தோத்ரம் முழுதும் பெரும்பாலும் த்வயத்தின் விவரணமாயிருக்குமென்று முணரத்தக்கது.

எம்பெரு மானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி முதலில் அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைச் சிந்தித்துவிட்டு அந்தத்திருமேனியில் முக்கியமான திருவடியை ஸேவிப்பதில் தமக்குக் கரைபுரண்ட விருப்பமும் விரைவும் இருக்கின்ற மையை இந்த ச் ஸ்லோகத்தாலும் அடுத்த ச் ஸ்லோகத்தாலும் வெளியிடுகிறார். கஷ்டப்படாமல் எளிதாகவே எல்லாவுலகங்களையும் அளந்த தாயும் ஆசரிதர்களுடைய ஆர்த்திகளையெல்லாம் அடியோடு அகற்றி விடுவதில் வியாபரிப்பதாயும் எனக்குப் பரம புருஷார்த்தமாயுமுள்ள உன் திருவடியை நான் எப்பொழுது இந்தக் கண்ணினால் கண்டுகளிப்பேனோ என்று அலமருகிறார்.

முதலடியில் த்ரிவிக்ரமாவதார சரித்திரத்தைச் சுருங்க அறு ஸந்திக்கிறார். பூ ஸ்லோகம் முதல் ஸத்யஸோக மளவுமுள்ள ஸகல ஸோகங்களையுர் விளையாட்டாகவே ஆக்ரமித்துவிட்டதாம் அந்தத் திருவடி.

பராவராலயம் 'பரர்' என்று நம்மைவிடச் சிறந்தவர்களான ப்ரஹ்மா முதலானவர்களைச் சொல்லுகிறது. அவர்களுடைய ஆலயம்—மேலுலகங்கள். 'அவரர்' என்று தாழ்ந்தவர்களான மதுஷ்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இவர்களுடைய ஆலயம்—கீழுலகம். இவற்றையெல்லாம் தாறியளந்த அக்காலத்தில் தாமும் ஜித்திருக்

கக்கடாதாவென்று ஆளவந்தார் இங்கு வருந்துவதாகவும் தோன்றும்.

க்ருத்குணம்=கூணமென்று காலத்துக்குப் பெயர்; பகவத் பாதங்களின் போதுபோக்கு முழுவதும் ஆச்ரிதர்களின் ஆர்த்திகளைப் போக்குவதொன்றிலேயே என்று கருத்து. “கூணொ வுரவாரவெகவெயு காலவெடாகாலபொ” என்று நிகண்டு காண்கிறது. வேறொரு வியாபாரமில்லாமல் ஒன்றிலேயே ஊன்றி யிருக்கைக்கும் கூணமென்றுபெயர். ஆச்ரிதரகூணத்துக்கென்றே கையொழிந்திருக்கிற திருவடிகள் என்வரையில் அருமைப்படுகின் றனவே! என வருந்துகின்றனர்போலும்.

சகுகுஷா என்றதனால், திருநாட்டிலே போய்க் காண்பதை விரும்புகின்றேனல்லேன்; சிலர்க்கு திவ்ய சகூஸஸைக் கொடுத்தருளி இவ்விபூதியிலேயே வடிவழகைக் காட்டியருள்வது போலப் பாவியேனுக்கும் அருளவேணுமென்கிறார் என்பது விளங்குகின்றது. நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணிலே காணவிரும்புகிறார், (அதாவது) பரமபதப்ராப்தியை விரும்புகிறார் என்றும் சிலர் யோஜிப்பர்களாம். (நு0)

கடாபுந ஸ்ரீஸ்ரீயாழ் கலக
யஜாரவிநாங்குஸ வஜ்ரயாழ்நடி
சுரிகுரீ கவ லுரணாம்புஜ உயம்
வஜ்ர வஜ்ரயாழ்நடி, வஜ்ர ரிஷிதி ||

கதாபுநச் சங்கரதாங்க கல்பக
த்வஜாரவிந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சகம்.
த்ரிவிக்ரம! த்வச்சரணம்புஜ த்வயம்
மதீய ஸூர்த்தாக மலங்கரிஷ்யதி.

(நுக)

த்ரிவிக்ரம!	{ மூகடி நிமிர்த்து மூவுலகனந்த பெருமானே!,	த்வத் சரண அம்புஜ த்வயம்	{ உனது திருவடித் தாமரை யிணைகள்
சங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜ அரவித்த	{ சங்கு சக்கரம் கல்பவ்ருகம் கொடி தாமரைப்பூ மாவட்டி வஜ்ராயுதம்- இவற்றை அடையாளமாக வடைய	மதீய ஸூர்த்தாகம்	{ எனது தலையை
அக்குச வஜ்ரலாஞ்சகம்		கதாபுந: அலங்க ரிஷ்யதி	{ எப்போது அலங்கரிக்கப் போகிறது?

* * *—[கடாவுந:] உன் திருவடிபை நான் எப்போது கண்ணால் காணப்போகிறேனென்றார் கீழ்ச்லோகத்தில். அவ்வளவோடு க்ருப்தி உண்டாய்விடுமோ?

1. “நீ ஒருநாள் படிக்கவாக நிமிர்த்த நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும், 2. “கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே” என்றும், 3. “அடிச்சியோந்தலைமீசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணு வுன் கோலப்பாதம்” என்றும் ஆழ்வார் விரும்பினபடியே விரும்பாதிருக்கமுடியுமோ? அந்த விருப்பமுண்டாகி, உன் திருவடிகளாலே என் தலையை அலங்கரிப்பது எப்போதோவென்கிறார். ஒங்கியுலகளந்த உத்தமனே! சங்கு வில்வாள்தண்டு சக்கரமென்கிற பஞ்சாயுதங்களும் ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷணமாகப் பொலிகின்ற உன்திருவடியினை என் சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாக என்றைக்கு ஆகுமோ? ஸ்ரீபரதாழ்வான் முதலானோர்க்குக் கிடைத்த பேறு பாவியேனுக்கும் கிடைக்க வழியுண்டோவென்கிறார்.

இந்த விபூதியிலேயே இப்படிப்பட்ட பேறு கிடைக்கவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறார் என்னலாம். திருநாட்டிலே புகுந்து அப்ராக்ருத தேஹத்தைப் பெற்று அந்த நிலைமையில் பரவாஸு தேவனுடைய பாதாரவிந்தங்களைச் சிரோபூஷணமாகப் பெறுவதற்கு விரைகின்றார் என்றும் சொல்லுவார்கள். ... (நக)

விராஜஜானொஜ்ஜுவலீதவாஸஸம்
 லிதாதவீஸுரு ஸஜாஜிவ ஹிபு |
 நிரிதநாவி தநுஜ்யுஜுஹதம்
 விஸாய வக்ஷஸ்யு சொஹிவக்ஷஸ்யு ||

விராஜமானோஜ்ஜுவலபீத வாஸஸம்
 ஸ்மிதாதஸீஸுரு ஸமாமலச்சவிம்.
 நிமக்நநாபீம் தநுமத்ய முநநதம்
 விசால வக்ஷஸஸ்தல சோபி லக்ஷணம்.

(நஉ)

1. திருவாய்மொழி 9—2—2.

2. ஷ 4—3—6.

3. ஷ 10—3—6.

விராஜமாந உஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம்	{ வினங்கிக் கொண் டிருக்கிற மிசவும் ப்ரகாச மான பீதாம்பரத்தை யுடையவளு யும்	நிமக்ஷ நாயிம்	{ ஆழந்த திருநாயகை உடையவளுயும்
ஸ்மித அதஸீ ஸௌகஸம் அமலச்சவீம்	{ மலர்ந்த காயாம் பூப் போன்ற நிர்மலமான ஒளியையுடை வளும்	தது மத்யம்	{ நுட்பமான இடை யை உடையவ ளாயும்
		உந்ரதம்	உயர்ந்தவளாயும்
		விசால வக்ஷஸ் ஸ்தல சோபி லக்ஷணம்	{ விசாலமான திரு மார்பிலே வினங்குகின்ற பூநீவந்தஸமென் கிற மறுவை யுடையவளு யிருக்கிற.

* * *—[விராஜமாத.] கீழ்ரண்டு ச்லோகங்களிலும் பிரார்த்தித்தபடி ஸாக்ஷாத்காரமும் ஸம்ச்லேஷமும் வாய்த் தால் அதன் பின்பு வினையக்கூடியதான கைங்கரியத்திற்கு உத் தேச்யனான எம்பெருமானை, திவ்யாவயவங்களடங்கிய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் பிராட்டிமார்க ளோடும் பரிஜநவர்க்கங்களோடும் கூடினவனாக இதுமுதல் பதி னான்கு ச்லோகங்களால் விசதமாக அநுஸந்திக்கிறார். இந்தப் பதினான்கு ச்லோகங்களும் ஒரே அந்வயம். இவற்றில் எம்பெரு மானுக்கு விசேஷணங்கள் மாத்திரமே யுள்ளன. விசேஷ்யபதம் க்ரியாபதம் முதலியவை இதிலிருந்து பதினைந்தாவதான “பவந் தமேவாநுசார்” என்கிற நார்பத்தாரும் ச்லோகத்தில் உள்ளன. ஆகையாலே அந்த ச்லோகம் வரையில் ஏகாந்வயம். இப்படிப் பட்ட உன்னையே இடைவிடாது அநுபவித்துக்கொண்டு கைங்க ரியங்களைச் செய்து உன்னை நான் உகப்பிப்பது என்றைக்கோ? என்று தலைகட்டுகிறபடி. இப்படி பலச்லோகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து அந்வயித்து வாக்யார்த்தம் தெரியவேண்டும்படி அமைப் பதை, குளகம் என்று சொல்லுவார்கள். தமிழ்நூல்களிலும் கம்ப ராமாயணம் முதலியவற்றில் இப்படி வருவதுகாண்க.

திருவரை பூத்தாற்போலேயிருக்கிற திருப்பிதாம்பரத்தின முகை முதலடியில் அநுபவிக்கிறார். விராஜமாந, உஜ்ஜ்வல

என்று இரண்டு விசேஷணமிட்டதன் கருத்தாவது - திருப் பீதாம்பரத்திற்கு இயற்கையாகவே ஒரு வகையான சோபா ப்ரகாசம் இருக்கச்செய்தேயும் இவ்விடத்தில் நீலநிறத்ததான திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தோடு ஸம்பந்தித்திருப்பதனால் விலக்ஷணமான ஒரு பரபாகசோபையும் கூடிற்று என்று காட்டுவதாம்.

ஸ்மிதாதஸீஸூந ஸமாமலச்சலிம் = அதலீ ஸூநமாவது காயாம்பூ. பூவைப்பூ என்பதும் இதுவே. இதன் நிறம் மிகவும் மனோஹரமாயிருக்குமாதலால் எம்பெருமான் திருநிறத்திற்கு இதனை உவமை கூறுவர். “காயமலர் நிறவா” என்றும் “பூவைப் பூ வண்ண” என்றும் ஆழ்வார்கள் பலகாலுமருளிச் செய்வார்கள்.

நிமக்நநாபிம் = நாபி உட்குழிந்திருத்தல் ஸுலக்ஷணமென்க. நான்கு பக்கங்களிலும் பெருகியோடும் பகவானுடைய ஸௌந்தரியமாகிற அமுதவெள்ளம் இங்ஙனே சுழித்துக் கிடக்கிறதோ! என்று சங்கிக்கலாம்படியிறே திருநாபி ஆழ்ந்திருக்கிறது.

தநுமத்யம் = இடை துட்பமாயிருப்பது ஸுலக்ஷணம். எல்லா வுலகங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கும் இந்த உதரம் க்ருசமாயிருக்கின்றதே! என்று ஆச்சரியப்படவேண்டும்படியிருக்குமிதே. உந்நதம் = மிகக் குள்ளனாயிருப்பதும் மிகநீண்டிருப்பதும் லக்ஷணக்குறையாம்; அங்ஙனல்லாமல் லக்ஷணமான உயரமுடையவென்கிறது. ஆகவே, ஸர்வாதிகன் என்று தோற்றும்படியான திவ்யமங்களவிக்ரஹமுடையவன் என்றதாயிற்று.

விசாலவக்ஷஸ்தலசோபிலக்ஷணம் = அகன்ற திருமார்பிலே பூவத்ஸமென்கிற மறு விளங்கப் பெற்றவன். “திருமறுமார்வன்” என்பர் நம்மாழ்வாரும். இப்படியிருக்கிற உன்னை நான் என்றைக்கு அணுகப்போகிறேன் என்று நாற்பத்தாரும் சீலாகத் தோடு கூட்டித் தலைக்கட்டிக்கொள்க. (௩௨)

வகாஸதம் ஜாகிண கக-ஓஸெ ஸூ-ஓஸெ

வதூ-வி-ஓராஜாநு விஓ-ஸி-வி-ஓ-ஓஸெஜெ.

வி-பாவதம்வொ தூ கண ஓ-ஓ-ஓஷண

ஸுயாகுணாஸநு விஜி-ஓ-ஸ-வி-ஓ-ஓ ||

சகாஸதம் ஜ்யாகிண கர்க்ககைசச் சபை:

சதுர்ப்பி ராஜாநு விளம்பிப்பிப் புணை:

ப்ரியாவதம்ஸோத்பலகர்ணபூஷண

சீலதாலகா பந்த விமர்த்தசம்ஸிபி:

(நூநூ)

ஆஜாநு விலம்பிபி:	{ திருமுழந்தான் வரை தொங்கு கின்றவைகளா யும்	ப்ரியா அவ தம்ஸ உத்பல கர்ணபூஷண சலத் அலகாபந்த விமர்த்த சம்ஸிபி:	{ பிராட்டிமார் கருக்குக் கர் னாலங்கார மான கருகெய் தல் மல ரென்ன, கர்ண பூஷணங்க னென்ன, அலைந்த திருக் குழல் கற்றை யென்ன, ஆகிய இவை அமுத்தியிருக் கிறபடியைத் தெரிவிக்கின்ற வைகளாயும்
ஜ்யாகிண கர்க் கைச:	{ நான் தழும் பேறிக் கரடு முடாயிருப்ப வைகளாயும்	சபை:	{ அழகியவைகளாயு முள்ள
		சதுர்ப்பி:	{ என்னு புணங்க
		புணை:	{ னோடே
		சகாஸதம்	பிரகாஸியா நித்தி.

* * *—[வகாஸதம்.] கீழ்ச்லோகத்தில் பிரதாம்பரத்தைப் பிடித்துத் திருமார்வளவும் வந்தார்; திருமார்விலிருந்து தோள முகிலே துவக்குண்டு திருத்தோள்களின் ஐச்வர்ய வீர்யங்களையும் அழகையும் அநுபவீத்துப் பேசுகிறார். திருத்தோள்களுக்கு நாலிந்து விசேஷணங்களிலும்கிறார். ஜ்யாகிணகர்க்ககைச: என்ற விசேஷணத்தினால் வீரச்செயலின் பெருமையைப் பேசுகிறார். “தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவாமங்கை” என்ற பொய்கையாழ்வாரருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பேசுகிறார். ஸ்ரீ சார்ங்கவிலின் நாணித்தழும்பாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவை என்கை. விபவாவதாரங்களில் ஆச்ரித விரோதிகளைத் தொலைக்கும்பொருட்டுப் பலபல போர்களைப் பகவான் செய்தருள்.

னது இதிஹாஸபுராண ப்ரவரித்தம். அந்த யுத்தங்களில் நேர்ந்த வில்நாணியின் வடுக்கள் அந்த அவதாரதசையில் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணாதி மூர்த்திகளின் திருக்கைகளே அலங்கரித்திருந்தன. அந்த வடுக்களே பரத்வதசையிலும் பரவாஸு தேவனுடைய திருக்கைகளில் விளங்குகின்றனவென்று ஆளவந்தாருடைய அதுஸந்தாந மிருக்கிறபடி. பரத்வதசையிலும் அவதாரதசையிலும் எம்பெருமானுடைய திருமேனிக்கு யாதொரு பேதமுமில்லை என்பதைத் தெரிவித்தவாறும்.

ஆளதார்யம் வீர்யம் ஸௌந்தர்யம் முதலிய எல்லாக் குணங்களும் திருத்தோள்களில் அமைந்துள்ளமை சுபை என்ற விசேஷணத்தினால் விளங்கும். பரவாஸுதேவனுக்கும் சதுர்ப்புஜத்வம் ப்ரமாணவித்தம் என்று காட்டுகிறார் சதுர்ப்பி: என்ற விசேஷணத்தால். “ஆஜாதபாஹு” என்று உத்தம புருஷர்களை வருணிப்பது வழக்கமாகையால் ஆஜாநுலில்மப்பி. என்கிறார். முழந்தாளளவும் தொங்குகின்றபடி.

பின்னடிகளிரண்டும் சேர்ந்து ஒரே பதம். எம்பெருமான் பிராட்டியை அணைக்கும்போது, அல்லது அவளுடைய திருக்கையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு திருக்கண்வளரும்போது, அவளுடைய காதிலே அழகாகச் சாத்தியுள்ள கருநெய்தற்பூவும் தோடு முதலிய கர்ண பூஷணங்களும் அவிழ்ந்தலைந்த திருக்குழல் கற்றையும் தனது திருத்தோள்களின்மேல் உறைந்து அவ்வாபரணங்கள் அமுந்தின அடையாளமும், கருநெய்தற்பூவினுடையவும் திருக்குழல் கற்றையினுடையவும் திவ்ய பரிமளம் கமழ்வதும் அத்தோள்களில் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றன என்பது இவ்விசேஷணத்தின் கருத்து.

இப்படிப்பட்ட திருத்தோள்களோடு திகழ்கின்ற உன்னை என்றைக்கு அதுபவிக்கப் பெறுவேன் என்று நாற்பத்தாரும் ச்லோகத்தோடு கூட்டி உரைத்துக்கொள்க. (௩௩)

உடிமுலீநாஸ விஹ்விசுஹ்.

சுகாவலீ ஸ்ரீராம கஸு கஸுரஸு.

ஸுஸுரிபா நுகுத வுணநிபி.

சுரிதாஸுவிஹ்விசுஹ்.

உத்கரபீநாம்ஸ விலம்பிகுண்டல-

அலகாவளி பந்தர கம்புகந்தரம்.

முகச்சரியா ந்யக்கருதபூர்ணநிர்மல-

அம்ருதாம்சு பிம்பாம்புருஹோஜ்வலச்சரியம்

(நசு)

உத்கர பீந அம்ஸ விலம்பி குண்டல அலக ஆவளி பந்தர கம்பு கந்தரம்	உயர்ந்தும் பருத்துமிருக் கிற திருத் தோள்கள் வரையில் தொங்குகின்ற திருக்குண்ட லங்களிலும் திருக்குழல் கற்றைகளாலும் அழகு பெற்றுச் சங்கு போல் விளங்கு கின்ற திருக் கழுத்தை யுடையனாய்	முகச்ரியா ந்யக் கருத பூர்ண நிர்மல அம்ருதாம் சுபிம்ப அம்புருஹ உஜ்ஜ்வல ச்சரியம்	திருமுகத்தின் காந்தியினாலே பூர்ணமாய் நிர்மலமான சந்திரமண்டலத் தையும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் திரஸ்கரித்து மிக விளங்கா நிற்கிற.

***-[உடிமூலீநாம்ஸ.] திருத்தோள்களிலிருந்து திருக்
கழுத்தைப் பற்றுகிறார்; அங்கிருந்து திருமுகமண்டலத்தைப் பற்
றுகிறார். உயர்ந்து பருத்து விளங்குகின்ற திருத்தோள்வரையில்
தளதளவென்று தொங்குகின்ற குண்டலங்களாலும் கூந்தல்களா
லும் அழகுபெற்று விளங்குகின்றதாம் திருக்கழுத்து. கழுத்தில்
மூன்று ரேகைகள் இருப்பது உத்தம புருஷலக்ஷணமாக வருணிக்
கப்படும். ஆனது பற்றியே கவிகள், கழுத்துக்குச் சங்குஉவமை
யென்பர். சங்கிலும் மூன்று கோடுகள் உண்டிதே. வடமொழியில்
கம்பு என்று சங்குக்குப் பெயர். “கஸ்புபுரஸு வலிஸுமஃ”
என்று ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் பட்டருமருளிச் செய்தார். தேசி
கன் “ரொவாசுபாங்கிதா தீவா கஸ்புதீவெகி கயுதெ.”
[மூன்று கோடுகளமைந்த கழுத்துக்கு ‘கம்புக்ரீவா’ என்று பெயர்].
என்றொரு பிரமாணம் எடுத்துக் காட்டியருளினர்.

பின்னடிகளில் திருமுகமண்டல சோபையைப், பேசுகிறார்.
ஸகல கலாபரிபூர்ணமாய் மறுக்கமுற்றின சந்திரமண்டலத்தையும்

அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் தனது முகவொளியி
னாலவென்று விளங்குகின்றனன் எம்பெருமான் என்க.

இப்படிப்பட்ட உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவே
னென்று நாற்பத்தாரும் சீலோகத்தோடு கூட்டி உரைத்துக்
கொள்க. (௩௪)

புஷ்பாஜ ஸுழாம்புஜ வாரூவொவநம்
வவிலுரிவ்ருதஜுஜுவாயாடி ।
ஸுவிவ்லிதம் கொலிமும்புஜஸம்
வவாடி வயந் விவ்விதாவகஸம்॥

ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாருலோசநம்
ஸவிப்ரம ப்ருலத முஜ்வலாதரம்
சசிஸ்மிதம் கோமலகண்ட முந்நஸம்
லலாட பர்யந்த விலம்பிதாலகம்.

(௩௫)

ப்ரபுத்த முக்த அம்புஜ சாருலோசநம்	{ அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூப் போன்று அழ கிய திருக்கண் கையுடைய னாய்	சசிஸ்மிதம்	{ கபடமந்த புன்சிரிப்பை யுடையனாய்
		கோமல கண்டம்	{ அழகிய கபோலங்களை யுடையனாய்
ஸவிப்ரம ப்ருலதம்	{ விலாஸத்தோடு கூடினதாய் கொடி போன்றதான திருப்புருவங் கையுடையனாய்	உந்நஸம்	{ உயர்ந்த திருமுகத்தை யுடையனாய்
உஜ்ஜ்வல அதரம்	{ பிரகாசிக்கின்ற திருஅதரத்தை யுடையனாய்	லலாட பர்யந்த விலம்பித அலகம்	{ திருநெற்றி யளவும் தொக்குகின்ற முன்னுச்சி மயிர்களை யுடையனாய் யிருக்கிற.

* * *—[புஷ்பாஜஸுழாம்புஜ.] கீழ்சீலோகத்தின் பின்
னடிகளில் திருமுகமண்டலசோபையை ஸமுதாயமாகப் பேசுகிறார்.
திருமுகத்திலே, திருக்கண் திருப்புருவம் திருப்பவளம் திருமுகு
என்று சில உறுப்புகள் உண்டே ; அவற்றையும் தனித்தனியே
பேசி அறுபதில்கிறார் இதில்.

மலர்ந்ததாய் புதிதான தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையும், நெறிப்புடன் கூடிக்கொடிபோன்று விளங்குகின்ற திருப்புருவ வட்டங்களையும், கொவ்வைக் கனிபோல் பழுத்துச் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் கபடமற்ற புன்முறுவலையும், ஸுகுமாரமான திருக்கபோலங்களையும் கோலரீள்கொடிமூக்கையும் திருநெற்றியளவும் தொங்குகின்ற திருக்குழல்களையு முடையனான வண்ண என்னைக்கு அதுபவிக்கப் பெறுவேனோ என்றாராயிற்று.

“ஊழ்-முக்த” என்பதற்கு, அழகிய என்றும், புதிதான என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “ஊழ் ஸௌரே நவ ஸ்ரீஸு” என்பது நிகண்டு.

சுசிஸ்யிதம்=சிரிக்கும்போது தந்தங்களின் வெளுத்த ஒளி பரவுமாதலால் சிரிப்பை வெளுப்பாகக் கவிகள் வருணிப்பர். ஆகையாலே இங்கு சுசி என்றது 'வெளுத்த' என்றபடியாகலாம். பரிசுத்தமென்று பொருள் கொண்டால், வேறுவிதமான கருத்து இல்லாமல் ருஜுவான அபிப்பிராயத்துடன் சிரிக்கிறபடியைச் சொல் விற்கும். அரசர்கள் சிரித்துக்கொண்டே தண்டித்து விடுகிறார்களன்றோ; அவர்களுடைய சிரிப்பு கபடமேயாம்; அங்ஙனனிற்குள்ளங்கவடற்றது எம்பெருமானுடைய சிரிப்பு.

லலாடபர்யந்தலில்மபிதாலகம்=கீழ்ச்லோகத்தில்,திருக்குழல்
கள் நின்னே தோளளவும் தொங்குகின்றமை சொல்லிற்று; இதில்,
முன்னெற்றியில் தொங்குகின்றமை சொல்லுகிறது. 1. “கனிவண்
டெங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ்பூங்குழல்கள் தடந்தோள் மேல்,
மிளிர நின்று விளையாட” என்று ஆண்டாளநுபவித்தபடியும்,
2. “செங்கமலப் பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல், † பங்கிகள்
வந்துன் பவளவாய் மொய்ப்ப” என்று பெரியாழ்வாரநுபவித்த
படியும் அநுஸந்திப்பது. (௩௫)

ஸுமங்கி கிரீடாம்படி ஹாரகூரிகா

சிண்பூர் காந்திமண நடுவாராழிவிம்.

நாயாண்ட ஸாம்பாவியுடைய நுவு-கொஃ

மூலத்துமூலா வநோமபொஜயது ||

1. நாச்சியார் திருமொழி 14—8.

2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-8-2.

†. பங்கி—மயிர்.

ஸ்புரத்கிரீடாங்கத ஹாரகண்டிகா
மணிந்தர காஞ்சீ குணநுபுராதிபி:
ரதாங்க சங்காஸிகதா தநாவரை:
லஸத்துலஸ்யா வநமாலயோஜ்வலம்

(१५५)

ஸ்புரத் கிரீட அந்தத் ஹார கண்டிகா மணீந்த்ர காஞ்சி குண நுபுர ஆதிபி.	வினங்குகின்ற திருவபி வேடகம், திருத் தோள்வளை, முத்தாஹாரம். திருக்கழுத் தண், பூநீகெளஸ் துபம், திரு வரைகாண, திருப்பாடகம் முதலிய திரு வாபரணங்க ளாலும்	ரதாங்க சங்க அவிக்கதா தநூர்வரை லஸத் துலஸ்யா வரமாலயா பூஜ்ஜவலம்	சக்கரம் சங்கு வாள் கதை சார்ங்கம் என்கிற பஞ்சாயுதங்க ளாலும் ஒளிவிடுகின்ற திருத்தழாய் மாலையை யுடைய வந மாலையினாலும் பிரகாசித்துக் கொண் டிருக்கிற.
--	--	---	--

3 4 4.—[ஹூரூதிரீட்ட.] ஆபரணங்களுக்கடையவும் ஆயுதங்களுக்கடையவும் சேர்த்தியழகை அநுபவிக்கிறார். கதிராயிரமிரவிகலந்தெரித்தாலொத்த நீண்ட முடியும் திருத்தோள்வளைகளும் நவரத்நவாரங்களும் திருமிடற்றணிகளும் “குருமாமணிபபூண” என்கிற பூ கௌஸ்தபமணியும் திருவரைநாணும் திருவடிச் சிலம்பும் முதலிய பலபல திவ்யாபரணங்களையணிந்தும், “சங்கு வில் வாள் தண்டு சக்கர மேந்திய அங்கைகள்” என்கிறபடியே பஞ்சாயுதங்களையணிந்தும் திருத்துழாயலங்கலையணிந்தும்விளங்குகின்றவுன்னை எப்போது அதுவிக்கப் பெறுவேன்.

லஸ்த்துலஸ்யா என்பதைத் தனி விசேஷப்பதமாகவும் வந
மாலைக்குவிசேஷணமாகவும் யோஜிக்கலாம். எம்பெருமான் அணிக்
துள்ளதொரு மாலைக்கு வநமாலை யென்று திருநாமம் வழங்கும்.
“சூஜாநுஷ்டிநீ ராமா ஸவக்த-ஃ கௌஸொஜ்ஜுவா | ஜ்யெ
ஷ்விதிகஷொஷாஷுர வநரா வெதி கீத-ஃதெ ||” ... (நகூ)

... (75.5%)

உகய-பயஸ்ய ஹவநம் ஹஜானாம்
தவ விப்யம் யாஜ யஜீயஜநஸூரி,
ஜமதூஜஸம் யபவாந்த ஸம்ஸ்யம்
யபய-ஃஃஹொயிரஜ்யஸ்யஸ்ய

சகர்த்த யஸ்யா பவநம் புஜாந்தரம்
தவ ப்ரியம் தாம் யதீயஜநம்பூ .
ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்சரயம்
யதர்த்தமம்போதி ரமந்தயபந்திச.

(௩௭)

தவ	உன்னுடைய	ப்ரியம் தாம்	{ இனிதான இருப்
புஜாந்தரம்	திருமாந்ரை	ஸமஸ்தம் ஜகத்	{ பிடமாயிற்றே,
யஸ்யா	{ யாவனொரு பிராட்	உலகமெல்லாம்	{ யாவனொரு
	{ டிக்கு		{ பிராட்டியின்
பவநம்	இருப்பிடமாக	யத அபாங்க	{ கடாக்கத்தைப்
		ஸம்சரயம்	{ பற்றியிருக்கி
சகர்த்த	{ பண்ணியருளி		{ டதோ
	{ னையோ,		
	யாவனொரு	யதர்த்தம்	{ யாவனொரு பிராட்
	பிராட்டியின்		{ டிக்காக
யதீய ஜநம்பூ	{ பிறந்தகமான	அம்போதி	{ கடலானது
	திருப்பாற்		
	கடல்	அமந்தி	{ கடையவும் அணை
		அபந்திச	{ கட்டவும்
தவ	உனக்கு		{ பட்டதோ.

* * *—[உகய-பயஸ்ய] கீழ்ச் சொன்ன அவயவ ஸௌந்
தர்யம் ஆபரண ஸௌந்தர்யம் முதலானவை எவ்வள விருந்தாலும்
பிராட்டியோடு சேர்த்ததில்லாதபோது அவை நிறம் பெறமாட்டா
வாகையால் எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டதான லக்ஷ்மீபதித்வத்
தைப் பரக்கப்பேசுகிறார்.

முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் தொடங்கி, கீழ் முப்பத்தாராம்
ச்லோகமளவும் ஒவ்வொரு ச்லோகமும் எம்பெருமானுடைய விசே
ஷணங்களைக் கொண்டே முடிந்தன. அந்த விசேஷணங்களுக்கெல்
லாம், மேலே நார்பத்தாராம் ச்லோகத்தில் “பவந்தம்” என்ற
விசேஷயபத்திலே அந்நபமென்றும் சொல்லியிருக்கிறோம். இந்த
ச்லோகத்திலும் அடுத்தச்லோகத்திலும் அப்படிப்பட்ட விசே
ஷண மொன்றுமில்லை. இந்தச் ச்லோகத்தின் பொருள் இந்தச் ச்லோ

கத்தோடு முடியவில்லை, அடுத்த ச்லோகத்தோடும் முடியவில்லை. அதற்குமுடித்ததான “தயாஸஹாஸீநம்” என்கிற முப்பத்தொன்பதாம் ச்லோகத்திலே ஒருவாறு முடிக்கிறது. அதிலும் பூர்த்தியாக முடியவில்லை யென்பதை மீமலே காட்டுவோம்

உன்னுடைய திருமார்பை எந்தப் பிராட்டிக்கு “அகலகிலிலே நிறையும்” என்று உறையுமிடமாகச் செய்திருக்கிறாயோ, எந்த பிராட்டியின் அபதாரஸ்தலமான திருப்பாற்கடல் உனக்கு இனிதான வாஸஸ்தலமாயிற்றே, எந்தப் பிராட்டியின் கடாக்கூத்திற்கு அதீநமாக உபயவிபூதியும் வாழ்கின்றதோ, எந்தப் பிராட்டியைப் பெறுதற்காக நீ கடல் கடைந்தருளினாயோ, எவளுடைய பிரிவாற்றாமையால் கடலில் அணைகட்டினாயோ—

என்கிற இவ்வளவே இந்த ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. மேல் ச்லோகத்தையும் ஸேவித்துக் கொண்டு அதற்கடுத்த ச்லோகத்திலே சென்றால் ஒரு முடிவு ஏற்படும்; அந்தப் பிராட்டியோடே கூடத் திருவனந்தாழ்வான் மீமலே எழுந்தருளியிருக்கிற—என்று அந்த ச்லோகத்தில் ஏற்படும். நிற்பத்தாரும் ச்லோகத்தில் பூர்ணக்ரியாவ்யம்.

தேவர்களுக்குச் சாவாமைக்கு மருந்து கொடுப்பதற்காகக் கடல் கடைந்த சாலத்து 1 “விண்ணவரமுதுண அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமானே” என்றபடி பூமீமலாலக்ஷமி அக்கடலிடத்துத் தோன்றிய வரலாறும்,—பூரீராமாவதாரத்தில் இராவணனால் வலீதாபிராட்டி அசோகவனத்தில் சிறைப்பட்டிருந்த காலத்து வானரமுதலிகளைத் துணைகொண்டு தென்கடலில் ஸேது கட்டின வரலாறும் ப்ரவரித்தம்.

இங்கே சிலர் கேட்பதென்னென்று;—கடலில் அணைகட்டினது பிராட்டிக்காக என்றது தகுதியே; கடலைக் கடைந்ததும் பிராட்டிக்காகவே என்று சொல்லக்கூடுமோ; தேவர்களுக்கு அமுதம் எடுத்துக்கொடுக்கவன்றோ கடல்கடைந்தது; அப்படியிருக்க, பிராட்டிக்காகவே கடலடைத்ததும் கடல் கடைந்ததும் என்று இங்கே அருளிச்செய்தது என் கொண்டு? என்பர்; சரித்திர நூல்களின் படி உண்மை இதுவாயினும், எம்பெருமானுடைய உட்கருத்தி

னால் கடல்கடைந்ததற்கு முக்கியமான பலன் பிராட்டியைப் பெறுவதேயென்று நம் ஆசிரியர்கள் அதுஸந்திப்பர்களென்க. பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே “ உந்முல்யாவூர மந்தராத்ரி மஹிநா.....பலேக்ரஹிர் ஹி கமலாலாபேந ஸர்வச்ச்ரம ” என்ற ச்லோகத்தில் இக்கருத்தைத் தோன்றுவித்தருளினர். “ சுயிஸயி தவாநஸிம் நாயொ ஜிநு ஸபஸுத தம் ” என்று ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்திலும் அருளினர். ... (௩௭)

ஹுவெஸுராஹுவெண ஸஜாநுஹுதயாவி
 ஸவஹு வ ஹிஸுப ஜாடியாநயா |
 மஹெந ரஹெபண விவாஸவெஹெதம்
 ஸஜா தவெவெவாஹிதயா தவ ஸியா ||

ஸ்வவைச்வ ருப்யேண ஸதாநு பூதயாபி
 அபூர்வவத் விஸ்மய மாததாநயா
 குணேந ருபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:
 ஸதா தவைவோசிதயா தவ ச்ரியா (௩௮)

ஸ்வவைச்வ ருப்யேண { தனது விச்வரூப நிலைமையைக் கொண்டு

ஸதா எப்போதும்

அநுபூதயா அபி { அநுபவிக்கப் பட்டாலும்

அபூர்வவத் { புதிய புதிய வஸ்து போலே

விஸ்மயம் ஆததாநயா { ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பவளாய்

குணேந ருபேண விலாஸ சேஷ்டிதை: { குணங்களிலும் வடிவங்களிலும் விலாஸ சேஷ்டைகளிலும்

ஸதா { பரம் வ்யூஹம் முதலிய எல்லா நிலைமைகளிலும்

தவ எவ உசிதயா { உனக்கே ஏற்றவளாய்

தவ ச்ரியா { உனக்குச் செல்வமா யிருப்பவளான.

* * *—[ஹுவெஸுராஹுவெண.] கீழ் ச்லோகத்திற்கு சேஷபூதம் இந்த ச்லோகம். இதிலும் அந்தப் பிராட்டியின் பெருமையே வருணிக்கப்படுகின்றது. 1. “ தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய் ” என்

கிறபடியே ஸிஸ்தாரமான உருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நீ ஸர்வ விக்ரஹத்தாலும் ஸர்வகாலத்திலும் பிராட்டியை அனுபவித்தாலும், அவள் உனக்கு அப்பொழுதைக்கப்பொழுது புதிதுபுதிதாக உண்டான விலக்ஷணவஸ்துபோலே யிருந்துகொண்டு ஆச்சரியத்தைக் கொடுப்பவளேயன்றி ஒருகாலும் வைரஸ்யத்தை விளைப்பவளல்லள். அப்படிப்பட்ட பிராட்டியுடனே சேஷசயனத்திலே வீற்றிருக்கின்ற வுன்னை எப்போது ஸேவிக்கப்போகிறேன் என்று மேலோடே சேர்ந்து முற்றுப்பெறுகின்றது.

குணேந நுபேண விலாஸசேஷ்டிதைஃ என்கிற மூன்றாமடி மத்யமதீபமாய்க் கொண்டு கீழோடும் மேலோடும் அந்நயிக்கவுரியது. ஞானம் அருள் முதலிய குணங்களினாலும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தினாலும் ச்ருங்காரலீலா சேஷ்டைகளினாலும் எப்பொழுதும் அபூர்வவஸ்துபோலே ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பவள் என்றும், அந்த குணரூப விலாஸ சேஷ்டிதங்களாலே உனக்கே எற்றிருப்பவள் என்றும் கொள்க. “உனக்கேற்குங் கோலமலர்ப்பாவைக்கு” என்ற திருவாய்மொழியைத் திருவுள்ளம்பற்றி “தவைவ உசிதயா” என்றார்.

“தவைவ உசிதயா ச்ரியா” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க மீண்டும் “தவச்ரியா” என்றது பிராட்டியின் அநந்தாநந்தவத்தை நன்கு நிலைநாட்டுதற்காகவாம். ... (ந.அ)

தயா ஸஹாஸ்ரீ நநிதநதொயிநி

புகூஷ விக்ரஹ பவெனெக யாதிநி ।

மணாஜணிவ்ராத உபநிவஜிவஹ

புகாஸாநொநாடிநிவ்யயாதிநி ।

நிவாஸஸ்ய ஸாஸநவாடிபகாஸபக-

உபயாநவஷ-பாதவவாரணாடிவிஃ ।

ஸரீரஹெஷ ஜீவ ஸெஷதாஜெஷெஃ

யயொ விதம் ஸெஷ ஜீரீஷெ ஜெஷெஃ ॥

தயா ஸஹாஸ்ரீ மநந்த போகிநி

ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமநி.

பணுமணி வ்ராதமயுக மண்டல

ப்ரகாசமானோதரதிவ்ய தாமநி.

(ந.க)

நிவாஸ சம்யா ஸநபாதுகாம்சுக-

உபதாநவர்ஷாதபவாரணாதிபி:

சரீரபேதைஸ் தவ சேஷதாங் கதை:

யதோசிதம் சேஷ இதீரிதே ஜநை .

(சு)

கயா ஸஹ ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பல எகதாமரி	{ அப்படிப்பட்ட பிராட்டியோடு கூட... சிறந்த ஞான சக்திகளுக்கு முககியமான இருப்பிடமான வனம்	நிவாஸ சம்யா -ஆஸந பாதுகா அம்சுக உபதாந கர்ஷாதப வாரண ஆதிபி:	(எம்பெரு மாளுக்கு) எழுந்தருளி யிருக்கிற திரு மாளிகையாக வும் திருக்கண் வளர்த்தருளு மிடமாகவும் சிறகாசனமாக வும் பாதுகை யாகவும் திருப் பரியட்டமாக வும் அனையாக வும் குடையாக வும் மற்றும் பல விதமாகவும் ஆவதற்கு உரிய வைகளாய்
பண மணி வ்ராதமயூக மண்டல ப்ரகாசமாந உதர திவ்ய தாமரி	{ தனது பண மணி களின் ஸமூ ஹங்களினு டைய கிரண ராசிகளாலே பள பள வென்று விளங்கா நின்ற மதயப்தேசத தை (எம்பெரு மானுக்கு) திருக் கோயிலாக வுடையவனும்,	யதோசிதம் தவ சேஷதாம கதை: சரீரபேதை: சேஷ: இதி ஜநை: ஈரிதே	{ உசிதமானபடி உனக்கு அடி மைப்பட்டவை களான பல பல வடிவங்களாலே சேஷனென்று ஜநங்களால் சொல்லப்படுப வனுமான
		அகந்த போகிரி	{ திருவனந்தாழ்வ னிடைதில் எழுந்தருளியிருக் கின்ற.

* * *— { தயாஸஹாலீநம். } சிழ் இரண்டு சீலாகங்களா
நிவாஸஸய்யாஸந. }

லும் பிராட்டி வருணிக்கப்பட்டாள். அப்படிப்பட்ட பிராட்டி
போடு திருவரவணையின்மீது எழுந்தருளியிருப்பவன் எம்பெரு

மான் என்கிறது இந்த ச்லோகத்தில். இதுவும் மேல்ச் ஸ்லோகமும் திருவனந்தாழ்வானை வருணிப்பன. இவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பொருள்படுதலால் ஒன்றுகூட்டி உரையிடுவோம். சிறந்த ஜ்ஞாநபலங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், தனது பணமணி யொளிகளினாலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற உட்புறம்பொருந் திய திவ்ய வைகுண்ட விமார்த்தையுடையனாயும், உனக்கு வலிக்கு மிடமாகவும் படுகையாகவும் சிங்காசனமாகவும், மரவடியாகவும் திருப்பரியட்டமாகவும், தழுவிக்கொள்ளும் அணையாகவும் குடையாகவும் அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தக்கபடி உனக்கே பாயோஜந மாகும்படி பலபல வடிவுகளை யெடுத்துக்கொண்டு சேஷவ்ருத்தி கள் செய்வது காரணமாக எல்லாராலும் சேஷன் என்று சொல் லப்படுகிறவனுமுள்ள திருவனந்தாழ்வானுடைய திருமேனியிலே பிராட்டியோடே எழுந்தருளியிருக்கிற வுன்னை எப்போது ஸேவிக் கப் பெறுவேன் என்று நாற்பத்தாரும் ச்லோகத்திலே சேர்ந்து முடிகிறது.

“மன்னிய பல்பொறி சேராயிரவாய் வாளரவின் சென்னி மணிக்குமிதத் தெய்வச்சடர்நடுவுள் மன்னியநாகத் தணைமேல்” என்ற பெரிய திருமடலைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு “பணமணிவ் ராத—” இத்யாதி விசேஷணம் இடப்பட்டது. “சென்றற்குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள் கட லுள்—என்றும், புணையாமணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமாற்கு அரவு.” என்ற முதல் திருவந்தாதிப் பாசு ரத்தைப் பெரும்பாலும் “நிவாஸசய்யாஸந—” என்ற ச்லோகமாக மொழி பெயர்த்தனர் போலும்.

வெய்யிலில் நின்றும் காப்பதும் மழையில் நின்றும் காப்பது மாகிய இரண்டும் குடையின் காரியமாதலால் “வாஷாதபவாரண” எனப்பட்டது. ஆழ்வார் “சென்றால் குடையாம்” என்று பொது வாகக் கூறினதை இவர் விவரித்தாராயிற்று.

“சேஷ இதீர்யதே ஜகை.” என்று பலர் பாட மோதுவர்க ளேனும் அது தப்பான பாடமென்றொழிக்க; ஈரிதே என்று ஸப்த மீவிபக்தியாகவே ஒதவேண்டும் “அந்த போகிநி” என்ற விசேஷப்பதத்தில் அந்வயிப்பது. (சு0)

ஞாஸஸுவா வாஹந ஞாஸநம் யஜ:
யஸ்வ விதாநம் வுஜநம் சூயீய:
உவஸிதம் தெந வுரோ மரூததா
கூஷ்விஸஜி- கிணாங்குரோலிநா ||

தாஸஸ் ஸகா வாஹந மாஸநம் த்வஜ
யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமய:
உபஸ்திதம் தேந புரோ கருத்ம்தா
த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்த கிணங்கசோபிநா. (சக)

த்ரயீமய:	வேதமூர்த்தியான	தேந	அப்படிப்பட்ட
யா:	{ யாவனொருபெரிய திருவடி		{ உன்னுடைய திரு வடிநெருக்கின
தே	உனக்கு	த்வத் அங்க்ரி	தமும்பை அடை
தாஸ்	அடியவனாயும்	ஸம்மர்த்த கிண	யானமாகக்
ஸகா	தோழனாயும்	அங்க சோபிநா	கொண்டு விளங்
வாஹநம்	வாஹனமாயும்		குக்கிற
ஆஸநம்	ஆசனமாயும்		{ பெரிய திருவடி
த்வஜ:	கொடியாயும்	கருத்ம்தா	யாவே
விதாநம்	மேற்கட்டியாயும்		{ திருமுன்பே
வ்யஜநம்	{ விசிறியாயும் . இருக்கிறானே,	புரோ உபஸ்திதம்	{ ஸேவிக்கப்பட்ட டிருக்கிற.

* * *—[ஞாஸஸுவாவாஹநம்.] கீழ் ச்லோகங்களிற் சொல்
லப்பட்ட திருவனந்தாழ்வானைப் போலவே அந்தந்த ஸமயங்
களுக்கு ஸமுசிதமாகத் தொண்டு செய்வதற்காகவே பலபல உரு
வங்களை ஏன்றுகொண்டு எம்பெருமானுக்கு நித்ய கைங்கரியம்
செய்துவரும் பெரிய திருவடியின் சோத்தியை அதுஸந்திக்கும்
ச்லோகமிது.

உனக்கு தாஸனாகவும் தோழனாகவும் வாஹநமாகவும் கொடி
யாகவும் வெய்யிலைத்தடுக்கும் விதானமாகவும் விசிறியாகவும் ஆகிற
வன் கருடன் என்றது முன்னடிகளில். த்ரயீமய: = வேதத்தில்
1. “ஸுபர்ணேஸி கருத்மாந் த்ரிவ்ருத்தே சிர:” என்று தொடங்கி

1. கைத்திரீய யஜுஸ்ஸம்ஹிதை காலாங்காண்டம் முதல் ப்ரச்சந்
தில் 42. ஆம் பஞ்சாதி.

கருடனுடைய எல்லா அவயவங்களும் வேதமயமாக ஓதப்பட்டிருப் பது காண்க.

“வேதாத்தமா விஹகேச்வர.” என்று சதுச்சர்லோகியிலும் இவர் தாமே அருளிச் செய்தார்.

த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணங்க சோபிநா=பெரிய திருவடியின் மீது எம்பெருமான் எறிக்கொண்டு ஆச்ரித ரக்ஷணத்திற்காக விரைந்து செல்லும்போது அக்கருடன் எவ்வளவோ வேகமாகச் சென்றாலும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தால் அந்த வேகம் மட்டமென்றுதோற்றி இன்னமும் அதிகமான வேகத்துடன் பதறி ஓடும்படி அடிக்கடி தன் திருவடிகளாலே அழுத்தப்படுவனும் கரு டன்; ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருள்வதற்காக மடுவின் கரைக்கு ஓடிவரும்போது இப்படி நடர்த்தபடியை ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே பட்டர் அழகாக அருளிச் செய்கிறார்— “ஹுஜாரா ஹாலநாவ்ரி ப்ரஹதிரபி தம் தார்க்ஷ்யமத்யக்சிபஸ் த்வம்” என்றார். இப்படி அடிக்கடி எம்பெருமான் திருவடிகளால் அழுத்தி அகூனல் ஒரு தழும்பு [காய்ப்பு] உண்டாகி அது கருட னுக்கு மிக்க சோபையைத் தருகின்றதாம். அடிமைக்கு உரிய தழும் பாகையாலே இது உத்தேசமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட பெரிய திருவடி எதிரே வந்து நின்று ஸேவிக்கப் பெற்றிருக்கிற உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவேனோ என்று நாற்பத்தாரும் ச்லோ கத்தோடே கூடிப்பொருள் பெற்றதாம்.

கூரத்தாழ்வான் இந்த ச்லோகத்தைப் பெரும்பாலும் திருவுள் ளத்திற் கொண்டு ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் “வாஹநாலுநவி தாந வாரிராடிாக்ஷுதி: வமவதிஸூயீரய: நித்யாஸ்யாதி ரௌயயஸுபெவ” என்ற ச்லோக மருளிர் செய்தாரென்க. “விதாநம்” என்றவிடத்தில் “மேலால் பரந்த வெயில காப்பான் வினதை சிறுவன் சிற நென்றும் மேலாப்பின் கீழ் வருவானே” என்ற நாச்சியார் திருமொழிப் பாசரம் நினைக்கத்தக்கது (சக)

கவீயஹுகோ ஜிதஸௌஷ ஹாஜிநா
கவயா நிஸ்ருஷ்டாத ஹரண யத்யா ।
வி யெண ஸௌநாவதிநா ந்யவேதி-க்
தயாநுஜாநகௌஹார வீக்ஷணை ॥

த்வதீய புக்தோஜ்ஜித சேஷ போஜிநா
த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்ம பரேண யத் யதா.
ப்ரியேண ஸௌநாபதிநா ந்யவேதி தத்
ததாநுஜாநந்தமுதார வீக்ஷணை.

(சஉ)

த்வதீய புக்த உஜ்ஜித சேஷ போஜிநா	{ உனதுபோனகஞ் செய்த சேஷத்தை உண்பவனும்	யத் யதா	{ யாதொரு விஷயம் யாதொருபடியாக
த்வயா நிஸ்ருஷ்ட ஆத்மபரேண	{ உன்னாலே வைக் கப்பட்ட உபய வியூதிநிர்வாஹ பார்த்தையுடை யவனும்	ந்யவேதி தத் ததா	{ விண்ணப்பஞ் செய்யப் பட்டதோ அந்த விஷயத்தை அப்படியே (செய்வ தென்று)
ப்ரியேண	{ உனக்கு அன்பனு மான	உதார வீக்ஷணை	{ அழகிய கடாஷம் களாலே
ஸௌநாபதிநா	{ ஸௌநாபதியாழ்வா னாலே	அநுஜாநந்தம்	{ நியமித்தருளா நிற்கிற.

* * *—[தூதீய ஹுகூ.] ‘பரமபதநாதனை எப்போது ஸேவிக்
கப்போகிறேனோ’ என்று மனோரதிக்கிற இவ்வாளவந்தார் கீழ்
“விராஜமா நோஜ்வல பீதவாஸஸம்” என்கிற ச்லோகம் முதலாக
அப்பெருமானை வருணிக்கத் தொடங்கி, அவயவ சோபை ஆபரண
சோபை ஆயுத சோபை முதலிய எல்லாவற்றையும் முப்பத்தாரும்
ச்லோகமளவும் அருளிச்செய்து, அதற்குமேல் இரண்டுச்லோகங்
களாலே பிராட்டியோடுண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்தித்து,
அதற்குமேல் நியஸூரிகளோடுண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்
திக்க விரும்பி, நியஸூரிகளில் முக்கியராகப் பரிகணிதராயுள்ள
அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேனர்களில் அநந்தனையும் கருடனையும்பற்
றிப்பேசினபின் விஷ்வக்ஸேனரைப்பற்றிப் பேசுகிறாநிலில்.

விஷ்வக்ஸேநராகிருர் ஸேனைமுதலியார்; அவர்க்கு சேஷாசநர் என்றும் திருநாமமுண்டு; எம்பெருமான் போனகஞ் செய்த சேடத்தை உண்பவர் என்றே அவர்க்கு நிருபகம். அதனை இங்கு முதலடியில் அருளிச் செய்கிறார்.

த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபரேண = எம்பெருமான் தன்னுடைய தான லோக நிர்வாஹபாரங்களை யெல்லாம் ஸேனைமுதலியார் பக்கலிலே வைத்திட்டுத் தான் கவலையற்றுப் பிராட்டியோடு கண்வளர்ந்தருளுகிறான் என்றுப் பரவலித்தமிதே. ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டரும் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறபடி காண்க. ஆக, கல்த்ததுண்பவரும் ஸ்ரீகார்ய தூரந்தரருமான ஸேனைமுதலியார் சில சில ஸமயங்களில் வந்து ஜகந்நிர்வாஹ விஷயமாக, ‘இன்னது இன்னது இப்படி யிப்படி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது’ என்று விண்ணப்பம் செய்வராம்; அப்போது எம்பெருமான் ‘ஏது? என்ன?’ என்று உட்புகுந்து ஆராயாமல் அழகிய திருக்கண்ணோக்கங்களினாலேயே ‘தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமானபடி செய்வது’ என்று அநுமதிபண்ணியிருப்பனம். ‘இவர் சொல்லுவது யுத்தமா அயுத்தமா? ஆவச்யகமா அநாவச்யகமா?’ என்று ஒன்றுஞ் சிந்தியாமல் அவர் திருவுள்ளமானபடியே செய்யத் தக்கது என்று எம்பெருமான் நிர்ப்பரையிருக்கும்படி அவ்வளவு அந்தரங்கராம் ஸேனை முதலியார். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எம்பெருமானுக்கு எல்லாருமே ப்ரியர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் இவர்க்கு அஸாதாரணமாக ‘ப்ரியேண’ என்று விசேஷணமிட்ட ஸ்வாஸ்யம் உரைத்தக்கது. இந்த ச்லோகத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டு பட்டர் அடிக்கடி இனிதாக உபந்யஸிப்பாராம்—“இத்தத்துவம் ஸேநாபதியாழ்வான் பிரம்பின் கீழே வளர்வது” என்று

இதில் மூன்றாவது பாதத்தில் “நடுவெழி தக = ந்யவேதி தத்” என்றே பெரியோர்களின் பாடம். பெரியவாச்சு என்பிள்ளை வியாக்கியானம் செய்தருளின பாடமும் இதுவே. ஆனால், சில அச்சப் பிரதிகளில் “நிவேதிதம்” என்று ப்ரதிகோபாதாநம் செய்திருப்பதாகக் காண்கிறது. ஒலை ஸ்ரீகோசங்களில் “ந்யவேதி” என்றும், “தத்ததாநுஜாநந்தம்” என்றுமே ப்ரதிகோபாதாநம்

காண்கிறது. “நிவேதிதம்” என்கிற ஒரு பாடமும் முன்னமேயிருந்ததாக ஸ்ரீதேசிகபாஷ்யத்தில் விளங்காநின்றது. அப்பாடத்திலும் அதுபபத்தியில்லை. தத் என்பது தன்னடையே வருமிதே. (சஉ)

ஹதாஸிவ கௌர பிபெயு: ஸ்ராவத:
தஜாநுகுபிபெயுகாபெஸ்யஸ்வொஹிபெத:
முஹீத தததரிவார ஸாயபெந:
நிஷெவ்யபாணம் ஸஹிபெவயப்யொஹிதபு ||
...

ஹதாகில க்லேச மலைஸ்ஸ்வபாவத .
த்வதாங்குடல்யைகாஸைஸ் தவோசிதை .
க்ருஹீததத் தத்பரிசார ஸாதநை:
நிஷெவ்யமாணம் ஸசிவைர் யதோசிதம். (சாட)

ஸ்வபாவத:	இயற்கையாகவே		அந்தந்த கைங்கரியங்களுக்கு உபகரணங்களான குடைசாமரம் முதலியவற்றைக் கையிலேந்தியிருப்பவர்களாயுமுள்ள
ஹத அகிலக்லேச மலை:	{ வருத்தங்களும் மலங்களுமெல்லாம் அற்றவர்களாயும்	க்ருஹீத ததத் தத்பரிசார ஸாதநை:	{
த்வத ஆநுடல்ய ஏகாஸை:	{ உனது கைங்கரியமொன்றையே போகமாகவுடையவர்களாயும்	ஸசிவை:	{ மந்த்ரிகன்போன்ற நிய் ஸூரிகளாலே
தவ உசிதை:	{ உனக்கு ஏற்றவர்களாயும்	யதோசிதம்	தருதியாக
		நிஷெவ்யமாணம்	{ ஸேவிக்கப்படாநிற்கிற.

* * *—[ஹதாஸிவ.] கீழே மூன்று ச்லோகங்களால் அந்த கருட விஷவக்ஸேநர்களைப்பற்றி அருளிச் செய்தாயிற்று. அவர்களைப்போலே எப்போதும் எம்பெருமானுக்குப் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு போரும் மற்றும் பலபல நிய்யஸூரிகளுமுண்டாகையால் அவர்களெல்லாரோடு முண்டான சேர்த்தியை அது ஸந்திப்பது இந்த ச்லோகம்.

அநாதிகாலமாக எவ்விதமான க்லேசங்களும் மலங்களும் இல்லாதவர்களும், இயற்கையாகவே உன்னுடைய திருவடிகளில் தொண்டு பூண்டிருப்பதையே போக்யமாகக் கொண்டவர்களும், ஸ்வரூபத்தாலும் ரூபத்தாலும் குணங்களினாலும் உன்னோடு ஒத்திருப்பவர்களும், குடைசாமரம் முதலிய கைங்கரிய ஸாதனங்களை ஆதராதிசயத்தினால் ஒருபோதும் கைவிடாமல் வஹித்துக் கொண்டே யிருப்பவர்களுமான உனது மந்த்ரிகளாலே ஸேவிக்கப் படாநின்ற வுன்னை எப்போது கண்டுகளிப்பேன்? என்று நாற்பத்தாரும் ச்லோகத்தோடே கூட்டிக்கொள்க.

ஹத அகில க்லேச மலை: = அவித்யை, அஹங்காரம், ராகம், த்வேஷம், அபிநிவேசம் என்கிற ஐந்தும் க்லேசங்களென்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டவை. மலமாவது பிரகிருதி ஸம்பந்தம். க்லேசமும் மலமும் இல்லாதவர்கள் என்றாவது, க்லேசமாகிற மலம் இல்லாதவர்களென்றாவது பொருள் கொள்க ஸம்ஸாரிகள் உபாயாதுஷ்டாநம் முதலியவற்றால் முக்தி பெற்றபின் க்லேசமலங்கள் அற்று ஆதுகூல்யைகரஸர்களாக இருப்பர்களாகிலும், இங்கு ஸ்வபாவத்: என்று விசேஷித்திருப்பதால் இந்த விசேஷணங்கள் மற்றையோரைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளைச் சொல்லக் கடவன. இயற்கையாகவே இப்படி யுள்ளவர்கள் நித்யஸூரிகளை யாவர்

இரண்டாமடியில் “த்வதாங்கூல்யைகரஸை:” என்பதே பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் பாடம். “ஸதாங்கூல்ய” என்ற பாடமும் உண்டென்பர். ஸதா—எப்போதும் என்று பிரிப்பது. விசேஷ்யநிர்த்தேசம் நித்யஸூரிகளென்ன வேண்டுமிடத்து “ஸூசிவை:” என்றது—ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாகிற சக்ரவர்த்திக்கு நித்யஸூரிகள் மந்த்ரிகளாக வுள்ளவர் என்ற கருத்தைக் காட்டுதற்காம். இங்கே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அழகாக அருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்தி:—“[ஸூசிவை:] வா த்ஸூயத்தாலே அவன் முறையழியப் பரிமாற நினைத்தாலும் அவனை முறையுணர்த்தி அடிமை செய்யுமவர்கள்; * நீதி வானவரிநே. ஆச்ரிதரக்ஷணத்திலே தேவரைப் பேரரிக்கு மவர்களென்னவுமாம்.” என்று. யுதோசிதம் நிஷேவ்யுமாணம் = அவாவர்களுடைய அதிகாரத்

படுகிற லீலையினாலே பிராட்டியை மிகவும் உகப்பிடுகின்ற உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் போகிறேன்?. அந்த லீலை இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில்; [சுவ-ருவ-நா-நாராஸ லாவ நி-ஹ-பூ-ஸ்ய-பா.] காந்தர்வ வேதத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்ற வீரம் ச்ருங்காரம் முதலிய ரஸங்களும், உத்ஸாஹம் முதலிய லாவங்களும் ஒவ்வொரு கூணந்தோறும் முன்பு கண்டறியாதவைபோலே புதிதுபுதிதாக விளைகின்றனவாம்; அப்படிப்பட்ட பலவகை ரஸங்களாலும் (லா) பாவங்களாலும் மேன்மேலும் தொடர்ச்சியாகச் செல்லுகின்றதாம் எம்பெருமானது லீலை.

இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில்; [கூஷணணுவத் கழிப்த பராதிசாலயா] பிரமணுடைய ஆயுட்பிரமாண காலத்திற்குப் 'பரம்' என்று பெயர்; அதில் பாதிபளவான காலத்திற்குப் 'பரார்த்தம்' என்று பெயர்; இப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய பெரிய காலங்களெல்லாம் சிறிய நொடிப்பொழுதுபோல் கழிகின்றனவாம் அந்த லீலையில். "சுவித மதயாஜா ராஜி-ரெவ வுரஹீசு=அவிதித கதயாமா ராத்ரிரேவ வ்யரம்வீத்" என்று உத்தரராம சரித நாடகத்தில் சொன்னதை ஒரு போலியாக இங்கு ஸ்மரிப்பது. எம்பெருமான் ஆச்சரியமாக லீலா ரஸங்களை அநுபவிப்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் பஸ்கோடி நூறாயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் 'அவ லீலையாகக் கழிந்துபோம்' என்றவாறு.

மஹாபுஜம் என்ற விசேஷணத்தின் தாத்பர்யத்தைப் பெரிய வாச்சான்டின்னை விவரித்தருளுமழகு நோக்கத்தக்கது. அதாவது எம்பெருமான், கீழ்ச் சொன்ன லீலாரஸங்களால் மாத்ரிம் பிராட்டியை உகப்பிக்குமவனல்லன்; "அணிமானத் தடவரைத் தோள்" என்னப்பட்ட மஹத்தான திருத்தோள்களாலும் அணைத்து உகப்பிக்குமவன்; ஸ்வரூப குணங்களிற் காட்டிலும் ரூபகுணமிதே இனியதாயிருப்பது—என்று தாத்பர்யமருளிச் செய்வர்.

“ இரண்டாமடியில், “ப்ரபுத்தயா” என்றே பலரும் ஒதுவர்களே லும் அப்பாடம் பெரியவாச்சான்டின்னை வியாக்கியானத்திற்கும் தேசிக பாஷ்யத்திற்கும் இணங்கியதன்று; ப்ரபுத்தயா என்றே ஒதுக. (சு)

கலிங்கு ஷ்வுரூத நிகுபளவந
 ஸ்வாவலாவணு பபாஜிதொடியிழ்.
 ஸ்ரீப:ஸ்ரீப: ஹஜஜெநெக ஜீவிதம்
 ஸஜய-பாவதவஜி-கலு கழ் ॥

அசிந்த்ய திவ்யாத்த நியயௌவந
 ஸ்வபாவலாவண்ய மயாம்ருதோத்திம்.
 ச்ரியச்ச்ரியம் பக்தஜநைக ஜீவிதம்
 ஸமர்த்த மாபத்ஸக மர்த்தி கல்பகம்.

(சுரு)

அசிந்த்ய திவ்ய அத்த நிய யௌவந ஸ்வ பாவ லாவண்ய மயஅம்ருத உத் திம்	சிந்தைக்கு எட் டாத்தாய் திவ்ய மாய் ஆச்சரிய மாய் நிய்மாயி ருக்கிற யௌவந நத்தைஸ்வ பாவமாக வுடைய லாவண்யம் நிறைந்த அமுதக்கடலாய்	பக்தஜநைக ஜீவிதம் ஸமர்த்தம் ஆபத்ஸகம் அர்த்தி கல்பகம்	{ பக்தஜநைகளுக்கு நற்செவனம் ஸர்வ சக்தனம் ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவுமவ னம் யாசிப்பவர்களுக்கு குக் கல்பங்குடி மென்னத் தருந்தவரு யிருக்கிற.
ச்ரிய: ச்ரியம்	{ திருவுக்கும் திரு வாய்		

* * *—[கலிங்கு ஷ்வுரூத.] “விர ஜமானோஜ்வல”
 என்கிற முப்பத்திரண்டாம்ச் லோகம் தொடங்கி எம்பெருமானுக்கு
 விசேஷணங்களையே வரிசையாக அடுக்கி வருகிறார்; அந்த விசே
 ஷண ஸங்கீர்த்தனம் இந்தச் லோகத்தோடு முற்றுப் பெறுகின்றது.
 கிழ் லோகங்களில் தனித்தனியே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட திவ்ய
 மங்கள விக்ரஹகுணம், திவ்யாத்மகுணம் எல்லாவற்றையும் ஒன்று
 சேர்த்து அநுபவிக்கிறாதிதல்.

வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் விஷயமாகாதபடி அபரிச்சிந்தமான
 போக்யதையை யுடையதாய் அப்ராக்ருதமாய் ஆச்சர்யமாய் எப்
 போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும்தான யௌவநபருவத்தையே இயற்
 கையாகவுடையவனும், லாவண்ய மயமான அமுதக்கடல்போன்
 றவனும், * திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வனும், “உண்ணுஞ்சோறு
 பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்” என்றிருக்கு

மடியவர்கட்கு அப்படியே ஸகலவித ஜீவநுமாயிருப்பவனும், (அல்லது) பக்த ஜநங்களையே தனக்கு உயிர் நிலையாகவுடையவனும், “ஆற்ற நல்ல வகை காட்டுமம்மாளை” என்கிறபடியே—நித்ய ஸூரிகளதுபவிக்க உரிய போகங்களை நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பொறுக்கப் பொறுக்க அதுபவிப்பிக்கவல்ல ஸமர்த்தனும், ஆபத் காலங்களிலே வந்து உதவுமவனும், வேண்டுவார்க்கு வேண்டினபடி கொடுத்தருள்பவனுமான உன்னை என்றைக்கு அதுபவிக்கப்போகிறேன் என்று மேல் ச்லோகத்தோடேகூடிப் பொருள்படக் கடவது.

“சுவிஹ் லிவ்ரூஹ நிக்யளவநஸூலாவஸூ லௌ லாவண்யபாஸு தொடியிஸு” என்று விசேஷணோபயபத கர்மதாராய ஸமாஸம் பண்ணுதல நன்று. லாவண்யமயாம்ருதோத்தியை விசேஷ்யமாகக் கொண்டு, யௌவநஸ்வபாவத்வத்தை அதற்கு விசேஷணமாக்கி யுரைத்தருளினர் தூப்புலம்மாள்.

லாவண்யமாவது-ஸமுதாய சோபை; நீரோட்டம் என்பார்கள். மிகவும் மிருதுவாயும் கண்களுக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்க வல்லதாயுமுள்ள கங்குகரையற்ற தெஜஸ்ஸை லாவண்யமென்பார்கள். இப்படிப்பட்ட லாவண்யமயமான அமுதக்கடலாகவே எம் பெருமான் உபசரிக்கப்பட்டனன். 1. குழுமித் தேவர்குழாங்களைக் கொழுச், சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு” என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலை இங்கு நோக்குக

ஆக, முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் முதல் இவ்வளவும் பல பல விசேஷணங்களினால் பரமபதநாதனை வருணித்தாராயிற்று. இவ்விசேஷணங்களுக்கு உரிய விசேஷ்ய பதமும் மற்றும் க்ரியா பதம் முதலியவைகளும் அடுத்த ச்லோகத்தில் உள்ளன. (சுரு)

லவஹெலிவா நுஹரநு நிரஹாரம்

புஸாஹ நிஸுஷ லெநாரயாஹா: ।

கடாஹெலிகாணி சுநிக்யகிண்கா:

புஹஷ-யிஷ்ரதி ஸநாயஜீவித. ॥

பகவந்த மேவாஹுசரந் நிரந்தரம்
 ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர
 கதாஹ மைகாந்திகநித்ய கிங்கர:
 ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவித: (சக)

பகவந்த மேவ அஹம் நிரந்தரம்	உன்னையே நான் இடைவிடாமல்	ஐகாந்திக நித்ய கிங்கர:	{ நித்ய நியத கைங் கரியத்தை யுடையனாய்
அஹுசரந்	{ பின் தொடர்ந்து கொண்டு	ஸநாத ஜீவித:	{ சாதனோடு உடிய உயிரையுடைய னாய்
ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர:	{ வேற எவ்வித மான ஆணையும் அற்றவனாய்	கதா ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி	{ எப்போது திரு வுள்ளத்தை உகப்பிக்கப் போகிறேன்.

* * *—[ஊவஹுசேவ.] கீழ்ச் சொன்ன ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளால் பரிபூர்ணனாய் நித்ய விபூதியிலே குறையின்றி யெழுந்தருளியிருப்பவனுடையவன்னை நித்யாநுபவம்பண்ணி, உன் திருவுள்ளத்திலிருந்து வருத்தத்தைத் தீர்த்து மகிழ்விப்பது என்றைக்கோ? என்கிறார். இடைவிடாமல் உன்னையே சூழ்ந்துகொண்டும், நீ தவிர மற்ற விஷயங்களில் நசைகளை அடியோடு ஒழித்துவிட்டும், சாச்வதமான கைங்கரியத்தைச் செய்து கொண்டும், அதனாலேயே பரம ப்ரயோஜனத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஸத்தையையுடையனாய் என்றைக்கு உன்னை நான் உகப்பிக்கப் போகிறேன்! “எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோம் மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்று ஆண்டாளருளிச் செய்ததைப் பெரும்பாலும் இந்த சிலோகத்தால் மொழி பெயர்த்தாராயிருக்கிறது.

நிரந்தரம் அஹுசரந் என்றது—“சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம்” என்றற்போலே இடைவிடாது அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தகுதியான கைங்கரியங்களைச் செய்துகொண்டு என்றபடி. “மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்ற பாசுரமே இதில் இரண்டாமடியாகப் பரிணமித்திராநின்றது.

ஐகாந்திகரித்ய கிங்கரஃ = ஒரு வஸ்துவிலேயே நியதமாக இருக்
குமது ஐகாந்திக மெனப்படும். ஸநாதஜீவித = அப்படிப்பட்ட
நித்ய கைங்கர்யம் செய்பவனாக என்னை ஆக்கினாலொழிய என்னு
டைய ஸத்தை பயன் பெறமாட்டாது என்பது உருத்து. இந்நிலத்
திலும் என் உயிர் உன்னை நாதனாகப் பற்றியிருந்தாலும் உன்னால்
உபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறேனாகையால் அநாதன் போல இருக்கி
றேன் ; இந்த தீநஸ்திதி உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால் தவிருவது
எப்போதோ ?

இந்த ச்லோகத்தில் ஒரு ஸதஸம்ப்ரதாயார்த்தம் சிஷிதமா
கிறபடியை நோக்கவேணும். எம்பெருமானைப் பெறுவது சேதந
னுக்குப் புருஷார்த்தமா ? அல்லது சேதநனைப்பெறுவது எம்பெரு
மானுக்குப் புருஷார்த்தமா ? என்று கேள்வி வந்தால், அவாப்த
ஸமஸ்தகாமனை எம்பெருமானுக்குப் புதிதாக ஒரு லாபம் சொல்
லலாமோ ? சேதந லாபம் எம்பெருமானுக்குப் புருஷார்த்தமன்று ;
சுச்வரலாபமே சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தம் என்பர் சில ஸம்ப்ரதா
யஸ்தர் அங்ஙனன்றிக்கே, சேதநவஸ்துவைப் பெறுதல் எம்பெரு
மானுக்கே புருஷார்த்தம் என்பது இதில் ப்ரஹ்மர்ஷயிஷ்யாமி என்ற
சொற் போக்கிலே காட்டப்படுமுகு பாரீர். “உன்னை அதுபவித்து
நான் எப்போது ஸந்தோஷிக்கப் போகிறேன் ” என்முல், “எப்
போது உன்னை ஸந்துஷ்டனாகச் செய்யப்போகிறேன் ” என்றிறே
இங்குச் சொல்லிற்று சேதந லாபத்தால் எம்பெருமான் திருவுள்
ளமிதே உகப்பது. அதனாலுண்டாகும் உகப்பேயிறே இவனுக்
குள்ளது. எம்பெருமானாரும் இந்த ஸ்வாஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்
பற்றியே ஸ்ரீபாஷ்யஸமாப்தியில் “நவ வரஜபுரூஷஃ ஸதநு
ஸங்குஃ சுதநுஷ்டயி யம் ஜோநிநம் ‘ஹஸா க்ஷாவிஜாவத-
யிஷுதி ” என்று அருளிச் செயநார். “ஜோநிநம் ஹஸா ” என்ற
அழகு அறிவீரோ ? “பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம் ” (சக)

யிமஸூஹி ஜிவி நீதம் நிடிபம் ஜாஜஹஜ்

வரஜபுரூஷ யொஹம் யொழிவய-ஹஜ் மனெணீம் ।

வியி ஸிவ ஸநகாஹெஜ ரூபாதுஜிஷுஹ டிநம்

தவ வர்ஜநஹவம் காஜயெகாஜவதுஃ ॥

திககசி மவிரீதம் நிர்த்தயம் மாமலஜ்ஜம்
பரமபுருஷ யோஹம் யோகிவர்யாக்ரகண்யை ,
விதிசிவ ஸநகாத்யைர் த்யாது மத்யந்தீநூரம்
தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்தம். (சௌ)

பரமபுருஷ	புருஷோத்தமனே	தவ பரிஜந	{ உமது பரிசாரத் பாவம் வந்தை
காமவ்ருத்தம்	{ மனம் போனபடி நடக்கிற	காமயே	{ விரும்புகின் றேனே
யஃ அஹம்	யாவனொரு நான்,		
யோகிவர்ய	{ யோகி சரோஷ்டா கனூள் சிறந்த	(கம்)	அப்படிப்பட்ட
அக்ரகண்யை	{ வர்ணான	அசுசிம்	அபரிசுத்தனும்
விதி சிவ ஸநக	{ பிரமன் சிவன் ஸந்	அவிநீதம்	வணக்கமற்றவனும்
ஆச்சுயை	{ கர் முதலான வாகளாலும்	நிர்த்தயம்	இரக்கமற்றவனும்
த்யாது	{ நெஞ்சால் நினைப் பதற்கும்	அலஜ்ஜம்	{ வெட்கமற்றவனு மான
அத்யந்த தூரம்	{ மிகவும் எட்டாத தான	மாம்	என்னை
		தித்	நித்திக்க வேணும்

*—[யிமஸுஸி] கீழ்ப் பல சலோகங்களுஇல் பரம
புருஷனுடைய பெருமைகளை வருணித்துக் கொண்டே வந்து
அப்படிப்பட்டவன் விஷயத்திலே நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணப்
பெற்றவேனுமென்று கீழ் சலோகத்தில் ப்ரார்த்தித்து நின்றார்
அதில், “பவந்தம்” [உன்னை] என்கிற பதம் அநுஸந்திக்கும்
போது அப்பரமபுருஷனுடைய எல்லையற்ற உயர்நலங்களும்,
அஹம் [நான்] என்கிற பதம் அநுஸந்திக்கும்போது தம்முடைய
எல்லையற்ற தாழ்வுகளும் ஆளவந்தார்தமக்கு நினைவுக்கு வந்தன.
வரவே, 1. “அம்மா னுழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தான்? யானா?”
என்றாற்போலே திருவுள்ளத்திலேபட்டு, ‘உத்தமோத்தமனான
அவன் எங்கே! அதமாதமனான நான் எங்கே! தேவர்களுக்கு
அர்ஹமான புரோடாசத்தை நாய் விரும்புவது போலன்றோ
மஹான்களுக்கு அர்ஹமான அவனுடைய கைங்கரியத்தை நாயி
னேன் விரும்புவது! மதிகெட்டுப்போய் இப்படியும் விரும்ப
லாமோ! ஸம்ஸார நூற்றமே அறியாத நித்யஸூரிகள் ஆசைப்பட

வேண்டுவதான நித்யகைங்கர்யத்தை நித்ய ஸம்ஸாரியான நான் ஆசைப்படுவதானது ராஜபோக்யமான அன்னத்திலே விஷத்தைக் கலப்பது போலாகுமன்றோ; ஹா ஹா! என்ன ஸாஹஸமான காரியம் செய்யத்துணிந்தோம்!—என்று தம்மைத் தாமே வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

அசசிம், அவிநீதம், நிர்த்தயம், அலஜ்ஜம் என்கிற நான்கு விசேஷணங்களால் தம்முடைய புன்மையைப்பேசுகிறார். *பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்புமாயிருப் பவன் நான்; நல்ல ஞானமும் நல்ல வொழுக்கமும் உண்டாகும் படி ஆசார்யர்கள் பக்கவிலே சிசைஷ பெறாதவன் நான்; அமு தத்தை விஷத்தாலே கெடுக்க நினைக்கும் கல் நெஞ்சரைப்போலே * அமுதிலுமாற்ற இனியனாய் ஆராவமுதாயிருக்கிற வுன்னை ஸ்வ ஸம்பந்தமாகிற விஷத்தாலே கெடுக்கப்பார்த்த கல்நெஞ்சன் நான்; ஸார்வபௌமனான மஹாராஜனைச் சாணிதட்டும் குறத்தி விரும்புமாபோலே * உயர்வறவுயர்நலமுடையவனான அயர்வறுமம ரர்களதிபதியை நாம் விரும்பினோமெயென்று வெட்கப்படவுந் தெரியாதவன் நான்; இப்படிப்பட்ட என்னை ‘சீச் சீ’ என்று எல்லா ரும் நிந்திக்கவேணுமென்கிறார் முதலடியில். ஏன் நிந்திக்கவேணு மென்றால், அதற்குக் காரணமருளிச் செய்கிறார் மற்ற மூன்றடி களால்.

மேலானவர்களினும் மேற்பட்ட புருஷோத்தமனே!, யோகி ச்ரேஷ்டர்களில் முன்னே எண்ணத்தக்கவர்களான ப்ரஹ்மருத் ராதிகளென்ன, ஸநக ஸநந்தநாதிகளென்ன இவர்களாலே நெஞ் சால் நினைப்பதற்கும் எட்டாத உனது சிறந்த கைங்கர்யத்தைத் தான்தோன்றியான நான் ஆசைப்படுகிறேனன்றோ; ஆகையாலே நான் நிந்தைக்கு உரியேன் என்றாராயிற்று.

நித்யஸூரிகளிற காட்டிலும் உத்தமாதிகாரியான ஆளவந் தார் தாம் இப்படியருளிச் செய்தது மஹா நீசர்களான அஸ்மதாதி களின் அநுஸந்தானத்திற்காக. “திருமாத்ரு யாமார் வணக்க மார் ஏபாவம்! நன்னெஞ்சே!, நாமாமிகவுடையோம் நாழ்” [பெரிய திருவார்தாதி—10.] என்றார் சம்மாழ்வாரும். பகவத் ஸந்நிதியிலே புகுந்தால், எம்பெருமானுக்குள்ள உத்கர்ஷங்களையும்

நமக்குள்ள அபகர்ஷங்கனையும் ஆராய்ந்து இப்படி அதுஸந்திக்க வேணுமென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் காட்டுகிறபடி. “மஹாஜந ஜராஸ்திரி க்ஷௌகலிஷயொதிஷ்டம் । ஸ்ராவ ஷெவவிமலிஷ்டம் தூஸ்ரிபொஹஸிகாரிபெ.” என்றார் பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ் தவத்தில். நிற்க.

இந்த ச்லோகத்தில் முதலடியில் நிர்த்தயம் என்றபாடமே தொன்றுதொட்டுப் பெரியோர்களதுஸந்திப்பதும் ஆளவந்தார் அருளிச் செய்ததும் பெரிவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானித்தது மாம். நிர்த்தயம் என்றிருப்பதைவிட நிர்ப்பயம் என்றிருந்தால் நன்றாயிருக்குமென்றெண்ணியீடுகெகன் அப்படியே பாடத்தைத் திருத்தி பாஷ்யமிட்டருளினர். அவ்வளவோடு நில்லாமல், நிர்த்தயம் என்பது சிலருடைய பாடம் என்றெழுதி, அப்பாடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த அர்த்தத்தைவிட வேறு வகையாக உரைத்தல் யுக்தம் என்றும் உரைத்தனர். “அம்ரு தத்தை விஷத்தாலே தூஷித்தாற்போலே விலக்ஷணபோக்யமான பகவத் தத்வத்தைக் கண்ணற்று தூஷிக்கப்பார்த்த நிர்த்தயன்” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பரமயோக்யமான வியாக்கியான்ஸூக்தி. இதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை அறியகில்லாதே ரஸவிஹீரமான வேறொரு பொருளைச் சொல்லிவைத்தது ரஸிககோஷ்டபஹிஷ்டம். (சஎ)

சுவராப ஸஹஸ்ய ஹாஜநம்
வதிதம் ஹி சுவாணவொஷரெ ।
சமதிம் ஸாணாமதம் ஹரெ
க்யபயா கெவவஜாதஸாதாரூ ॥

அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம்
பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே.
அகதிம் சாணாகதம் ஹரே
க்ருபயா கேவலமாதம் ஸாத்தூரு.

ஹரே !	{ ப்ரணதார்த்தி ஹரனான பெருமானே !,	அகதிம்	{ வேறு கதி யற்றவனாயும்
அபராத ஸஹஸ்ர பாஜம்	{ பலவகைப்பட்ட அபராதங்களுக் குக் கொள்கல மாயும்	சரணாகதம்	{ சரணாகதனென்று பேரிட்டுக் கொண்ட நாயுமிருக்கிற அடியேனை
பீம பவ அர்ணவ உதரோ பதிதம்	{ பயங்கரமான ஸம்ஸாரக் கடலினுள்ளே விழுந்தவ னாயும்	க்ருபயா கேவலம்	{ உனது திருவரு ளொன்றையே கொண்டு
		ஆத்மஸாத்ருரு	{ திருவுள்ளம் பற்றியருள வேணும்.

* * *—[சுவாராயஸஹஸ்ரபாஜந்.] பகவத் கைங்கர்யத் திற்குத் தாம் அயோக்யர் என்று அகலப் பார்த்தார் கீழ் ச்லோகத்தில். அந்த கைங்கர்யத்தில் அளவற்ற ஆசையை வைத்துவிட்டபின் எங்ஙனே பின்வாங்க முடியும்? இரும்பையும் பொன்னுக்கவல்ல சக்தி எம்பெருமானுக்கு உண்டாகையாலே, நம் முடைய அயோக்யதையைத் தவிர்த்து யோக்யதையை உண்டு பண்ணி அருகே சேர்த்துக்கொள்ளும்படியான சக்தி அவனுக்கு உண்டென்றும், நிர்ஹேதுக க்ருபையினுல்தான் அப்படி அவன் செய்தருளவேணுமென்றும் நிச்சயித்து, ஸ்வாமிந்!, பல்லாயிரம் பாவங்கள் நிறைந்தவனாயும் கொடிதான ஸம்ஸாரக் கடலினுள் விழுந்து தூங்குபவனாயும் எவ்விதமான உபாயமும் அற்றவனாயும் சரணாகதனாயுமிருக்கிற அடியேனை தேவரூடைய க்ருபை யொன்றையேகொண்டு கைங்கர்யத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று.

இதில், விசேஷணங்களை மாத்திரம் அருளிச் செய்தாரே தவிர, விசேஷ்யமான தம்மை மாம் என்கிற ஒரு சொல்லாலே குறிப்பிடவில்லை; கீழ்ச்லோகத்திலே தம்மை வெறுத்துக்கொண்டாராகையால் அப்படி வெறுப்புக்கு இடமாயும் நின்றதைக்கு யோக்ய மாயுமிருக்கிற தம்மை மாம் என்று சுட்டிக் காட்டிக்கொள்ள மன மில்லைபோலும்.

பகவத் ஸந்திகளிலே புகும்போது இந்த ச்லோகமும் அது ஸந்திக்கப் பாங்கானது. (சஅ)

சுவிவெக வநாய் ஷீஹொவ
 வஹுயா ஸந்த துஃவவஷிணி
 ஹவநு ஹவஹிஹொந பத
 ஸுவிதம் ஜாவெவொகயாஹுத

அவிவேக கநாந்த திங்முகே
 பஹுதா ஸந்தத துக்க வர்ஷிணி
 பகவந் பவதூர்த்திநே பத
 ஸ்கலிதம் மா மவலோக யாச்யுத

(சுக)

பகவந் அசயுத !	{ அடியாரைக் கை விடாத எம் பெருமானே !,	பவ தூர்த்திநே	{ ஸம்ஸாரமாகிற தூர்த்திநத்தில்
அவிவேக கந அந்த திங்முகே	{ அவிவேகமாகிற மேகங்களினால் இருண்டு கிடக் கிற திசைகளை யுடையதும்	பத ஸ்கலிதம்	{ நல்வழியில் நின்றும் தப்பியிருக்கிற
பஹுதா	பலவிதமாக		
ஸந்தத துக்க வர்ஷிணி	{ இடைவிடாமல் பெருகுகின்ற துக்கங்களை வர் ஷித்துக்கொண் டிருப்பதுமான	மாம் அவலோகய	{ அடியேனை கடாக்ஷித்தருள வேணும்.

* * *--[சுவிவெக.] உன்னுடைய கடாக்கூடே அடியேனு
 டைய உஜ்ஜீவனத்துக்கு ஹேதுவென்கிறார். “நெவஹொஹிஹொ
 ஷீஹொ” என்ற அமரகோசத்தின்படி மப்பு மூடின தினத்திற்கு
 தூர்த்திநமென்று பெயர்; இங்கு ஸம்ஸாரத்தை தூர்த்திநமாக
 ரூபிக்கிறார். தூர்த்திநம் எப்படி யிருக்குமென்றால், மேகங்களால்
 மூடப்பட்டு இருள்நிறைந்து திசைகள் தென்றப் பெருமலிருக்
 கும். அஜ்ஞானமாகிற மேகத்திரளாலே இருள் மூடி நல்வழி தீவழி
 தெரியப் பெருமலிருக்குமிதே ஸம்ஸாரமும் இன்னமும் இடை
 விடாது ஜலதாரையின் வர்ஷத்தை யுடையதாயிருக்கும் தூர்த்தி
 நம்; ஸம்ஸாரமும் 1. “நண்ணதார் முறுவலிப்ப நல்லுற்றுர் கரைந்
 தேங்க, எண்ணுராத் துயர்விளைக்கு மிவையென்ன உலகியற்கை!”

என்றபடி பலவகைப்பட்ட துக்கங்களை வர்ஷியாநிற்கும். ஆக இவ் வகைகளாலே தூர்த்திநமென்னத்தக்க ஸம்ஸாரத்திலே வழி தப்பித் துவள்கின்ற அடியேனைக் கடாக்கித்தருளவேனுமென்றாயிற்று.

அலிவேகமாவது ஆராய்ச்சியில்லாமை; தேஹத்திற் காட்டில் ஆத்மா வேறுபட்டது என்கிற ஞானமும், இது விடத்தக்கது, இதுபற்றத்தக்கது என்கிற ஞானமும் முதலானவை இல்லாமை வாய் லுவிதம்—“பாவியேன் பல காலம் வழி திகைத்து அலமரு கின்றேன்” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை நினைக்க ... (சக)

ந ஶ்ரீஷா வரஶ்யா—ஓ ரெவ ரெ

ஸூணு விஜ்ஞாவந ரெகூமு த.

யதி ரெ நடிஷ்யஸே தத:

தயநீய லூவ நாய ஶு—ஓ ||

நம்ருஷா பரமார்த்த மேவ மே

ச்ருணு விஜ்ஞாபந மேகமக்ரத .

யதி மே ந தயிஷ்யஸே தத:

தயநீய ஸ்தவ நாத தூர்லப..

(100)

நாத எம்பெருமானே !,

ந ம்ருஷா பொய்யன்றிக்கே

பரமார்த்தம் { உண்மையாகவே
எவ { யிருக்கிற

மே ஏகம் விஜ் { அடியேனது ஒரு
ஞாபநம் { விண்ணப்பத்தை

அக்ரத: முத்தமமுன்னம்

ச்ருணு கேட்டருள் ;

மே அடியேனுக்கு

ந தயிஷ்யஸே { அருள்
யதி { செய்யாயாகில்

தத: { அடியேன்
கைதப்பிப்
போனபின்பு

தவ உனக்கு

தயநீய: { அருள் செய்யத்
தருந்தான்

தூர்லப: { கிடைக்க
மாட்டான்.

* * *—[நஷ்ரஷா] “இமையோர் தலைவா! மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்ற ஆழ் வார் ஸ்ரீஸூக்தியை இதில் முன்னடிகளாலே மொழி பெயர்த்தா ராயிருக்கிறது. எனக்கு தேவரீருடைய திருவருள் தவிரவேறு புக லில்லாதாப்போலே தேவரீர்க்கும் என்னைத் தவிர்த்து வேறொரு

வன் தபை பண்ணத்தக்கவன் கிடைக்கமாட்டான் ; கொள்வார்
தேட்டமான க்ருபைக்கு என்னைப் பாத்திரமாக்காவிடில் வேறு
பாத்திரம் கிடைப்பரிது ; ஆகையாலே இழக்கவேண்டா என்கிறார்.
அவச்யம் அடியேன்மீது அருள் புரிய வேண்டுமென்பதை ஒரு சமத்
காரமாகச் சொன்னபடி. (10)

தடிஹம் க்ஷுப்தெ ந நாயவாந்

ஜிப்தெ க்ஷம் டயநீயவாந்

வியி நிமித்தமெதடிநயம்

ஹவந் வரூப பாஸ ஜீஹவம்

ததஹம் த்வத்ருதே ந நாதவாந்

மத்ருதே த்வம் தயநீயவாந் நச.

விதிநிர்மித மேததந்வயம்

பகவந் பாலய மாஸம் ஜீஹப

(11)

பகவந்	எம்பெருமானே ;		
தத்	ஆகையினாலே	ந தயநீயவாந்	{ அருள் கொள்பவ னாக உடையை யல்லை ;
அஹம்	அடியேன்		
த்வத் ருதே	{ உன்னைத் தவிர (வேறொருவனை)	விதி நிர்மிதம்	{ தெய்வ வசத்தாலே வாய்த்த
ந நாதவாந்	{ நாதனாக உடையே னல்லேன் ;	ஏதம் அக்ஷயம்	{ இந்த ஸம்பந் தத்தை
த்வம் ச	நீயும்	பாலய	காப்பாற்றிக்கொள் ;
மத் ருதே	{ உன்னைத் தவிர (வேறொருவனை)	மா ஸம் ஜீஹப :	{ விடுவிக்க வேண்டா.

* * *—[தடிஹம் தடிப்தெ.] கீழ் சிலாகத்தில் அடியேன்
செய்த விண்ணப்பம் உண்மையாகையினாலே, ஸர்வசக்தனுப்பாரம்
காருணிகனான உன்னைத் தவிர்த்து வேறொரு நாதன் எனக்கில்லை ;
உனக்கும் என்னைத் தவிர்த்து வேறொருவன் இரங்குவதற்கு இலக்
காகக்கிடைக்கமாட்டான். எண்ணிறந்த குற்றங்களைச் செய்து அள
வற்ற துன்பங்களை யறுபவிப்பவனன்றோ தயைக்கு விடையமாகக்
கூடியவன் ; அப்படிப்பட்டவன் என்னிற் காட்டில் வேறொருவன்
எங்குமில்லாகையால் இப்படிப்பட்ட என்னைவிட்டால் உனக்கு

வேறொரு தயரீயன் கிடைக்கவேமாட்டானென்பது திண்ணம். நம் மிருவர்க்கும் பரஸ்பரம் இப்படிப்பட்டதொரு ஸம்பந்தமுள்ள தென்பதை அல்பஜ்ஞனான நான் உனக்கு அறிவிக்கவும்வேணுமோ? நீ தான் ஸர்வஜ்ஞனான பகவான்ன்றோ. விதிவசமாக வாய்த்திருக்கிற அந்த ரக்ஷய ரக்ஷகபாவ ஸம்பந்தத்தை நீதானே கைவிடாது காத்துக்கொள்ள வேணும்; இதனை இழக்கவேண்டா என்று ஒரு சமத்காரமாக அருளிச் செய்கிறாராயிற்று.

விதிநிரிமிதம் என்றவிடத்து விதியாவது யாது? எம்பெருமானைக் காட்டிலும் விதியென்று வேறொரு வஸ்து உண்டோ? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும்; ஏதோவொரு ஸுக்ருத விசேஷ மடியாக ஒருகால் நேரும் பகவத்க்ருபையே இவ்வு விதியெனப்படுவது. நம்மால் பரிஹரிக்க முடியாததை நாம் விதி யென்கிறோம்; அப்படியே இந்த ஸம்பந்தமும் “உன்றன்னேமிறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது” என்றபடி எம்பெருமானாலும் பரிஹரிக்க வொண்ணாதுதான் என்பதை விளக்குதற்காகவே விதி யென னும் பதம் இங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்ட தென்க.

“ஏதமந்வயம்” என்றும் “ஏததந்வயம்” என்றும் பாடபேதம். பொருள் ஒன்றே.

மா ஸ்ம் ஜீஹப = ‘ஜஹாக்-த்யாகே’ என்ற தாதுவில் ஜஹாதி என்ற ரூபம் ணிசகில் ஹாபயதி என்றாகும்; அது லுப்காரத்தில் ‘அஜீஹபத்’ என்றாகும்; மா என்று முன்னே வந்தமையால் “ந மாங்யோகே” என்ற பாணினி ஸூத்ரப்படி முதலிலுள்ள அ என்ற எழுத்து லோபித்துவிட்டது. மத்யம புருஷனாகையால் ஜீஹப என்று ரூபம் லித்தித்தது. ஆகவே, மாஸ்ம் ஜீஹப என்பதற்கு, ‘விடுவிக்க வேண்டா’ என்று பொருள் தோறும். இந்த ஸம்பந்தத்தை நான்விட நினைத்தாலும் நீ விடுவிக்க வொண்ணாது, தடுக்க வேணும் என்றபடி. ஐடிதெ, ஐடிதெ என்ற விடங்களில் மத் என்பதும் த்வத் என்பதும் தனிப்பதங்கள்; பஞ்சமீபிபக்தி. (ருக)

வபுராராடிஷு பொவி கொவிவா

முண்டொஸாதி யயா தயாவியு. |

தடியம் தவ வாகுஷபொஃ

சுஹரிஷெஷ வபா ஸரிவிபுத; ||

வபுராதிஷ்ட யோபி கோபிவா
குணதோஸாரி யதாததாவித
ததயம் தவ பாதபத்மயோ:
அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:.

(௫௨)

	(நான்)	அஸாரி	{ இருக்கக்கட வேன் ; (அவம் நில் ஒரு நிர்ப் பந்தமில்லை.)
வபு: ஆதிஷ்ட	{ சரீரம் முதலியவை கருக்குள்	தத்	ஆகையினாலே
ய: அபி க: அபி வா	{ ஏதாவ் தொன்றாக வும்	அயம் அஹம்	{ இந்த ஆத்மவஸ்து வானது
குணத:	குணத்தினால்	தவ	உன்னுடைய
யதாததாவித:	{ எதேனு மொரு படிப்பட்டவனா கவும்	பாதபத்மயோ: அத்ய எவ மயா	{ திருவடித்தாமரை களில் இப்பொழுதே என்னால்
		ஸமர்ப்பித:	{ ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட தாயிற்று.

* * *—[வபுராதிஷ்ட.] உனக்கும் எனக்கும் இருக்கிற
ஸம்பந்தத்தைக் காத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கீழ்ச்லோகத்தில்
விஜ்ஞாபித்த ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘உமக்கும்
நமக்கும் நெடுநாளாகவே ஒரு விவாதமுண்டு ; நான் ‘த்வம் மே’
என்றால், நீர் ‘அஹம் மே’ என்பவரன்றோ ; அந்த விவாதம் இன்
னமும் ஒழிந்தபாடில்லே ; அப்படியிருக்க உமது† பொறிபுறம்
பூசின பாசரத்திற்கு நாம் என்ன காரியம் செய்யக்கூடும்’ என்று
திருவுள்ளமாயிருக்க, அந்த விவாதம் தமக்கு இல்லையென்பதைக்
காட்ட ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார்
இதில்.

ஆத்மாவைப் பற்றிப் பலர் பலவகையாகச் சொல்லுவார்கள் ;
தேஹமே ஆத்மா என்பர் சிலர் ; மற்றுஞ் சிலர் இந்திரியமே
ஆத்மா என்பர் ; வேறே சிலர் அந்த:காணமே ஆத்மா என்பர் ;

† திருதயத்தில் விச்வாஸம் ஒன்றமில்லாமல் மேலெழுந்தவாரியாகச்
சொல்லுகிற வார்த்தை என்னை.

ப்ராணமே ஆத்மா என்பர் சிலர் ; புத்தியே ஆத்மா என்பர் மற்றையோர் ; இவை ஒன்றாமல்ல ; இவற்றிற்காட்டில் அஹமர்த்தமான ஆத்மா வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இவர்தாம் ஸித்தித்ரயமென்னும் திவ்யகர்த்தத்திலே நிலைநாட்டி யிருந்தாலும் இங்கே அந்த விசாரம் வைத்துக்கொள்ளாமல், ஆத்மா என்பது தேஹம் முதலானவற்றுள் எதுவாக இருந்தாலுமிருக்கட்டும் என்று சரக்கறச் சொல்லுகிறார் ; எதுக்காகவென்னில் ; ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வஸ்தாபநமொன்றே முக்கியம் என்கிற தற்கால நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தாக. “யொஹஸி ஸஸநு யஜே” என்று வேதபுருஷனும் சொல்லிவைத்தான் ; ‘நான் எவனாகிலுமாகிறேன் ; தேஹமாகவோ இந்திரியமாகவோ மற்றும் ‘எதேஹமாகவோ அஹமர்த்தமாகவோ உண்மையில் எவனாக இருக்கிறேனோ அவனாகவேயிருந்து கொண்டு பகவானை ஆரதிக்கிறேன்’ என்பது அந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருள். அப்படியே இவரும் அருளிச் செய்கிறார்.

குணத் யநாததாலித- அஸாரி=ஆத்மா அணுவா ஸர்வவ்யாபியா ? நித்யவஸ்துவா நச்வரவஸ்துவா ? ஏகரூபநு பரிணாமியா ? ஜ்ஞாநியா அஜ்ஞானா ? என்றிப்படி ஆத்மகுணங்களில் பலவகை விபரதிபத்திகளுண்டு ; இதுதன்னிலும் இப்போது நிஷ்கர்ஷிக்கப் புகுகின்றிலேன் என்கிறார். எம்பெருமானே ! உனது திருவுள்ளத்தால் இவ்வாத்ம வஸ்து எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யுடையதாகக் கொள்ளப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபஸ்வபாவ விசிஷ்டமாகவேயுள்ள இவ்வஸ்து உன் திருவடிகளில் அடியேனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாயிற்றுக்காண் என்றறாயிற்று.

மூன்றாமடியின் முதலில் தத் என்றது ஆகையினாலே யென்றபடி ; ஆத்மவஸ்துவை உனக்கு ஸமர்ப்பிக்கும் விஷயத்தில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை நிஷ்கர்ஷித்தாக வேண்டிய அவசியமில்லாமையாலே யென்கை. இங்கு ஆத்மாவைச் சொல்லவேண்டுமிடத்து அஹம் என்றாராகையால், ‘தேஹஇந்திரிய மநஃ பராணாதிகளில் விலக்ஷணரூப அஹம்புத்தி போத்யனாயுள்ளவன் ஆத்மா’ என்கிற வரித்தார்த்தமும் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. (நூ.)

ஐநாப யடிவி யொலுஹம்
ஸகலம் ததி தவெவ மாதவ
நியத ஸ்விதி ப்ரபுத்தீ
அதவா கிந்ரு ஸமர்ப்பயாமி தே

மம நாத யதஸ்தி யோஸ்மயஹம்
ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ
நியத ஸ்வமிதி ப்ரபுத்தீ
அதவா கிந்ரு ஸமர்ப்பயாமி தே

(ருந)

மாதவ நாத !	{ ச்ரியஃபதியான பெருமானே !	நியதஸ்வம்	{ ப்?பாஹம் உரி மைப்பட்டது
யத்	யாதொன்று	இதி	என்று
மம அஸ்தி	{ எனக்கு உரியதாக இருக்கின்றதோ	ப்ரபுத்தீ	{ நன்றாகத்தெரிந் கொண்ட அடியேன்
அஹம்	நான்		
யஃ அஸ்மி	{ எப்படிப்பட்ட வனோ,	தே	உனக்கு
தத் ஸகலம்	அது எல்லாம்	கிம் நு	எதை
தவ எவ	உனக்கே	ஸமர்ப்பயாமி	ஸமர்ப்பிப்பேன்?

* * *--[ஐநாப.] கீழ்ச்லோகத்தில் அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித, என்று சொன்னதைத் தாமே மறுபடியும் ஆராய்ந் தார்; 'ஐயோ! என்ன சொன்னேன்! என்ன சொன்னேன்!!' என்று நடுங்கி, அதற்கு அநுதாபிக்கின்றமைதோன்ற இந்தச்லோக மருளிச்செய்கிறார். "மயா அஹம் ஸமர்ப்பித." என்று சொன் னேனே; இப்படி சொல்லுவதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுள் ளது? நான் என்கிற ஒருவஸ்துவும் என்னுடையது என்கிற ஒரு வஸ்துவும் ஸ்வதந்த்ரமாக வுண்டோ? "யானே நீ என்னுடைமை யும் நீயே" என்றபடி எல்லாம் ஏற்கனவே உன்னுடையதாகவே யிருக்கும்போது, இந்த ஆத்மவஸ்து உனக்கு இல்லாதது போல் வும் இப்போதுதான் புதிதாக என்னால் ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது போலவும் பேசினிட்டேனே பாவிவேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு நாலார்? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? அதிலும்

உனக்கு ஸமர்ப்பிக்க என்ன இருக்கிறது!; இவ்விஷயங்களை ஆராயாமல்தானே அவிலேகியாய் 'அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:' என்று பிசகாகப் பேசியிட்டேனே! என்று அநுதாபங்காட்டி அருளிச் செய்தாராயிற்று.

திருவாய்மொழியில் 1. “எனதாவிதந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே” என்று அருளிச்செய்த ஆழ்வார் உடனே ஆராய்ந்து தெளிந்து, “எனதாவினியாயும் நீ பொழிலேழுமுண்ட வெந்தாய்!; எனதாலியார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே” என்றருளிச் செய்ததை ஒரு புடை அடியொற்றியதாம் இந்த ச்லோகம்.

கீழ் ச்லோகத்திற்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்றி இந்த ச்லோகத்தால் அநுதாபப்படுகிறாரென்று கொண்டால, அநுதாப யோக்யங்களான பாபங்களைப்போலே ஆத்ம ஸமர்ப்பண மும் ஒரு பாபந்தானே; அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டுவிடாதா? என்கிற கேள்வி பிறக்கும். இதற்கு ஸமாதானமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்வது பாரீர்;—“[தேகிம்நு ஸமர்ப்பயாமி?] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணிய மேது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமர்ப்பணியமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை; ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்தரியமில்லை; ஸம்ஸார பீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும், ஸ்வரூபயாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமிரண்டும் யாவந்மோகஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது” என்ற ஹ்ருதயங்கமமான ஸ்ரீஸூக்தியைக் காண்மின். பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஆழ்ந்த அழகிய இக்கருத்தை க்ரஹிக்க மாட்டாத தூப்புலம்மான் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே சில ஸூக்திகளைக் காடுமோடுபாயவிட்டார். ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை மறுப்பதாகப் பொருள் கொண்டார். பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம் அங்ஙனில்லையாயிருக்க, எதுகொண்டு ப்ரமித் தாரோ அறியோம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், பண்ணினதற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையும் இரண்டும் இவ் விபூதியில் மாறி மாறி நடந்தேதீரும் என்று அருளிச்செய்திருக்க, “ஈசு வடுவடுகுத ஸுரடுவஸடுவடுணா நுஸயெந தடுவ

புதிக்கிவது உதி வக்ஷஸு” என்று தேசிகன் அநுவதிப்பது ஆதாரமுடையதோ?

ஆனால், கீழ்ப்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு இதனால் அநுதாபப்படுவதாக வியாக்கியானஞ் செய்யலாமோ? தப்பான காரியத்துக்கன்றோ அநுதபிக்க வேண்டுவது—என்று கேட்பீர்கள். கேண்மின்; கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நார்பத் தாரும் ச்லோகமளவும் பதினாந்து ச்லோகங்களால் பகவானுடைய நித்யகைங்கர்யத்தைப் பரமபுருஷார்த்தமாக ப்ரார்த்தித்த இவர்தாமை அடுத்த (47) “யிமஸுஹிலிவிநீதம்” என்கிற ச்லோகத்தால், கீழ் அப்படி ப்ரார்த்தித்ததற்கு மஹத்தான அநுதாபத்தை ஆவிஷ்கரித்தாரே; அஃது என்ன வென்று ஆராய்ந்தீர்களோ? கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடும் என்றோ கூடாது என்றோ? எப்படி நிஷ்கர்ஷிக்கிறீர்கள் கூறுமின் கூர்மதியீர்!

1. “ஒட்டுரைத்திவ்வுல குண்ணைப புகழ்வெல்லாம் பெரும் பாலும், பட்டுரையாப்ப புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி!” என்று பரஞ்சோதியான எம்பெருமானுக்கு உலகத்திலுள்ள எண்ண பங்குரமான தாமரை, மேகம், காயாம்பூ முதலியவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிறாராழ்வார்; இஃது உண்மையா அன்று? உண்மையாகில், “கொண்டல்வண்ண—கடல்வண்ண” என்று பல காலும் ஆழ்வார்கள் கதறுகின்றார்களே, இது என்ன?

2. “மாகுணுவான கோலத்தமரர் கோன் வழிப்பட்டால், மாகுணுவனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே” என்றும், 3 “சுழித் தசீரன்முதலாக்கினர் தெய்வமாய்க்கினர்ந்து, சூழ்த்தமரர் துதித் தால் உன் தொல்புகழ் மாகுணாதே” என்றும்—பிரமன் சிவனின் திரன் முதலான தெய்வங்கள் எம்பெருமானைத் துதிப்பதானது அவனுக்கு நிற்க்கேடு என்கிறாராழ்வார்; இஃது உண்மைதானே; இவ்வாழ்வார்தாமை பெரியதிருவந்தாதியில் ‘இருநால்வரீரைந் தின்மேலொருவர் எட்டோடொரு நால்வர் ஓரிருவரல்லால், திரு மாற்கு யாமார் வணக்கமார்?’ என்று—அந்த தேவதைகள்தாம் எம்பெருமானைப் போற்றுதற்கு உரியார் என்கிறாரே, இஃது என்ன?

1. திருவாய்மொழி 3-1-2.

2. ஷட 3-1-8.

3. திருவாய்மொழி 3-1-7.

மிடத்து இங்ஙனையிறே சொல்லிக்கொள்ள வேண்வது ப்ரபுத் ததீ: என்று ஆளவந்தார்தாமே சொல்லிவைத்த சொல்லோ? பெரியவாச்சான்பிள்ளை நுழைத்த சொல்லோ? அதற்கு இவர் தம்மாலும் வேறு பொருள் சொல்லப்போகாதிறே. இன்பமிகு மாறாயிரமருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானும் என தாவியுள் கலந்த பாசர வியாக்கியானத்தில்—“ இப்படி எம்பெரு மானோடு கலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிக ப்ரீதியாலே அறி வழிந்து, இவ்வாத்மா தம்முடையதன் றென்று நிரூபிக்கமாட்டா ராய், அவன் தம்மோடு கலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம் மாருகத் தம்முடைய..ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவே கித்து” இத்தயாதி அருளிச் செய்தார். அவரையும் தூஷிக்கக் கருது கின்றனர் போலும். “ தந்த நீ கொண்டாக்கினையே” என்ற ஆழ் வாரைப் போலவே ஆளவந்தாருமருளிச் செய்திருப்பாராயின், மம நாத்தேயாதி ச்லோகம் கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணம் என்று ஒரு வாறு கொள்ளப் பொருந்தும்; வசநவ்யக்தி அங்ஙனில்லையிர். ‘அதவா’ என்றதையும், ‘கிம்நுஸமர்ப்பயாமி’ என்றதையும் ஊன்றி யதுஸந்திக்கில் ஸ்வாஸ்யமுணர்வீர். ஆழ்வாருக்கு ப்ரமமும் அநு சயமும்கூடுமென்றும் ஆளவந்தார்க்கு அவை கூடா என்றும் அரும் பதவுரைகாரர் எழுதிவைத்ததும் ப்ரமஸம்ப்ரம ஸாம்ராஜ்யமே.

நம் ஆழ்வாராசார்யர்களின் ப்ரமங்கள் காமோபாதிசமன் றிக்கே ஜ்ஞாந விபாககார்யமாகைபாலே அடிக்கமுஞ்சு பெறுமென் னும் திவ்யார்த்த ஸௌரபம் * எதிவரணர் மடைப்பள்ளி வந்த மணத்திலே அந்வயிக்கப் பெற்றதில்லை போலும். ... (௫௩)

சுவவொயிதவாநிராம் யயா

பிமி நித்யாம் ஸவதீயதாம் ஸ்வயதீ.

கூவவெயெ கடிநநு ஹொழி தாம்

ஹவநு ஹிதீவி ப்ரபுஹுஜே ||

அவபோதிதவாநிமாம் யதா

மயி நித்யாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம்.

க்ரூபயைததந்நய போக்யதாம்

பகவந் பக்திமயி ப்ரயச்ச மே.

(௫௪)

பகவத்	எம்பெருமானே !	அவபோதி தவாந்	அறிவித்தாயோ, (அப்படியே)
மயி நித்யாம்	{ என்பக்கல் சாச்வதமா யுள்ள		{ இததவிர வேறென்றில் போக்யதையை உடைத்தாகாத [பரம போக்ய மான]
இமாம் பவதீயதாம்	{ உணக்கே உரிமைப்பட்ட டிருக்கை யாகிற இந்த சேஷத்வத்தை	ஏததந்ய போக்யதாம்	{ பக்திம் அபி பக்தியையும்
யதா	எப்படி	மே ப்ரயச்ச	{ அடியேனுக்குத் தந்தருள வேணும்.
ஸ்வயம்	நீதானே		

✽ ✽ ✽—[சுவவொயிதவாந்.] உன்னுடையதான வஸ்துவை
என்னுடையதுபோல் ப்ரமித்து ‘மயா ஸமர்ப்பித:’ என்று அடி
யேன் விஜ்ஞாபித்தவுடனே ‘ஓம்! நீர் யாருடையதை யாருக்கு
ஸமர்ப்பித்தீர்? ஆராய்ந்து பாரும்’ என்று உணர்த்தி எனக்கு
ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைத் தெளிவித்தவிது மஹோபகாரம் என்று
முன்னடிகளில் கொண்டாடி, மேல் பின்னடிகளால், இப்போது
இவ்வருள் செய்ததுபோலவே பரமபக்தியையும் அடியேனுக்கு
ப்ரஸாதித்தருளவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[மயி நித்யாம் இமாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம் அவபோதிதவாந்]
“ஜிநாயபடிவதி” என்ற கீழ்ச்சிலாகத்தால் அநுஸந்திக்கப்பட்ட
‘யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே’ என்கிற அர்த்தம் ஏற்கனவே
எனக்குத் தெரிந்ததே; தெரிந்திருந்தும் “அஹமத்யைவ மயா
ஸமர்ப்பித:” என்னும்போது அதனை மறந்துகிடந்தேன்; உடனே
அதனை அடியேனுக்கு ஞாபகமூட்டினாயே! என்று உபகாரஸ்மருதி
தோற்ற அருளிச் செய்தபடி. இந்த உபகாரம்போலவே மற்றொரு
உபகாரமும் செய்தருளவேணும்; அதாவது-ஸ்வயம்புருஷார்த்த
மான பக்தியையும் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

“க்ருபயைவமந்ய போக்யதாம்” என்றும், “க்ருபயைத
தந்யபோக்யதாம்” என்றும் பாடபேதங்கள். முந்தின பாடத்தில்,
ஏவம்-கீழ்ச்சொன்ன அருள்மாதிரியாகவே, அந்நயபோக்யதாம்-
வேறொரு வஸ்துவில் போக்யதா புத்தியை உடையவனாகாமலிருக்

கும்படியையும், பக்தியையும் எனக்குத் தந்தருள் என்றதாசிறது.
பிந்தினபாடத்தில், ஏதருந்யபோக்யதாம் என்பது பக்திக்கு
விசேஷணமாகும். இது தவிர வேறொன்றும் நெஞ்சுக்கு விஷய
மாகாதபடியிருக்கும் போக்யதையை யுடைத்தான பக்தியை என்ற
படி. ' (௫௪)

தவ ஞாஸ்ய ஸுஹைக ஸம்மிதாஃ

ஹவநெஷ ஸுவி கீடஜந் ரெ |

ஹதாராவஸயெஷா ரிஸ்யஹி

ஹி ரெ ஜந் ஹதாஸ்யவாதநா ||

தவ தாஸ்ய ஸுஹைக ஸங்கீநாம்

பவநேஷ்வஸ்தவபி கீட ஜந்ம மே.

இதராவ ஸதேஷா மாஸ்மபூத்

அபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா.

(௫௫)

தவ	உன்னுடைய	அஸ்து	ஆயிடுக.
தாஸ்யஸுஹைக ஸங்கீநாம்	{ அடிமையாசிற இன்பமொன்றி லேயே விருப்ப முள்ள மஹான் கருடைய	இதர ஆவஸதேஷா	{ அடிமைச் சுவடு அறியாத மற்றையோர் வீடுகளில்
பவநேஷா	{ திருமாளிகை களில்	சதுர்முக ஆத்மநா	{ நான்முகனாகப் பிறப்பது
மே	அடியேனுக்கு	ஜந்ம அபி	{ தானும்
கீடஜந்ம அபி	{ புழுவாகப் பிறப்பது	மே மா ஸ்ம பூத்	{ எனக்கு வேண்டா.

* * *—[தவஞாஸ்யஸுஹை.] ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி
உணர்ந்தவர்கள் எம்பெருமான் திறத்தில் சேஷத்வத்தோடு நிற்க
மாட்டார்கள் ; பாகவத சேஷத்வபார்யந்தம் போனால்தான் பகவத்
சேஷத்வம் ரவிற்கும். இந்த சாஸ்த்ரார்த்தம் இந்த ச்லோகத்தில்
வெளியாகிறது. எம்பெருமானே ! சேஷத்வமென்பது நாட்டில்
ஸாமான்யமாக துக்கரூபமாகக் காணப்பட்டாலும், உகந்த விஷயத்
திற்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுக்ரரூபமாகவே காண்கையாலே

அந்தக் கணக்கிலே உன் விஷயத்தில் சேஷப்பட்டிருக்குமிருப்பை
ஸூகநுபமாக விரும்பி அதிலேயே ஊன்றியிருக்கும்வர்களுடைய
திருமாளிகைகளில் மிகத் தாழ்ந்ததொரு பிறவி கிடைத்தாலும்
எனக்குப் பரமபொக்கமே ; ஜாதியில் ஏற்றத் தாழ்வு உபயோக
மற்றது. பாகவத சேஷத்வம் வாய்க்குமத்தனையே வேண்டுவது.
உன் பக்கலில் அடிமைப்படாதவர்களுடைய வீடுகளில் நான்முகக்
கடவுளாகப் பிறக்கும் பிறவி வாய்ப்பதானாலும் வேண்டேன்
வேண்டேன்—என்றாராயிற்று. (நிடு)

ஸக்யதூதா கார விவொக நாஸ்யா
த்யுணீக்யதா நுதூதரி ஸூகி ஸூகிவிஃ ।
ஃஹாதவிஃ-ஃஹவொக்யதா நய
க்ஷணேவி தெ யதிரஹொ திஃஸூஹம் ॥

ஸக்ருத் த்வதாகார விலோகநாசயா
த்ருணீக்ருதாங்கதம புக்தி முக்திபிஃ.
மஹாத்மபிர் மா மவலோக்யதாம் நய
க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ.. (நுகு)

ஸக்ருத்	ஒருகால்	மாம் நய	அடியேனுக் களிக்க வேணும் ;
த்வத் ஆகார விலோகந ஆசயா	உனது திரு மேனியை ஸேவிக்கவேணு மென்கிற விரும்பத்தினால்	(எப்படிப்பட்ட மஹான்களின் கடாகூததை விரும்புகிறே னென்னில் ;)	
த்ருணீக்ருத அதுத்தம புக்தி முக்திபிஃ	மிகவும் சிறந்த செல்வத்தை யும் மோகூத் தையும் த்ருண மாக நினைத்து வெறுத் திருக்கிற	யத் விரஹம் தே க்ஷணே அபி	எந்த மஹான்க ளுடைய பிரிவானது உனக்கு ஒரு நொடிப் பொழுதும்
மஹாத்மபிஃ	மஹாநுபாவர் களினால்	அதிதுஸ்ஸஹம்	மிகவும் பொறுக்க முடியாததோ,
அவலோக்ய தாம்	கடாகூழிக்க உரியேனா யிருக்கையை	[தே : மஹாத்மபிஃ மாம் அவ லோக்யதாம் நய என்று கீழோடே அங்ஙனம்.]	

* * *—[ஸக்யத் தூதா கார.] மஹா பாகவதர்களின் திரு மானிகைகளில் பிறவிபெறுவதாகிற சிறந்த பாக்கியம் வாய்க்காமற் போனாலும், அந்த மஹான்கள் அடியேனைக்கண்டால் ‘இவன் நம் முடையவன்’ என்று விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணுகைக்கு யோக்ய னும்படி அடியேனைப் பண்ணியருளவேணுமென்கிறாதினில்.

அந்த மஹாத்மாக்களால் அடியேன் கடாக்கிப்பப் பெற வேணும்; எந்த மஹாத்மாக்களாலென்னில்; உன்னுடைய திரு மேனியை ஒருகாலாகிலும் ஸேவிக்கப்பெற்றால் போதும் என விரும்பி, ‘ஐச்வரியமும் வேண்டா, ஸ்வர்க்காதுபவாதிகளும் வேண்டா, மோக்ஷஸாம்ராஜ்யமும் வேண்டா’ என்று எல்லாவற் றையும் த்ருணமாக நினைத்து உதறித் தள்ளுபவர்கள் எவரோ, எவர்களை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு நொடிப்பொழுதும் நீ தரிக்கமாட் டாயோ, அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்களின் கடாக்கித்திற்கு நான் இலக்காகும்படி செய்தருளவேணு மென்றாயிற்று.

1. “கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய், ஒருநாள் மண்ணும்விண்ணும் மகிழுவே” என்றற்போலே பிரார்த் தித்து, 2. “இந்திரலோகமானுமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” 3. “எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்” 4. “வானானும் மாமதி போல் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவர்தம், கோனகிவீற்றிருந்து கொண்டாடுஞ் செல்வறியேன்” 5. கம்பமதயானைக் கழுத்தகத்தின் மேலிருந்து இன்பமருஞ் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண் டேன்” என்று புக்திமுக்திகளெல்லாவற்றையும் வெறுத்த ஆழ் வார்களின் கடாக்கிப் பெறுகைக்கு ஆசைப்பட்டாராயிற்று. “கூடிணேபி தே யத்விரேஹாதி துஸ்ஸஹஃ” என்ற நான்காமடிக்குச் சேர, 6. “அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே, ஒரு மானொடியும் பிரியான் என்னுழி முதல்வனெருவனை” என்ற ஆழ்வார் பாசரம் அதுஸந்தேயம். (ருசு)

1. திருவாய்மொழி 6—9—1.	2. திருமாவே—2.
3. திருவாய்மொழி 2—9—1.	4. பெருமாள் திருமொழி 4—7.
5. பெருமாள் திருமொழி 4—5.	6. திருவாய்மொழி 10—7—7.

ந டெஹம் ந ப்ராணா நவ ஸுகமசேஷாபிலஷிதம்
 நவாநாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத் |
 ஸவ்ஹித-ஓதம் நாந்யக்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா
 விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம் ||

ந தேஹம் நப்ராணாந் நச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம்
 நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத்.
 பஹிர்ப்பூதம் நாத் க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா
 விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம் (௫௭)

நாத	ஸ்வாமிந் !;		
தவ சேஷத்வ விபவாத் பஹிர்ப்பூதம்	{ உணக்கு சேஷப் பட்டிருக்கை யாகிற செல் வத்திற்குப் புறம்பான [உணக்கு சேஷப்படாத்]	ஆத்மாநம் ச ந ஸஹே	{ ஆத்மாவையும் ஸவ்ஹிக்க மாட்டேன் ;
தேஹம்	உடம்பை	அந்யத் கிமபி ந ஸஹே	{ (சேஷத்வ சூர்யமான) வேறெதையும் ஸவ்ஹிக்க மாட்டேன் ;
க்ஷணம்	அபி ந { ஒரு க்ஷணமும் ஸஹே { பொறுக்க மாட்டேன் ;	சததா விநாசம் யாது	{ (சேஷத்வ சூர்யமான கீழ்ச்சொன்ன தேஹாதிக் எனல்லாம்) உருமாய்ந்து போகட்டும் ;
ப்ராணாந்	{ (அப்படிப்பட்ட) ப்ராணனையும்	ஹே மதுமதந	{ மதுவைக்கொன்ற பெருமானே!
ஸஹே	{ பொறுக்க மாட்டேன் ;	ததிதம் விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம்	{ இகனனே வின் ணப்பம் செய்த விது ஸத்யம்.
அசேஷ அபிலஷிதம் ஸாசம் ச ந ஸஹே	{ எல்லாரும் விரும் பக்கடிய ஸுகத்தையும் ஸவ்ஹிக்க மாட்டேன் ;		

* * *—[நடெஹம்.] கீழ்ச்லோகங்களில் இஷ்டப்ராப்தியை
 அபேக்ஷித்தார் ; இதில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்கிறார்.
 இஷ்டங்கள் விரித்திப்பது மாத்திரம் போராது, அநிஷ்டங்கள்
 தொலைது மாத்திரமும் போராது ; இரண்டும் உத்தேசயமிதே.
 திருவாய்மொழியில் “ ஏருளும்பையோனும் ” (4-8-1.) என்கிற

திருவாய்மொழியில், “உடம்பினால் குறைவிலமே” “உயிரினால் குறைவிலமே” இத்தயாதியாகப் பத்துப்பாசரங்களாலே பாக்கப் பேசின அர்த்தத்தை இந்த ஒரு ச்லோகத்தில் அடக்கி அருளிச் செய்கிறார் என்றுணர்க.

மதுஸூதரனே! திருமுன்பே ஸத்யமாக ஒரு விண்ணப்பம் செய்கிறேன், கேட்டருளவேணும்; அஃது என்னென்னில்; 'ஸரீரஜோடினம் வஸு யஜி-ஸூயநம்' என்றபடி தர்மதுஷ்டாநங்களுக்கு முதல் ஸாதநமான சரீரமும், அதற்குத் தாரகங்களான பிராணன்களும் பிராணிகளெல்லாரும் மிக விரும்பும் ஸுகமும், இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஆசிரயமாக நிற்கும் ஆத்மாவும், மற்றும் புத்ரமித்ரகளத்ராதிகள் எதுவாகிலும் உன்னுடைய சேஷத்வத்திற்கு உபயுக்தமாகில் வேண்டும்; அதற்குப் புறம்பாகில் வேண்டா; இவையெல்லாம் உருமாய்ந்து போகட்டும்; இது கழுத்துக்கு மேலே சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; அடிவயிற்றிலிருந்து ஸத்யமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை; இது பொய் சொன்னதாகில், உன்னிடத்தில் மது என்னுமசூான் பட்டபாடு படுவேனத்தனை என்றாரயிற்று. பகவத்கைங்கர்யத்திற்கு உறுப்பல்லாதது முழுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இதனால் வெளியிடப்பட்டதாம்

“கொள்ளும் பயனென்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்
கோடும், அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்து என்னழலைத்
தீர்வேனே” என்று ஆண்டாள் ரோஷத்துடனே அருளிச் செய்
தது போல் இவரும் ரோஷந்தோற்ற இங்கனே அருளிச்செய்கிற
ரென்க. எவ்விதத்திலும் அழிவில்லாத ஆத்மாவனோக்கி, பாது
சாதயா விநாஸம் உருமாய்ப்பது போகட்டும் என்று இங்கருளிச்
செய்தது சேஷத்வத்திலுள்ள ஊற்றத்தைக் காட்டுமத்தனை.

“விஜ்ஞாபநம், விஜ்ஞாபிதம்’ என்பன பாட பேதங்கள். (௫௭)

உமாஹவ்யா நாதெசுவரிஹாணீயஸ்ய உஹத்
நிஹ்நாஹாரொஹம் நுபஸாஸாஹவ்யாஸுதபி
உயாவித்யா வத்யா நிரவயிகவாஸ்ய ஜகயெ
தவ ஸாரம் ஸாரம் மாண மண்திதீவாதி மதஹீ॥

தூரந்தஸ்யநாதேரபரிஹரணீயஸ்ய மஹத:

நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசுரகபஸ்யாஸ்பதமபி.

தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே

தவ ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமீதீச்சாமி கதபீ. (௫௮)

தயாஸிந்தோ கருணைக்கடலே!

பந்தோ { ஸகலவித பந்துவு
மானகலனே!

நிரவதிக { எல்லையற்ற வாத்
வாத்ஸல்ய { ஸல்ய
ஜலதே { ஸமுத்ரமே!,

நிஹீந ஆசார: { இழிவான நடத்
அஹம் { தையுள்ள நான்,

தூரந்தஸ்ய முடிவில்லாததும்

அநாதே: அடியற்றதும்

அபரிஹரணீ { பரிஹரிக்க
யஸ்ய { முடியாததும்

மஹத: பெரியதுமான

அசுபஸ்ய பாபத்திற்கு

ஆஸ்பதம் அபி { இருப்பிடமா
யிருந்தாலும்

தவ உன்னுடைய

குணகணம் { அளவற்ற
குணங்களை

ஸ்மாரம் { பலகாலும்
ஸ்மாரம் { நினைத்து

கதபீ: { அச்சம்
கெட்டவனாய்

இதி இச்சாமி { இங்ஙனே இசைக்
கின்றேன்;
[உனது சேஷத்
வத்தை ஆசைப்
படுகின்றே
னென்கை.]

॥ ॥ ॥—[ஔரணஸ்யநாதே:.] கீதே “யிமஸூவிரிவிநீதம்”

(47) என்கிற ச்லோகத்தால் உம்முடைய தோஷங்களை நீர்தாமே சொல்லிக்கொண்டு, கைங்கரியப் பிரார்த்தனை பண்ணினதற்கு வெறுத்துக் கொண்டீரே; அப்படியிருக்க மறுபடியும் அதனை ஏன் விரும்பா நின்றீர்? என்று எம்பெருமான் கேட்க, அடியேன் பல வகைக் குற்றங்கட்குக் கொள்கலமாயிருப்பவன் என்பதில் ஐய மில்லை; இழி தொழில்களையே செய்பவனாகவும் நாற்கால் விலங்கு கள் போல் ஸிவேகமற்றவனாகவும், நெடுநாளாகத் தொடர்ந்து வந்து முடிவுமில்லாமல் பரிஹரிக்கவுங் கூடாமலிருக்கிற மஹா பாதகம் அதிபாதகம் எனப்படுகிற அக்ருத்யங்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாகவும் இரானின்றேனாகிலும் உனது திருவருள் முதலிய திருக்கல்யாண குணங்களை நினைந்து நினைந்து, இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்களிருக்கும்போது நம்முடையபாவங்கள் நம்மை என்னசெய்யக்கூடுமென்று அச்சம் கெட்டுக் கைங்கர்யப்பார்த்தனை பண்ணுகிறேன் என்கிறார்.

ந்ருபக் = மறுஷ்பனாகப் பிறந்தும் வர்ணச்ரம தர்மா நுஷ்டாந
வரம்பை மீறி ஆஹார நித்ராதினில் நியதியின்றி மனம் போன
படி திரிகின்றேனாகையால் ம்ருகப்ராயனாக இருப்பவன் என்ற
படி. (ருஅ)

அநிவநவ்யுவம் யஜிவநநரிதீவநிவ, ரஜ்
ஹந்ரஸுஜிவநி வவநஹ்நீராயபடி.
தயாவீக்ஷம் ராஹிவம் வவநவ்யுவம்ஸூரவி க்யவயா
குவரெவெவம்ஹிதம் யாணியா ரெ ஸிக்ஷய ரநம் ||

அரிச்சந்நப்யேவம் யதிபுநரிதீச்ச ந்நிவ ரஜ்
தமச்சந்ந ச்சத்தம்ஸ்துதிவசந பங்கீமரசயம்.
ததாபீத்தம் ரூபம் வசந மவலம்ப்யாபி க்ருபயா
த்வமேவைவம் பூதம் தரணிதர மே சிக்ஷய மந். (ருக)

ஜே தரணி தர !	{ ஸர்வலோக நிர் வாஹகனான எம்பெருமானே	சத்தம்ஸ்துதி வசந பங்கீம்	{ கபடமாகஸ்தோத் ரஞ் சொல்லு கிற விதத்தை
ரஜஸ் தமச் சந்நம் (அஹம்)	{ ரஜோகுணத்தா லும் தமோ குணத்தாலும் மூடப்பட்டுள்ள அடியேன்	யதிபுந. அர சயம் ததா அபி	{ செய்தேனையாகி லும் இத்தம் ரூபம் [கபடமான]
எவம் அரிச்சந் அபி	{ (உண்மையாக) இப்படி இச்சி யாதிருந்த போதிலும்	வசநம்	{ இப்படிப்பட்ட சொல்லு
இச்சந் இவ	{ இச்சிப்பவின் போல (அபி நயித்து)	அவலம்ப்ய அபி க்ருபயா த்வம் எவ	{ ஆதாரமாகக் கொண்டாவது நிருவருனாலே நீ தானே
		எவம்பூதம் மே மந். சிக்ஷய	{ இப்படிப்பட்ட எனது மகஸ் ஸைத் திருத்த வேணும்.

* * *—[அநிவநவ்யி] நீர் மஹாபாபங்கள் நிறைந்தவர் என்ற
விஷயம் அப்படியிருக்கட்டும் ; “இச்சாமி” என்று ஒரு வார்த்தை
சொன்னீரே ; ‡ அதுவாகிலும் ஸஹ்ருதயமாயிருக்குமோ ? என்று
எம்பெருமான் கேட்டீர் ; பிரானே ! உன்னை அநுபவிப்பதற்கீடான

‡ அது—கைங்கரிய விருப்பம்.

இச்சை எனக்கு உண்டென்று ரஜஸ்தமோ குணங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கிற நான் எங்கனே சொல்லமுடியும்? விஷயத்திற்குத் தகுதியான வீருப்பம் இல்லை யென்றே சொல்ல வேண்டும்; அப்படி இல்லையாயினும், “கதாஹமைகாந்திகரித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி” என்றும் “தவ பரிஜநபாவம் காமயே” என்றும் ஏதோ இச்சையுள்ளவன் போல அபிநயித்து வார்த்தை சொல்லியிருக்கிறேனே; இந்தப் பொரி புறந்தடவின வார்த்தையை யாவது பற்றா சாகக் கொண்டு, விரல் நுழைக்க இடங்கிடைத்தால் தலையை நுழைக்கவல்ல நீ உனது நிர்ஹேதுக கிருபையினிலே இந்த நெஞ்சைத் திருத்திப் பணிகொண்டருளவேணு மென்றாயிற்று.

1. “கையார் சக்கரத்தென் க்ருமாணிக்கமே யென்றென்று, பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமேயாடி, மெய்யே பெற்றெழுந்தேன்” என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்தபடி. ஏதேனும் ஒரு வியாஜத்தை எதிர்பார்க்கு மெம்பெருமான், அஸ்மதாதிகள் அஹ்ருத்யமாகச் சொல்லும் சொல்லையும் கொண்டு காரியம் செய்யவல்லவன் என்கிற அர்த்தமும் இதில் ஸூசிதமாகும். ... (நிகு)

விதா கும் லாதா கும் டயிததநய ஸம் ப்ரியஸுஹ்ருத்
குவெவ கும் டிக்ரும் மாராஸி மதிஸாஸி ஜமதாடி.
கூபீயஸுஹ்ருத்யுவ வரிஜநஸுஹ்ருதிரஹம்
புரவனெஸெவம் ஸத்யஹ்ருதி தவெவாஸ்யி ஹி ஹாம்॥

பிதா த்வம் மாதா த்வம் தயிததநய ஸ்த்வம் ப்ரியஸுஹ்ருத்
த்வமேவ த்வம் மித்ரம் குருரஸி கதிஸ்சாஸி ஜகதாம்.
த்வதீயஸ் த்வத்ப்ருத்யஸ் தவ பரிஜநஸ் த்வத்கதிரஹம்
ப்ரபந்ந ச்சைவம் ஸத்யஹ்ருதி தவெவாஸ்யி ஹி பர.. (கூ)

ஜகதாம்	{ உலகங்கட்கெல் லாம்	தயிததநய.	{ அனபணை மக த்வம் { னும் நீயே
பிதா த்வம்	தகப்பனும் நீயே	ப்ரியஸுஹ்	{ உயிர்த்தோழனும் நீயே
மாதா த்வம்	பெற்றதாயும் நீயே	ருத் த்வம் எவ	

மித்ரம் த்வம்	{ ஸர்வரஹஸ்யம் கனம்சொல்லிக் கொள்ளுதற் குப்பாங்கான மித்திரனும்நியே	தவ பரிஜா:	{ உனக்குத் தொன் டன்;
குரு: அவி	{ ஆசாரியனும் நியே;	தவத் கதி:	{ உன்னையே கதியா கக்கொண்ட வன்
கதிச்ச அவி	{ உபாயோபேயமும் நியே;	ப்ரபந்தச்ச	{ ப்ரபந்தனுமாயிருக் கிறேன்;
அஹம்	{ அடியேனேவென் றால்,	ஏவம் ஸதி	ஆன பின்பு
தவதிய:	உன்னுடையவன்;	அஹம் அபி	அடியேனும்
தவத் ப்ருத்ய:	{ உன்னாலே பரித் கத்தருந்தவன்	தவ எவ	உனக்கே
		பர: அஸ்மி ஹி	{ மக்யனாக இரா நின்றேன்காண்

* * *—[விதாஹம்.] நீர் அஹ்ருதயமாகச் சொன்ன சொல் லையும் ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு காரியம் செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் நமக்கு என்ன? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஒழிக்க வொழியாத உறவுமுறை யுள்ளதுகாண் என்கிறார். 1. “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையுமவரேயினி யாவாரே” 2. “தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய், நீயாய் நீ நின்றவாறு” இத்யாதி அருளிச் செயல்களை இங்கே நினைப்பது.

ஸஹ்ருத், மித்ரம் என்கிற பதங்களைப் பர்யாயமாக உலகில் வழங்கக் காண்கிறோமாகிலும் சிறிது அர்த்தபேதமுண்டு. எப்போ தும் ஹிதத்தை விரும்புவான் ஸஹ்ருத்தெனப்படுவான்; ஸகல ரஹஸ்யங்களையும் சொல்லிக் கொள்ளுதற்கு உரியவனும் ஸமாந வயஸ்கனும் மித்ரமெனப்படுவான். ஆக, உலகங்கட்கெல்லாம் நீ ஸகலவித பந்துவுமாக அமைந்திருப்பதனாலும், உனக்கு நான் ஸர் வாத்தமா உரிமைப்பட்டிருப்பதனாலும் என்னை ரக்ஷித்தருளவேண் டிய நிர்ப்பந்தம் உனக்கு உண்டிகாண் என்றாராயிற்று. ... (ஊ)

1. திருவாய்மொழி 5—1—8.

2. திருவாய்மொழி 7—8—1.

ஜமிகூஹம் வஸௌ ரிஹதி ஜமகி வ்யாதயஸஸாம்
 ஸுஹீநாம் யுக்தாநாம் முணவாஸுஷ தகவஸூதிவி
 நிஸம-பாஹெவ க்ஷஜாண கரிகெகாணரீநஸாம் [உபாபு]
 சுயொயஸ்வாவாதா ஸரணடி நிரஜ்ஜாதி தமஸி ||

ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாதயசஸாம்
 சுசீநாம் யுக்தாநாம் துணபுருஷ தத்வஸ்திதிவிதாம்.
 நிஸர்க்காதேவ த்வச்சரணகமலைகாந்தமநஸாம்
 அதோதஃ பாபாத்மா சரணத நிமஜ்ஜாமிதமஸி. (சுக)

சரணத !	{ வழிகாட்டும் பெரு மாணே !,	தத்வச் சரண கமல ஏகாந்த மநஸாம்	{ உனது திருவடித் தாமரைகளி லேயே ஊன் றின மன முடையவர் களுமான மஹான்களு டைய
அஹம்	அடியேன்		
ஜகதி	உலகமெங்கும்		
க்யாதயசஸாம்	{ பரவின புகழை யுடையவர் களும்	மஹதி வம்சே	சிறந்த குலத்திலே
சுசீநாம்	பரிசுத்தர்களும்	ஜநித்வா	பிறந்து வைத்து
யுக்தாநாம்	{ உண்ணவிட்டுப் பிரியாதவர் களும்	பாபாத்மா	{ பாபிஷ்டனும் கொண்டு
குணபுருஷ தத்வஸ்திதி விதாம்	{ அசேதநத்தவ மென்ன சேதநத்தவ மென்ன இவற் றின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவக்களை அறிந்தவர்களும்	தமஸி	{ இருள்மயமான மூதாவியிலே
நிஸர்க்காத் ஏவ	இயற்கையாகவே	அதஃ அதஃ	{ அடிகாண வொண் ணை கீழெல்ல யிலே
		நிமஜ்ஜாமி	{ அழுந்திக் கொண் டே கிடக்கி றேன்.

* * *—[ஜமிகூஹம்.] நீர் சிறந்த குலத்திலே பிறந்தவ
 ரன்றோ ; அஃதொன்றே போருமே நீர் கடைத்தேறுவதற்கு ; என்
 கையை எதிர்பார்க்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உமக்கு இல்லையே
 என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக ; பிரானே ! சிறந்த வம்சத்

தில் பிறந்தேனாகிலும் பாபப்ரசாரனாய் ஸம்ஸாரத்திலே அமுந்தா
நின்றேன், எடுத்தருளவேணும் என்கிறார். உலகம் நிறைந்த புக
முடையவர்களும் சரீர சுத்தியும் அந்தக்ரண சுத்தியுமுள்ளவர்க
ளும், யோகத்தில் தேர்த்தவர்களும் தத்வஸ்திதியை உணர்ந்தவர்
களும், பரிமளத்தோடே அங்குரிக்கும் திருத்துழாய்போலே உன்
னுடைய திருவடித்தாமரைகளில் இயற்கையான அன்பை நிரூபக
மாகவுடையவர்களுமான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடைய திருவம்சத்தில்
பிறந்துவைத்து, பாபங்களிலேயே புத்தியைச் செலுத்திக்கொண்டு
ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்திலே இன்னமும் தரைகாணாமல் மூழ்கிக் கிடக்
கின்றேன் என்றாராயிற்று. இப்படிப்பட்ட என்னை நீதானே நிர்
ஹேதுக க்ருபையினால் க்ரைமரஞ் சேர்க்கவேணுமென்பது
உள்ளுறை.

யுக்தாநாம் என்பதற்கு மூன்றுவகையாகப் பொருள் கூறுவர் ;
ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்திலே ஊன்றினவர்கள் என்றும்,
உன்னோடு நித்யஸம்பந்தத்தை விரும்பியிருப்பவர்கள் என்றும்,
ஒருகாலும் உன்னைவிட்டுப் பிரியாதவர்கள் என்றும்.

குணபுருஷத்தவஸ்திதி விதாம்=குணத்ரயாத்மகமான பிரகிரு
தியைக் குணமென்பர் ; புருஷன்—ஆத்மா ; சேதநாசேதனங்களு
டைய தத்வஸ்திதியை [உண்மை நிலைமையை] உணர்ந்தவர்கள்
என்றும், சேதநாசேதனங்களாகிற தத்துவங்களின் ஸ்திதியை
உணர்ந்தவர்கள் என்றும் உரைக்கலாம்.

சரணத் ! = அவரவர்களுக்குத் தகுந்த உபாயத்தைக் கொடுத்த
தருள்பவனே ! என்கை. (சுக)

சுரீய-பாடி: கூதாபு-ஸுஹி-திரஸ-பியா பூஸவஹி:
கூதவெஹா உ-ஸி-பா-நீ ஸுர வரவஸொ வஹநவர: ।
நூஸம்ஸ: வாவிஷ: சுயஹி-தொ உ-வஜவயெ:
சுவாரா உ-தீண-ஹவ வரிவரெயம் வரணயொ: ॥

அமர்யாத: கூதாத்தர் சலமதி ரஸ-பியாப்ரஸவபூ:
க்ருதக்நோ துர்மாநீ ஸ்மரபரவசோ வஞ்சநபர:
ந்ருசம்ஸ: பாபிஷ்ட: கதமஹமிதோ து:கஜலதே:
அபாராதுத்தீர்ணஸ் தவ பரிசரேயம் சரணயோ: (கஉ)

அமர்யாத:	வரம்புமீறினவனும்	வஞ்சகபர:	{ பிறரை வஞ்சிப்பவனும்
கூடார்:	{ அற்ப விஷயங்க ளில் சாபல்ய முள்ளவனும்	ந்ருசம்ஸ:	{ கொடுந்தொழில் புரியுமவனும்
சலமதி:	{ நின்றவா நில்லா நெஞ்சின யுடையவனும்	பாபிஷ்ட:	மஹாபாபியுமான
அஸூயா ப்ரஸவ பூ:	{ பொறுமைக் கப் பிறப்பிடமான வனும்	அஹம்	அடியேன்
க்ருதகா:	{ நன்றி கெட்டவனும்	இத:	இந்த
தூர்மாநி	{ துரஹங்கார முள்ளவனும்	அபாராத்	கங்குகரையற்ற
ஸ்மரபாவச:	{ காமத்துக்கு வசப்பட்டவனும்	துக்கஜலதே:	{ துன்பக்கடலில் நின்றும்
		உத்திரண:	{ கரை சேர்ந்தவனும்
		தஷ	{ உனது
		சரணயோ:	{ திருவடிகளில் எங்கனே
		கதம்	கைக்கரியம்
		பரிசரேயம்	{ பண்ணப் பெறுவேன்?.

* * *—[கூரியாடி:] கீழ்ச்லோகத்தில் பாபாத்மா என்று
சுருக்கமாகச் சொன்னதை விவரித்துக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட
மஹாபாபியான நான் உனது நிர்ஹேதுக கிருபையினால் கரையேறு
விடில்வேறு வழி ஏது? கைக்கர்யத்தை இழந்தே போகவேண்டு
மத்தனை என்கிறார். பத்து விசேஷணங்களால் தமது தாழ்வுகளை
விஸ்தாரமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார். இப்படிப்பட்ட ச்லோ
கங்களை மஹாபாபிகளான நாமெல்லோரும் அதுஸந்தித்து உஜ்
ஜீவிப்போமாக. (சுஉ)

ரவாவர படிஹுஸூ தாடிஸோ வாயஸஸூ
புணத ஐகி டியாஹுயுஹெடிஸூ க்யூஷ்.
புதிஹ விராஜுஹு ஸாயுஜ்யொஹுஹுஹு
வடி கிரிவடிமஸஸூ தெஹி கூரியாடி॥

ரகுவர யத்பூஸ்த்வம் தாந்ருசோ வாயஸஸ்ய
ப்ரணத இதி தயாநூர் யச்ச சைத்யஸ்ய க்ருஷ்ண
ப்ரதிபவ மபராத்தூர் முக்த ஸாயுஜ்யதோபூ:
வத கிமபதமாகஸ் தஸ்ய தேஸ்தி கூடியாயா: (சுந)

ஹே ரகுவா !	{ ரகுவம்சத்தில் புநீராமனை அவதரித்தவனே !	பாதிபவம்	பிறவிதோறும்
தவம்	நீ	அபராத் து:	அபராதம் பண்ணின்
தாத்தருசு:	{ அப்படிப்பட்ட [மஹாபராதி யான] காகா ஸுரன் விஷயத்திலே	சைத்யஸ்ய	செபாலனுக்கு
வாயஸஸ்ய		ஸாயுஜ்யத:	{ ஸாயுஜ்யமளித்தவ னாகவும் ஆனாயிறே ;
ப்ரணத: இதி	{ 'இக்காகம் நம்மை வணங்கிற்று' என்பதே கொண்டு	தஸ்ய தே	{ அப்படியெல்லாம் செய்தவனான உன்னுடைய
தயான:	{ தயைபண்ணினு யத் அபு:	க்ஷமாயா:	பொறுமைக்கு
யத் அபு:	{ யிறே ;	அபதம்	இலக்காகாத
முத்த !	{ குற்றமறியாத ந்ருஷ்ண !	ஆக:	குற்றம்
ந்ருஷ்ண !	{ கண்ணபிரானே !	கிம் அஸ்தி	என்ன இருக்கிறது?
		வத்	{ அருளிச்செய்ய வேணும்.

* * *--[ரவஸுவா.] கீழே உம்முடைய பாபங்களை நீர் தாமே சொல்லிக்கொண்டீர் ; இவ்வளவு பாவங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற வும்மை எங்ஙனே அநுகரஹிக்க முடியும்? என்று எம் பெருமான் திருவுள்ளமாக, காகாஸுரனுடைய அபராதத்தினும், சிசுபாலனுடைய அபராதத்தினும் மிக்க அபராதம் உலகிலுண்டோ? அவற்றைப் பொறுத்தருளின வுனக்குப் பொறுக்க முடியாததுண்டோ வென்கிறார்.

வரவாஸ காலத்தில் சித்ரகூட மலைச்சாரவிலே இராமபிரானும் பிராட்டியும் ஏகாந்தமாக இருக்கிற ஸமயத்தில் இந்திரன் மகனை ஜயந்தன் பிராட்டியினழகைக்கண்டு மோஹித்து அவனோத் தான் ஸ்பர்சிக்க வேண்டுமென்னும் தீயகருத்தினனாய்த் தேவ வேஷத்தை மறைத்துக் காகவேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டு வந்து, பிராட்டியின் மடியிலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளுகையில் தாயென்றறியாதே பிராட்டியின் திருமார்பினில் குத்த, அவ்வளவிலே பெருமாள் உணர்ந்தருளி அதிக கோபங்கொண்டு ஒரு தர்ப்பத்தை யெடுத்து அதில் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்து அதனை அந்தக் காகத்தின்மேல் மந்தகதியாகச் செலுத்த, அக்காகம் அந்த அஸ்த்ரத்துக்குத்தப்பி வழிதேடிப் பலவிடங்களிலும்

ஒடிச்சென்று சேர்ந்தவிடத்தும் ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாமையாலே மீண்டும் பெருமானையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கொண்டு அக்காகத்துக்கு உயிரைக்கொடுத்து அந்த அஸ்தரம் வீண்படாமல் காகத்தின் ஒரு கண்ணை அறுத்தவளவோடு விடும்படி செய்தருளினனென்ற வரலாற்றில் காகாபராதத்தைக் கூடித்தருளினமை விளங்கும். தலையறுக்காமல் உயிரோடுவிட்டது கூடமாகாரயமிதே.

சிசுபாலன் பிறந்தபொழுது நான்கு கைகளையும் மூன்று கண்களையுமுடையனாயிருந்தான்; அப்பொழுது அனைவரும் இது என்னவென்று வியக்கும்போது, ஆகாயவாணி “யார் இவனைத் தொடுகையில் இவனது கைகளிரண்டும் மூன்றும் விழியும் மறையுமோ, அவனால் இவனுக்கு மரணம்” என்று கூறிற்று. அவ்வாறே பலரும் தொடுகையில் மறைபடாத கைகளும் கண்ணும் கண்ணிரான் தொட்டவளவிலே மறைபட்டன; அதனால் ‘இவனைக் கொல்பவன் கண்ணனே’ என்றறிந்த இவன் தாய் ‘யாது செய்யினும் என் மகனைக் கொல்லலாகாது’ என்று கண்ணனை வேண்டி, அந்த அத்தையின் நன்மொழிக்கு ஒருசார் இணங்கிய கண்ணிரான் ‘இவன் எனக்கு நூறு பிழை செய்யுமளவும் இவன் பிழையை நான் பொறுப்பேன்’ என்று கூறியருளினன். பின்பு சிசுபாலன், தனக்குக் கண்ணன் சத்துரு வென்பதை இளமையிலேயே அறிந்து அதனாலும் பூர்வஜன்மவாஸநையாலும் வளர்ந்த மிக்க பகைமையைப் பாராட்டி, எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய திவ்யகுணங்களையும் திவ்யசேஷத்தங்களையும் நிந்திப்பதே தொழிலாக இருந்தான். இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்திருந்த ருக்மிணியைக் கண்ணன் வலியக் கவர்ந்து மணஞ்செய்துகொண்டது முதல் இவன் கண்ணனிடத்து அளவு கடந்த வைரங்கொண்டனன். பின்பு இந்தர்ப்ரஸ்த நகரத்தில் நடந்த ராஜஸூய யாகத்தில் தர்மபுத்திரனால் கண்ணிரானுக்கு அக்ரபூஜை செய்யப்பட்டதைக் கண்டு அளவிறந்த வசைச்சொற்களைப்பிதற்றி அதுபற்றிக் கண்ணனது சக்ராயுதத்தால் தலை துணிக்கப்பட்டு இறந்து தேஜோமயமான திவ்ய சரீரம் பெற்று எம்பெருமானது திருவடியை அடைந்தனன் என்பது சிசுபால

வ்ருத்தாந்தம். இவ்வளவு மஹாபராதியான இவனுக்குப் பரம ஸாம்யருபமான ஸாயுஜ்யத்தைக் கொடுத்தது கூமாகார்யமிதே.

முதலடியில் ரகுவர்! என்று ஸம்போதநமாயிருப்பது போலவே இரண்டாமடியின் முடிவிலும் க்ருஷ்ண! என்று ஸம் போதநமாகவே யிருக்கலாமென்பது பலருடைய கொள்கை. க்ரு ஷ்ண! என்று ப்ரதமார்த்தமாக உரைப்பாருமுளர். க்ருஷ்ணனாகி என்றபடி.

தாத்ருசு என்பது 'தாத்ருக்' சப்தத்தின்மேல் ஷஷ்டிபக்தி. "யஸ்ய சைத்யஸ்ய" என்ற பாடம் அசுத்தம். ப்ரதிபவம்—இவ் வண்டத்திற்கு உட்பட்ட வைகுண்டலோகமென்று பெயருள்ள பகவல் லோக விசேஷத்தில் திருவாசல்காக்கும் கைங்கரியத்திலே யிருந்த இருவர் ஒரு மஹர்ஷியின் சாபத்திற்குப் பாத்திரமாகி இந்தப்பூமியில் பகவத்கிரோதிகளாக மூன்று பிறவி பிறந்தார்க ளென்றும் மூன்றாவது பிறவியின் இறுதியில் அவர்களுக்கு எம் பெருமான் மோகூதமளித்தனனென்றும் புராணங்கடும். சிசு பாலன் அவ்விருவர்களுள் ஒருவன். இந்த ஜந்மம் அவனுக்கு மூன் றாவது. காகாஸூரன் ஒரு பிறவியில் ஒரு தடவை அபசாரப்பட்ட டான்; இவனே மூன்று பிறவிகளிலும் இடைவிடாது அபராதம் செய்தவன்; இப்படிப்பட்டவனுக்கும் முக்தியளித்தது உனது அளவற்ற கூமாகுணத்தை ஆவிஷ்கரிக்கின்றதென்றபடி. ஸாயுஜ்ய மாவது பரமஸாம்யருபமான மோகூதம். "கேட்பார் செவிகுடு கீழ்மை வசவுகளேவையும், சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன், திருவடி தாட்பாலடைந்ததன்மை" என்ற திருவாய்மொழி [7-5-3] காண்க. (கூரு)

நநு பூவன் ஸுகுடுவ நாய

தவாஹரிஷீ திவ யாஹிநம் ।

தவாநுகுவ்யம் ஸூர கம் பூதிஜ்ஞா

ரிஷிகவஜ்ஜம் கிரிஷம் வுதநெ ॥

நநு ப்ரபந்நஸ் ஸக்ருதேவ நாத

தவாஹமஸ்மீதிச யாசமானம்.

தவாநுகம்ப்ய: ஸ்மரத: ப்ரதிஜ்ஞாம்

மதேக வர்ஜம் கிரிதம் வ்ரதந்தே.

(கூசு)

சுறு சாத!	ஸ்வாமிந்!;		(அன்று நீ கடற்
அஹம்	{ 'நான் ஒருகால்	ப்ரதிஜ்ஞாம்	கரையில் விபீஷ
ஸக்ருதவல	ப்ரபத்தி	ஸ்மரத:	ணம்வானுக்குப்
ப்ரபந்:	பண்ணினவன்		பண்ணின)
இதி	என்றும்	தவ	பிரதிஜ்ஞையைத்
			திருவுள்ளத்திலே
			கொண்டிருக்கிற
			உனக்கு
அஹம் தவ	{ 'நான் உனக்கே	அநுகம்ப்ய:	{ அருள் புரிய
அஸ்யி	உரிமைப்பட்ட		உரியேன்;
இதி ச	டிருக்கிறேன்		
	என்றும் (சொல்	தே இதம்	{ உனது இந்த
	லிக்கொண்டு)	வ்ரதம்	{ விரதமானது
யாசமாந:	{ (கைங்கர்ய புரு	மத்கை வர்ஜம்	{ என்னொருவனைத்
அஹம்	ஷார்த்தத்தைப்)	கிம்	{ தவிர்த்தோ?
	பிரார்த்திக்கின்ற		
	அடியேன்		

* * *—[நநுபூவநு:] காகாஸுர சிசுபால ப்ரப்ருதிகள் திறத்திலே பொறுமையைச் செலுத்திக் காரியஞ்செய்தாற்போலே அடியேன் திறத்திலும் செய்தருளவேணுமென்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'நீர் இப்படி சொல்லலாமோ? ஸ்வதந்த்ரான நாம் சிலர் திறத்தில் ஒன்றைச் செய்தால் அதுவே அனைவர்க்கும் பொதுவாக ஆய்விடுமோ? அது என் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததன்றோ' என்றருளிச் செய்ய,—அது கிடக்கட்டும்; விபிஷணசரணாகதி ப்ரகரணத்திலே கடற்கரையிலே ஸர்வஸாதாரணமாக தேவரீர் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொய்யோ? அதனை மறந்துவிட்டதோ? என்னொருவனை மாத்திரம் விலக்கியே அந்த "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே—அபயம் ஸர்வபூதே ப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்ற பிரதிஜ்ஞை செய்தருளின்றோ? என்கிறார்.

அன்று தேவரீர் செய்தருளின பிரதிஜ்ஞையை ஸ்மரிக்கப்பெற்றால் அடியேனை அதுக்ரஹித்தே தீரவேண்டியதாகும்; ஏனென்றால், தேவரீர் சொல்லியிருப்பதாவது—'ஒருகாலேசரணாக அடைபவனுக்கும் உனக்கே நாமாட்செய்வோமென்று பிரார்த்திப்பவனுக்கும் அபயமளிக்கிறேன்; இது எனது கடமை' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறது. அப்படியே நான் செய்து தலைக்கட்டியாயிற்று; "தவத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே" என்று ஸக்ருதப்ரபதநம் புண்ணினேன்; "கதாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர: ப்ரஹுர்ஷயிஷ்

யாமி” என்று * தவாஸ்மீதியாசநமும்பண்ணினேன் ; இரண்மொன
மின்பு இனி தேவரீருடைய “ அபயம் ததாமி” என்ற பிரதிஜ்ஞை
பலிக்கவேண்டியதேயன்றே. “கோப்ராஹ்மணேப்யச் சபமஸ்து
நித்யம் கோபாலராமன் பசு நீங்கலாக” என்றும் போலே, ஆள
வந்தார் தவிர மற்ற பேர்கட்குத்தான் அபயப்ரதாநஸங்கல்பம்
பலிக்கவேண்டியதென்று திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறதோ? என்று
சமத்காரமாகக் கேட்கிறார்.

ரோ வாகு வஜ-யிதா--ரிகெவஜ-ம். ... (சுச)

சுகுத்திரிஷ்ணுர்ணாரவிந்
புரேபுக்ஷ-காவயிராத்வணம் ।
விதாரிஹம் நாமரூபிம் விவொக்ய
புரவீடி ரிஷுதவினியிஷா ॥

அக்ருத்ரிமத்வ ச்சரணரவிந்த
ப்ரேம ப்ரகர்ஷாவதிமாத்ம் வந்தம்.
பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய
ப்ரஸீத மத்வருத்த மசிந்தயித்வா. (சுரு)

மத் வ்ருத்தம் {	எனது நடவடிக்கையை	ஆத்ம வந்தம் {	ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்பட உணர்ந்தவரும்
அசிந்தயித்வா	கணிசியாமல்,		
அக்ருத்ரிமத்வச் சரணரவிந்த ப்ரேம ப்ரகர்ஷ அவதிம் {	உனது திருவடித் தாமரையில் உண்மையாகவுண்டான பரமபக்திக்கு எல்லை நிலமாயிருப்பவரும்	பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத {	எனக்குப் பாட்டாருமாகிய ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளை கடாக்கித்து (அடியேனை)அத்க்ரமித்தருளாய்.

* * *—[சுகுத்திரி 8.] எம்பெருமான் தம்மை அநுக்ரஹித் தருளவேணுமென்பதற்கு ஒவ்வொரு ச்லோகத்தில் ஒவ்வொரு ஹேதுவையருளிச் செய்தார் கீழ்; அந்த ஹேதுக்களெல்லாம் உபயோகமற்றவை என்னும்படியாக உத்தமோத்தமமான ஒரு ஹேது

நினைவுக்கு வந்தது ; ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்கும் தமக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற தேஹஸம்பந்தமும் ஆத்மஸம்பந்தமும் எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரிப்பதற்கு முக்கியமான ஹேதுவாதலால் அதனை இந்த ச்லோகத்தால் விண்ணப்பம் செய்கிறார்!

இந்த ஸ்தோத்ராரம்பத்தில் “தஸ்மை நமோ மதுஜிதங்க்ரி ஸரோஜதத்வஜ்ஞாநாநுராக மஹிமாதி சயாந்தஸீம்நே—நாதாய நாதமுநயே” என்று அருளிச் செய்ததை இதில் முன்னடிகளால் அறுவதிக்கிறார். கபடமற்றதும் அளவற்றதுமான பகவத்பக்தி நிறைந்தவர் ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் என்றபடி ஆத்மவந்தம்என்பதற்கு ஜிதேந்த்ரியர் என்றும், ஸத்தை பெற்றவர் என்றும் பொருள் கொள்வர். அப்படிப்பட்ட மஹான் அடியேனுக்குப் பாட்டனாகவும் வாய்த்தார் என்கிறார் பிதாமஹம் என்று. நாதமுநிகளின் திருக்குமாரர் ஈச்வரபட்டாழ்வார்; அவருடைய திருக்குமாரர் ஆளவந்தார் என்றிறே பரம்பரை. இந்த பிதாமஹத்வம் வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் என்றுணர்க; இரண்டுவகையான ஸம்பந்தமும் அமைந்திருக்கையாலே.

அப்படிப்பட்ட நாதமுநிகளைக் கடாஷித்து என் மீது இரங்கி வருளவேணும் என்றது—அவருடைய ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிற இவன் அந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மால் அறுக்ரஹிக்கத்தக்கவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றவேணும் என்றபடி. அறுக்ரஹிப்பதற்கு அந்த ஸம்பந்தம் பற்றாது ஆகிரப்போலே நிக்ரஹிப்பதற்கு என்னுடைய பாவங்கள் காரணமாகக் கூடியவையாயினும் இவற்றைக் கணியாமல் அந்த மஹத்ஸம்பந்த மொன்றையே நோக்கியருள வேணுமென்கிறார் மத்வ்ருத்த மசிந்தயித்வா என்று.

இவர்தாம் தம்மை அறுக்ரஹித்தருள வேணுமென்பதற்கு ஹேதுவாகக் கீழ் ச்லோகங்களிற் சொன்னவற்றுக் கெல்லாம் எம்பெருமான் ஒவ்வொரு கண்ணழிவு சொல்லிடக்கடுமாயினும் இப்பெரிய விஷயத்திற்குச் சொல்லாவதொரு மறுமாற்றம் ஈச்வரன்னைக்குமில்லாமையாலே ‘அப்படியே அறுக்ரஹித்தோம்’

என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்யவே, இவரும் மனோ
ரத்நம் தலைக்கட்டப்பெற்று ஸ்தோத்ரத்தையும் தலைக்கட்டியருளி
ஞராயிற்று. ... (சுரு)

ஜமஹுவ-நனாப-வய-பா-விவடி
டிபீதித்யஸெவாஸுயாஸாடிநயா
ஜநஃ சுஸிஹெவ ஜமநொடிஹெதா
ஸுதி-பாஸுநாபெ-பா-விதா-வ்யாஹெக்சு ||

“பதஹொனாஸுஹயாநவியுஸாஸெஷ சுஸுஷா ||
வஸுதாஸுவபா-தொஹ-பாஸுநெய-நஸாதி கர் ||”

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

‘ரத்நப்ரபா’ என்னும்

ஸ்தோத்ரரத்ந வியாக்கியானம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீரஸ்து.
ஸ்ரீதேவராஜாநுஜாயநம:.

முடிவுரை. ஸ்தோத்ரவ்யாக்யாந சோதநம்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென்னும் இந்த ஸ்தோத்ர ரத்னத்திற் குப் பூருவர்களில் பலர் வியாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்தார்களெனினும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த மணிப்ரவாள வியாக்கினைமொன்றும், அதனைத் தழுவி ஸ்ரீமந்ரிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ர பாஷ்யமென்கிற ஸம்ஸ்கிருத வியாக்கியானமொன்றும் ஆக இவையிரண்டுமே ப்ரசாரத்திலுள்ளவை.

இவற்றுள், பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிய வியாக்கியானம் விசேஷ விஸ்தரமுடையதன்றியே யிருந்தாலும், ஸாரார்த்தங்கள் பலவற்றையும் உள்ளடக்கி அதிகம்பிரஸரணியிலே வித்வத்ரவிக ஹ்ருதயங்கமமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதாம். இந்த வியாக்கியானத்திலே தேசிகன் மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பரென்னுமிடம் அவருடைய ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் ப்ரத்யக்ஷரமும் புலப்படும். பெரியவாச்சான்பிள்ளை எவ்வெவ்விடங்களில் எந்தெந்த ப்ரமாணங்களை உதாஹரித்து எவ்வெவ்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை அருளிச் செய்தாரோ, அவ்வெவ்விடங்களில் அந்த ப்ரமாணங்களையே உதாஹரித்து அந்த அர்த்தங்களையே தேசிகன்வடமொழியாலே அருளிச் செய்துள்ளான் என்பது ஆயாஸமின்றி அறியத்தக்கதே. சிற்சில விடங்களில் அதிகப்படியாக ப்ரமாணங்களை விஸ்தரித்தும் யோஜநாபேதங்களைக் கூட்டியுரைத்தும் வைசத்யங்கள் பண்ணிவைத்திருக்கிறாரென்பதும் உள்ளதே. பெரும்பாலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தைத் தழுவிப் பாஷ்யமிட்டருளினான் என்பது நிர்விவாதம். ஸ்ரீபிள்ளை பக்களிலே தேசிகன் வஹித்திருக்கும் கௌரவபுத்தி பாஷ்யப்ரக்ரியையிலே விளங்குவது மன்றியில்,

பதிராஜ ஸப்ததியில் ஆளவந்தார் விஷயமாகத் தாம் அருளிச்செய்த
 “விமாவஹை யாஜுநந்திய-ஹம் ஸாயுஷ்யாவநெ ஸ்விதம் ।
 நிரஹ ஜஹமஸ்யஸெ-ஹய-க்யூஷ்ஹி க்யூதாஹி” என்ற ச்லோகத்
 திலும் நன்கு விளங்கும். பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 பாதர் என்றிறே திருநாமம்; உதாஹ்ருத ச்லோகத்தில் ‘க்யூஷ்ஹி’
 என்றது இவர் தம்மைக் கருதியே யென்று ஸ்ரீவரதகுரு வியாக்கி
 யானித்தருளினர். “ஸ்வோத்ராத்வயாவ்யாநஜுவெந யாஜு
 நஜுநள ப்ரகாஸிதாஹரோ ஹி ஸ்ரீ க்யூஷ்ஹி-ஹி” என்பது
 அவ்விடத்து வாக்கியம். சிலர் கண்ணிரானென்றே பொருள்
 கொண்டு ஐதிற்ப்புரஸ்ஸரமாக வியாக்கியானிப்பர்களாயினும்,
 ச்லிஷ்டமான இவ்விடத்திற்கு ஸமாநார்த்தம் கொள்வதற்காடடி
 லும் வ்யக்திபேதப் பொருள் கொள்வதே ஏற்குமென்று வரதகுரு
 விவக்ஷிதம்.

பிள்ளை பக்கலிலே தேசிகனுக்கு கௌரவப்ரதிபத்தி கனத்தி
 ருக்கச் செய்தேயும் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வந்த்ரவிருது வஹிப்பதற்குச்
 சேர எம்பெருமானார் முதலானோருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் க்ஷுலிஷ
 குறையப் பேசுங்கணக்கிலே இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் ஒன்
 றிரண்டிடங்களிலே குறையப்பேசுமிடமும் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திலே
 காண்பதுண்டு. அவ்விடங்களில் ப்ராமாணிகர் செய்யவடுப்பதென்
 னென்னில்; ஸ்ரீபத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் தத்வத்ரயசுந்தநாதி
 காரத்திலே—“தர்க்க பாண்டித்யத்தாலே நாம் நினைத்த தெல்லாம்
 ஸாதிக்கவல்லோம்” என்றருளிச்செய்த ஸூக்தியை யதுஸந்
 தித்து ஆறியிருக்க ப்ரார்ப்தம். ப்ராமாணிகர் நிரூபிக்கப்புகுந்தால்
 பெரியவாச்சான் பிள்ளை திவ்ய ஸூக்திகளில் அதுபபத்தி அணு
 மாத்ரமும் நிறமாட்டாதேன்னுமிடம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம்.

ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தெழுதிய
 ஸ்ரீ. உ. வே. திருவஹீந்திரபுரம். பண்டிதபூஷணம். சேட்லூர்
 ஈரலிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி, அதன்முடிவில் “ஸ்ரீஸ்தோத்ர ரத்னத்
 தில் சில ஆகேஷிப ஸமாதானங்கள்” என்ற மகுடமிட்டு, “இந்த
 ஸ்தோத்ரத்திற்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளை மணிப்ரவாள ரூபமாக
 ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளி இருக்கிறார். அந்த வ்யாக்யானத்
 திற்கும் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திற்கும் சிற்சில இடங்களில் அபிப்ராய

பேதங்கள் ஏற்படுகின்றன” என்ற பீடிகையுடன் ஐந்தாறு விஷயங்கள் வரைந்துள்ளார். “ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் சில ஆசேஷபஸுமாதானங்கள்” என்று மேலே கொடுத்த மகுடத்திற்கும் அதன் கீழே வரைந்த விஷயங்கட்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமும் காணோம். ஆசேஷபகர்த்தா யார்? ஆசேஷபம் எவ்விடத்திலுள்ளது? ஆசேஷபப்ரகாரம்யாது? இத்யாதி பாச்சநங்கட்கு மறுமாற்றம் கிடைப்பரிதே. ஆகையால் அஸம்பத்த வாக்யார்த்த மென்பது தலையெழுத்து கொண்டே அறுதியிடக்கூடியதாம். இனி உள் விஷயங்களிலும் இறங்கி ஆராய்வோமாயின், எல்லாம் இத்தகைத்தேயென்பதை எளிதிலுணர்த்திக்இமாவோம். ஆகவே இந்த நிருபணம் உபக்ரமிக்க நேர்ந்த தெமக்கு. மத்யஸ்தத்ருஷ்டிகள் இதனைப் பரிசீலித்துத் தெளியவருக்கும்

—❧ முதல் விஷயம். ❧—

ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் நான்காம் ச்லோகத்தில் “போகாபவர்க்க ததுபாயகதீ:” என்றவிடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்யுமிடத்து, பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராயபேதம் விளைந்திருப்பதுண்டு. கைவல்யாநுபவமென்னும் ஆத்மாநுபவத்தை அபவர்க்க பதத்திற்கு அர்த்தமாக உரைத்தருளினர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. அதற்கு முந்தின ஜொம பதத்திற்கே அது அர்த்தமென்றார் தேசிகன். இஃது உண்மையே. ஆத்மாநுபவம் மோக்ஷமன்றென்றும், மீட்சியுண்டென்றும், ஆகவே இது அநித்ய புருஷார்த்தமென்றும் ஸ்ரீமந்நிகமார்தமஹா தேசிகனுடைய திருவுள்ளம். நாதபாமுநயதிவராதிகளின் திருவுள்ளம் இதில் வேறுபட்டதே. ஆத்மாநுபவமென்பது மீட்சியற்ற மோக்ஷமேயென்று அவர்கள் கொண்ட. கொள்கையையே பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் கொண்டு உரைத்தருளினர். நெடுநாளைய இவ்விவாத விஷயம் கார்யாதிகரணவாதம் முதலிய திவ்யகர்ந்தங்களில் மிகத் தெளிவாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே நாம் இங்கு அதிக பரிசீலம் கொள்ள வேண்டாவாயிருந்தது.

ஸ்ரீ தேசிகன் ந்யாயவலித்தாஞ்ஜநத்திலே இவ்விஷயமாகச் சில சொல்லிக்கொண்டு போம்போது ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திகள் ஸ்வமதாநு

கூலங்களென்றும் கீதாபாஷ்யஸூக்திகள் மாத்திரம் தம் கருத்துக்கு இணங்கவில்லையென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி இறுதியாகச் சென்று

“வனசுமுந்நுஸகலாஸாரஸ்யம்

வஹுமுந்நுஸாரஸ்யாய முஹ்யம்॥”

என்ற வெருவாக்கியத்தினால் கீதாபாஷ்யஸூக்திகளுக்கு அஸ்வாரஸ்யம் கல்பித்தருளினார். ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்திகளையும் கீதா பாஷ்யஸூக்திகளையும் ஒன்றோடொன்று வாசியற ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்கப்போகாமையாலே அந்யதரகர்த்தத்திற்கு அஸ்வாரஸ்யம் அவச்ய கல்பநீயமாயிற்றென்று அர்வாசீநர் அபிமானிப்பார்கள்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ பாஷ்ய கீதாபாஷ்யங்களில் அருளிச்செய்திருப்பவை அஸ்வாரஸ்யலவலேசமின்றிக்கே நன்கு பொருந்தும் படியை நிரூபிப்போம் காண்மின் ;—

கீதாபாஷ்யத்தில் — பஞ்சாக்ரிவித்யாநிஷ்டனான கேவலனுக்கு ஐஹாதக்ஷுக்ருதிவிபுதூதஸூரூபவாவாஸநத்தையும், ப்ரக்ருதிவிபுதூதஸூரூபவாவாஸநூபவமஹத்தையும் சுவி-ரூபிமதூர வரஸிவஹிதூதியையும் சுபு-நராஸூதியையும் அருளிச்செய்துள்ளார். ஸூபாஷ்யத்தில்—“சுபூதீகாலம்பநாநூயதீதி ஸாஹாராயணம்” என்ற ஸூத்ரவிவரணத்தில் “வஹாஸூதிவிஹிதூதி சுவி-ரூபிநாமதஸூ ஐஹாஸூதிபு-நராஸூதிஸூவணாஹு। சுதவனவ ததூதூந்யாத ப்ரக்ருதிவிநிஷ்டூத ஐஹாதக்ஷுரூதாநுஸூயாநம் லிஹம்.” என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே கேவலனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தியாகிற பலன் ஸ்ரீ பாஷ்யோக்தமாகத் தேறுகின்றது. ஆகவே, கீதாபாஷ்யஸூக்தியும் ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்தியும் பரஸ்பரவிருத்தம்போல் தோற்றும். இந்த விரோதத்தை விலக்கமுயன்ற வேதாந்த தேசிகன் மதுவித்யாந்யாயத்தை மநஸ்வலிலே கொண்டு ப்ரக்ருதிவிபுதூதாநுஸூவத்தை அவாந்தரபலமாகவும் ப்ரஹ்மாதுபவத்தை ப்ரதாந பலமாகவும் கல்பித்து நிர்வஹித்தார். இப்படி நிர்வஹிக்குமளவில் கீதாபாஷ்யஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்யம் ஏறுகின்றது. அவ்வளவேயல்ல ; அவாந்தரபலனைக் கல்பிக்கவல்ல ப்ரமாணமும் துர்லபம் மதுவித்யாந்யாயம் இங்கே

ஸுதராம் அப்ரஸக்தம். ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் “ ஐகூநாநா
வாரஜாமதி: ” என்ற விடத்தில், “ வாரஜேதிவிஸெஷணெந
ஐகூநாரெவ கெஷாஹிடிவ-பாவீநா மதிம-ப்யுதெ ” என்று
பட்டரருளிச்செய்ததும், ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ தாத்பர்யதீபி
கையில்—“வாரஜ: ஸுராபிதி ஐகூநொப்யுதெ; சுசுரவாரஜஸ
ஷெந கெவயுரெகாஷ்யாவ்யுதி:” [பக்கம் 256.] என்று ச்ரு
தப்ரகாசிகா பட்டர் அருளிச்செய்ததும் பழுதாம். ஒரு விரோத
மும் வாராதபடி நிர்வஹிக்கும் வழி ஏதென்னில்; கேண்மின்:—

புகுதிவிபுதூதாநுலவமே கேவலனுக்குப் ப்ரதாநபன்.
இங்னகில், ப்ரஹ்மப்ராப்தியைப் ப்ரதிபாதியாநின்ற ஸ்ரீ பாஷ்ய
ஸூக்தி எங்ஙனே சேரும்? “**ஐ ஹ வ்ராஜிஸு நாராவு திஸ்ருவ
ணாஹு**” என்று ஸ்ரீ பாஷ்யபங்கத்தியன்றோவென்னில்; ஆம்; அங்கு
அடுத்தபடியாகவே “**சுதவ்வ த தூதுந்யாயாஸு புகுதிவிநி**
ஸு-ஹுஹா தக்ஷுதாநுஸயாந லிஹு” என்கையாலே,
தத்க்ரதூந்யாயப்படியே **ஐ ஹா தக்ஷுதாநுஹி தான் ஐ ஹா த**
க்ஷுதொவாஸநாநுநுவமலமாகத்தகும். ஆகவே, விஸெ
ஷணதயா **ஐ ஹண்: ப்ராவுஹம்** தேறுகையாலே ப்ரஹ்ம
ப்ராப்தி சொன்னது பொருந்தும்.

இப்படிப் பரஹ்மப்ராப்தியுமுண்டாகில் 1. “இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்குமப்பயனில்லையே” என்றும், 2 “சூதாநு உ-டு திரிதி யாகி லு-கூரூ-தூ-லவ-ஓ-தடி-டுஷஜயஜொஷிஹம் ஜு-ஷெய” என்று மித்யாதிப்ரமாணங்களுடைய கைவல்யமோகூதத்திக்கு அபகர்ஷம் விளங்குவது எங்ஙனே சேருமென்னில்; பரஹ்மாநுபவம் அப்ரதாநமாகவும் ஆத்மாநுபவம் ப்ரதாநமாகவுமுள்ள மையாலே அபக்ருஷ்டமென்கிறதத்தனை.

இனித்தான், ஸவர்க்கு-விநிசெ-பாக முண்டான பின்பு பர
மாக்கமாதுபவம் ப்ரதாநமாக ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்படி சொல்லு
கைக்கு நியாமக்கமெதென்னில் ; தக்கர தூர்நாயமேயாய்த்து இதற்கு

1. திருவாய்மொழி 4-1. 10.

2. வாதாஜஸ்தவம்—81.

நியாமகம். ஸர்வகர்மவிரிர்மோகமுண்டானாலும் தத்க்ரதுர்யாயத் தாலே ஸ்ரஹாதக்ஷுராதோவாஸநத்துக்குப் பலமாக ஸ்ரஹாதக்ஷுராதாநுலவத்தைத் தந்தருள்வதாக பகவத் ஸங்கல்பமாகையாலே, அந்த ஸங்கல்பமானது ப்ராபாந்யநேரூம்ப்ரஹ்மாறு பவத்தைக் குலைக்கும். உறவடிநுலவ ப்ராபாந்யத்துக்கு ப்ரகிஸ்யபகமான அந்த பகவத் ஸங்கல்பத்துக்கும் ஸவக்ஷிவிநிநெபாகத்தோடு கூடவே விநிநெபாகும் உண்டாகாதோவென்னில்; பர்யங்காரோஹண ஸமயத்தில் தான் தாஜ்யஸங்கல்பம் நசிக்கிறதென்று அபியுக்தர் சொல்லிவைத்திருக்கையாலும், விரஜாதியைக் கடந்தவுடனே கைவல்யமோகூதம் வடிக்கையாலும், அப்போது தாஜ்யஸ ஸங்கல்பம் உள்ளபடியாலும் அப்ரதாந ப்ரஹ்மாறுபவமும் ப்ரதாந ஆத்மாறுபவமும் கூடாநின்றது.

இப்படி நிர்வஹிக்கில் ஸர்வம்ஸமஞ்ஜஸமாகிறது. இங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரக்யூதிவிபுக்ஷாதாநுலவத்தை அவாந்தர பலனாகவும் ப்ரஹ்மாறுபவத்தை முக்கிய பலனாகவும் கலப்பிப்பதுநிர்மூலமென்னுமளவேயல்ல, கீதாபாஷ்ய ஸூக்திக்கு அஸ்வாரஸ்யகல்பகமாகவும் முடிகின்றது பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்டனுக்கு ரூபிபந்யநாப்யாநிஷ்டரிணமும் ஸவ்யவயாநெநவஹாகூழும் ச்ருதப்ரகாசிகோக்தம்.

ஜாபகோபாக்யானத்தில் வ்யவயாநெநவஹப்ராஜ்யானதை இங்கு நிதர்சிக்கவொண்ணாது. ஜாபகனுக்கு நேர்ந்த ப்ரஹ்மகாயநிஷேவண ரூபமான வ்யவயாநம் ஜிஹாதொநிஷ்டரிணப்யுதமென்று உணரக்கடவது

இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவு எழுதுவதே ஸாரம். ஸாரக்ராஹிகளாயிருப்பார் இவ்வளவில்தானே தெளியக்கடவர்கள். ஆகவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆத்மாறுபவத்தை அபவர்க்க பதார்த்தமாக உரைத்தருளினது பொருத்தமுடைந்தே.

சூத்ரப்ராநெபிகூதிதா ஸ்யாந்வாஸ்யாஸ சூத்ரப்ராஜ்யஸ்ய ஸ்யாந்வாஸ்யாஸ | ஸ்லோகஸ்யு ப்ராஹ பநேஸிகெநேஸ்யீதாஹாநேஸ்யு தநநம் க்யூணதீவ || என்று ஸம்ப்ரதாய வரித்தாஞ்ஜநத்திலே சொல்லிவைத்தோம்.

இந்த கைவல்ய மோக்ஷத்தின் ஸ்தானவிசேஷ நிர்ணயத்திலும் கீப்ரதி பத்தி கொள்ளக் காணுகின்றோம். இது தன்னில் சொல்ல வேண்டிற்றென்னென்னில்; ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் த்வாத்சோர்த்வ புண்ட்ரங்களுக்கு ஸ்தானங்கள் காட்டிவரும் ப்ரகரணத்திலே திரி விக்ரமத்திருமண்காப்புக்கும் ஹ்ருஷிகேசத் திருமண்காப்புக்கும் “ஹ்ருஷிகேச” என்றும், “ஹ்ருஷிகேச” தத்ஹ்ருஷிகேச” என்றும், “ஜகத்ரகத்ர” என்றும் ஸ்கந்த சப்தத்தாலும் ஜத்ரு சப்தத்தாலும் ஸ்தானநிர்ந்தேசம் பண்ணியிருக்கக்கண்டவிவர்கள் ‘வலக்கழுத்திலே, இடக்கழுத்திலே’ என்று பொருள்வரையாநின்றார்கள். ஸ்கந்தபதமும் ஜத்ருபதமும் எவ்விடத்தைச் சொல்லுமென்பதை அமரகோசம் கொண்டறியலாம் அறிந்து வைத்தும், வித்தார்த்திகளாதரித்த ஸ்தானவிசேஷத்திற்கு ப்ரமாணமாய் விடுகிறதேயென்று வருந்திப் பதார்த்தத்தையே மாறுபடுத்தாநின்றார்கள். ப்ரத்யக்ஷ விஷயத்திலிவ்வளவானால், இனி ப்ரோக்ஷ விஷயத்தில் கைசலியார்களிறே. ப்ரத்யக்ஷபுண்ட்ர ஸ்தானத்தை மாறாமெவர்கள் ப்ரோக்ஷமோக்ஷ ஸ்தானத்தை மாறாதெல் வியப்பல்லவென்று விசாரந்தராவுதோம்.....*

—❦— இரண்டாவது விஷயம். —❦—

“த்வதாச்சரிநாநாம்” என்கிற இருபதாம் ச்லோகத்தின் வியாக் கியானத்தில் நித்யமுக்தர்களின் ஜகத்காரணத்வவிஷயமாகப்பெரிய வாச்சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராயபேதமிருப்பதாகப் பகர்கின்றனர். இதனை ஆராய்வோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியாவது—“[த்வதாச்சரிநாநாம்]......தேவரை தூரநின்றாச்சரியக்கிற ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் உபதேசக்ரமத்தாலே பெற்று ஸம்ஸாரவிமோசனத்தையும்பண்ண சக்தரானபின்பு, அநந்யப்ரயோஜனராய் ஆச்சரியிக்கும்வர்கள் அவற்றைச் செய்யப் பார்த்தால் லீலையர்களின்றது. முக்தர் தேவரோடே லீலாஸமதுபவிக்கும்போது ஸங்கல்பஜ்ஞாந்தாலே ஸ்ருஷ்டித்திறே அநுபவிப்பது; “ஸங்கல்பாபேவ தக்ஷுஸ்தே.” “ஸங்கல்பாபேவாஸு விதாஸுஸ்திஷ்டி” ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ப்ராப்தியில்லாமை போக்கி சக்தி

யில்லாமையாலே தவிருகிறால்லர்“ஜமஹ்வாவார வஜ-ம்”
“வொமஜாசூலாஜி”-மாஹு.”—என்பகாம். இதனை தேசிகன்
கண்டித்திருக்கிறாராம். இருக்கட்டும்; விஷயத்தை விமர்சிப்போம்.

வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் நித்யமுக்தர்களுக்கு ஒருவகையான
ஜகத்ஸ்ருஷ்டி அங்கீகரிக்கப்பட்டும் மற்றொருவகையான ஜகத்
ஸ்ருஷ்டி நிராகரிக்கப்பட்டுமிராதின்றது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ரு
ஷ்டி யாதெனில்; ஹாஷொமொவாவிஷத்தில் எட்டாவது ப்ரபாட
கத்தில் இரண்டாவது கண்டத்தில்—“ஸ யஜி வித்யுரொககூ
ரொஹவதிஸங்கூரொஷ்வாலு விதாஸூஜி திஷ்ணி தெநவித்யு
ரொகெந ஸ்வபெநா ஜஹீயதெ” என்று தொடங்கிப் பத்து
வாக்கியங்களால் ஒரு ஸ்ருஷ்டிசக்தி சொல்லப்பட்டிராின்றது.
ஸத்யஸங்கல்பத்வப்ரயுக்தமான இந்த ஸ்ருஷ்டிசக்தியானது ப்ரஹ்
மஸூத்ர-தத்பாஷ்யாதிகளாலும் நிலைநாட்டப்பட்டதேயாம். ஸங்
கல்பாதிகரணம் காண்க. தேசிகனும் அதிகரணஸாராவரீயில் “விஸூ
ரெஸூதஸூ ஜநஸூதிஸ்யாஹநா விஸூகத-ம்-ய-யா ஸூ
ஜிஹாஸநாந ஹேநாநிப திரிஹ தயா நித்யு-கூகிராணாம்”
என்ற ச்லோகத்தால் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார் இதைத்
தான். பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் த்வதாச்சிநாநாமித்யாதிக்குப்
பொருளாகவருளிச் செய்தார்.

இனி, சாஸ்த்ரங்களில் நித்யமுக்தர்களுக்கு நிராகரிக்கப்பட்ட
ஜகத்ஸ்ருஷ்டி யாதெனில்; “ஜமஹ்வாவாரவஜ-ம் புகாணாடி
ஸஹிஹிதஹு” இத்யாதி ப்ரஹ்மஸூத்ர-தத்பாஷ்யாதிகளில்
இதன் விவரணம் காணத்தக்கது.

ஆக இவ்விரண்டு விஷயங்களிலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்
கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராய பேதமென்பது ஈஷத்துமில்லை.
ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் மறுக்கப்பட்ட ஜகத்காரணத்வத்தை நித்யமுக்
தர்களுக்கு உண்டென்பார் ஆருமில்லை “வளவேமுலகின்முத
லாய” என்கிற திருவாய்மொழிப்பாசரத்தை விபாக்யானித்தருளர்
நின்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை [இருபத்திலாயிரப்படியில்]
“முதலாய” என்ற விசேஷணத்தை வானோரிறைக்கு அந்வயித்து
ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்தபின், வானோர்க்கே அந்வயித்து மற்

றொரு யோஜகைபணிக்குமிடத்து, “நித்யஸூரிகளுக்கும் காரணத்வமுண்டோவென்னில்; அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தின்படியே ஸ்ரீகௌஸ்தபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்குமென்றும் ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களை தரிக்குமென்றும் சொல்லுகிறது.” என்றருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்தையும் நோக்கவேணும்.

ஆனால், இவ்விஷயத்தில் ஸ்வல்பமான அபிப்ராய பேதமுமுண்டு, எங்ஙனே யென்னில்;—அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள் ஒன்றான அர்த்தபஞ்சக மென்னும் ரஹஸ்யத்தில்—“நித்யராவார்” என்று தொடங்கி “ஸத்வரநியோகாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணவும் சக்தராய்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வர்த்தம் சிலர்க்கு ருசிப்பதில்லை “ஜகத்வ்யாபாரவாஜம்” என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டான கணக்கிலே நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட பின் இங்ஙனே யொரு வாக்யார்த்தமுண்டோவென்று மருள்கொள்வர். “ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ப்ராப்தியில்லாமை போக்கி சக்தியில்லாமையாலே தவிருகிறால்லர்” என்ற பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான ஸூக்தியின் மேல் தேசிகன் தர்க்கவாதஞ் செய்யக்காண்கிறோம். “கேவலதர்க்கங்களைப்பிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாது” என்றும், “தர்க்கபாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச் செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண சரணராய்ப் போருகிறது” என்றும் பேசுமிவர் இங்கு தடுக்கொலுமி மொழியிலே நிவிஷ்டரானதுஎன்றோ? முக்தர்களுக்கு ‘ஹ்ஸு’ என்கிற ஸங்கல்ப சக்தி உண்டானால்தான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் சக்தியுண்டாமென்றும், ஸர்வ சரீரித்வமுண்டானால்தான் “பஹு ஸ்யாம்” என்கிற ஸங்கல்ப சக்தியுண்டாகுமென்றும் கூறுமவரின் கருத்து அறியோம். ஏதுக்கு இந்த ஆபத்திகள்? எம்பெருமானுக்குப் போலே இவர்களுக்கும் ஜகதுபாதான காரணத்தவாதிகள் உண்டென்று சொல்லவந்தார் ஆரேனுமுண்டோ? ஸம்ப்ரதிபந்ஸ்ரஷ்டாக்களான ப்ரஹ்மாதிகள் ஸர்வ சரீரித்வமும் ‘பஹு ஸ்யாம்’ என்கிற ஸங்கல்பசக்தியும் வாய்ந்தோ ஸ்ருஷ்டிப்பது? “ஐநொ ஐகம் ஹவநிநொ ஐகம்வா கதகூக்ஷொ கலிஹொஐய

ஜீவாவ்யை” என்ற தம்முடைய குல கூடஸ்தரான விச்வாமித்ரபகவான் ஸ்ருஷ்டித்ததும் இங்ஙனையோ? இவர்தாமே ப்ரக்ருதச் ச்லோகபாஷ்யத்தில் “ஊவ்வா யோஜநா” என்று தொடங்கிச் செய்தருளின யோஜனையில் “வீராதொகிரிஹ தெஷாம் (ஸ்வஹரூபாஜீநாம்) ஹவதநுமுகுஹண ஸுஷுஷாஷெஃ ப்ரியதஸுகூதஸுருவநாயுடா” என்றதும் ஸிஸம்ருதமாயிற்றுப் போலும் எம்பெருமானுடைய நிழமநமுண்டாகில் செய்யவல்லார் என்னுந்நிற்க, ஆகாசதாண்டவஸஃஹிதரங்கான இந்த ஆபாதநங்கன் எங்கே விலைச்செல்லும்?

“ஊரி ராநவராவதஃ நாவதஃகே” என்றும், “நவ வுநராவதஃகே” என்றும் ஒரு புறத்திலும் “ஊராநுஹொகாநு காஜாநீ காஜிரஃபுநுஸஹுரநு” என்றும் “ஸவெஃஷுஹொகேஷு காஜாரொஹவதி” என்றும் மற்றொரு புறத்திலும் ஒத்திருந்தால், காமாதீரமான புநராப்ருத்தியிலையென்று முந்தினச் ச்ருதிகளால் சொல்லப்படுகிறதென்றும், ஸ்ரீரசந்தகைங்கர்யரூபமான அநுயாத்ரார்த்தமாக மீரும் ஸ்வவிலாகஸஞ்சாரம் பிந்தினச் ச்ருதிகளால் சொல்லப்படுகிறதென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் நிர்வஹித்த கட்டளை இங்குமொக்கும். நாரதீயமென்று ப்ரஸித்தமான ஹரிபக்திஸ்தோதயத்தில் ஐந்தாவது அத்தாயத்தில் (66) “தெஹி காயஃயஃஹனி ஜமஹஃபவள ஸ்யம்” என்று சொல்லியிருப்பதையும், “த்யாநிஸுஷுதஹரண” என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்ததையும், “ஸஸகூஜாநாவக்ஷஜ மஜநஸித்யுஸாஸிகெ ஸ்ரீரதி விஷகெநெ நுஸஸிஷா தெஸ்யஃ” என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்த ஸ்ரீவைகுண்டகத்ய ஸூக்தியையும், இவையித்தனைக்குமடியாக விஷ்வக்ஷைந மந்தரத்தில் † “விச்வஸ்குஜே” என்றிருப்பதையும் மற்றும் பல ப்ரமாணங்களையும் தழுவிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அழகாக அருளிச்செய்த நிர்வாஹம் பரம்போக்யமேயாம்.

மேற் குறித்தப்ரமாணங்களை தேசிகன் நயிப்பிக்கப்புகுந்து இவையெல்லாம் ப்ரசம்ஸாபரங்களென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தி

† இத்தேசிகனும் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் (42) உதாஹரிக்கப்பட்டது.

ஊம் கத்யபாஷ்யத்திலும் நிர்வஹிக்கிறார். ஸ்வரூபயோக்யதையைச் சொல்லிற்றுகலாமென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். இத்தனையே வாசியுள்ளது. “சக்தியுண்டு, ப்ராப்தி இல்லை” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸூக்தி அஸங்கதமென்று கருதியதாப்புலம்மான் “தயாவியஸூக்திஸாவிந் தடிபூஷிஸு டுவஃவா” [சக்தியுண்டானால் ப்ராப்தியில்லை யென்னப் போகாது] என்று அவலீலையாகச் சொல்லிவைத்தார். “நித்யஸூ ஸூரூபவொயுதே மவொவயாநாவஸூஹாவ்” என்கிற நையாயிகநியாயத்தில் ஊற்றமுற்றனர் போலும்.

கடுகுடிவெய்யம் || சதுச்சுலோகிபாஷ்யத்தில் “காரணதூ ஷிபு, வறுகூணந்து வதிராகுமொவரம்” என்றும் “யயா ரூகூ ஸ்ய ஹவதா வாரஸூரஜே ஸூகீஸ்யதூ ஷிலிஷேவி ஜமஜூ வாரவஜ்ஜிதி வகூணஹுதெதாராகா ரெ வெஃஷ்ஜி ஸூபூதே, தயா ஹூவிலவதி” என்றும் சொல்லிவைத்த வர்தாமேந்யாயவலித்தாஞ்ஜநத்தில் ஈச்வர பரிச்சேதத்தில் “ஜமஜூ நகூதஸெஷித ஸாரணூதூபூதூ ஷிலிஷூ ஸூரூமிரா ஹிவஹொ வுதூ” என்று சொல்லிவைத்தார். பரஸ்பரவிருத்த மாக இங்ஙனையுள்ளவற்றை ஸமரஸப்படுத்தப் புகுந்த பின்புள்ளார், ந்யாயவலித்தாஞ்ஜநவ்யாக்யாநமான ரத்நபேடிகையிலும் ஸூத்ரத்வ வலித்தாஞ்ஜநத்திலும் “ஷேவ்நிஷ்டம் ஜமதூரணதூ ஹி ஸூரூபவொயுதூ தாராகுரூபம் நது மவொவஹித வூவாராதகம்” என்று எழுதி வைத்தார்கள். “சக்தியுண்டு, ப்ராப்தியில்லை” என்ற பெரிய வாசாச்சான்பிள்ளையின் நிர்வாஹ மொழிய வேறென்றும் சரணமாயிற்றில்லை.

“நித்யஸூ ஸூரூபவொயுதே மவொவயாநாவஸூஹாவ்” என்ற நியமம் இப்போது எங்கே புக்கொளித்ததோ அறியோம்.

“முக்தாத்மாவுக்கு எம்பெருமானோடு பரமஸாம்யாபத் தியை வேதம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கச் செப்தேயும் ‘ஜகத் வ்யாபாரவாஜம்’ என்று வைஷம்யம் ஸ்தாபித்ததுபோல் பிராட்டி

விஷயத்திலும் அது ஸ்தாபிக்கப்படவேணும்” என்றுசதுச்ச்லோகி பாஷ்யத்தில் தேசிகனருளிச்செய்தது பொய்யோ? ஜகத்காரணத்வ விஷயத்தில் இங்ஙனே வைஷ்ணவம் கொள்ளவேணுமென்ற இவர் தாமே ‘ஜகத்காரணத்வத்தால் ஸாப்யங்கொள்ளவேணுமென்று ந்யாயவரித்தாஞ்ஜநத்திலருளிச்செய்தது பொய்யோ? இவ்விரண்டு ஸ்ரீஸூக்திகளையும் அவிருத்தமாக நயிப்பிக்கவேண்டி சதுச்ச்லோகி பாஷ்யஸூக்தியை வமொவவஹிதவ்யூவாராஹித்யூபதிவாடி நத்தில் நோக்குடையதாகவும் வரித்தாஞ்ஜநஸூக்தியை ஸ்வரூப யோக்யதாப்ரதிபாதநத்தில் நோக்குடையதாகவும் நிர்வஹித்தார்க ளென்றது பொய்யே? பிராட்டியின ஜகத்வ்யாபார விஷயத்தில் முக்தர்களின் ஜகத்வ்யாபாரத்தைத் த்ருஷ்டாந்தீகரித்த தேசிகனுக்கு “ஸக்திரஹி ப்ராஹ்மிநாஹி” என்பது பிராட்டி திறத்தில் ஸம்மத மாம்போது முக்தர் திறத்தில் மாத்திரம் அஸம்மதமாயிற்றெங் னனையோ? ஸங்கல்பஸூரியோதயத்தில் காட்டின ஸுஹாஹி க்ஷுக்நாயமேகிடர் இங்குநினைவுக்கு வாராநின்றது.

இவ்விஷயமாகவே சரணாகதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் பேசும் போது “ஸக்தாநாஹி ஜமஹிவாரொஷ-உடாஹிநதூதி-தூ வாநாஹிகவக்ஷாவி நிரஹி” என்று செருக்குடனுரைத்த தும.விதொடெகவிஜ்ஞாஹித மென்னுமிடத்தைக் கீழ் விரித்த நிருபணங்களைக் கொண்டு அறிஞர்கள் அறுதியிடக்குறையில்லை.

—❧— மூன்றாம் விஷயம். —❧—

“தவாம்ருதஸ்யந்திநி” என்கிற இருபத்தேழாம் ச்லோகத்தில் “நிவேசிதாத்மா” என்றபதத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச் சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அணுமாத்தரமும் அபிப்ராய பேதம் இல்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் பூர்வபக்ஷிகள் அஸ்தானே ப்ரமித்து இங்ஙனே எழுதுகிறார்கள்—“நிவேசிதாத்மா என்கிற பதத்திற்கு ‘நிவேசிக்கப்பட்ட மனதானது’ என்று மனதையே கர்த்தாவாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் அரு ளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பாஷ்யத்தில், அதில் ஏக தேசாந்வயம் முதலிய அஸ்வாரஸ்யங்களை நினைத்து, ‘வைக்கப் பட்டபுத்தியையுடைய நான்’ என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக் கிறது” என்று.

இந்த நிர்விக்ஷயப்ரமத்தை நிரூபகர்கள்தாம் ஆராயவேண்டும். நிவேசிதாத்மா என்பதற்கு ‘நிவெஸிதஹாஸள சூதாஹ’ என்று கர்மதாரயஸமாஸம் விவக்ஷித்து, “தேவருடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே நிவேசிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸானது” என்று மநஸஸையே கர்த்தாவாக்கிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை உரைத்தது உண்மையே. தேசிகனும் தமது பாஷ்யத்தில் இவ்வர்த்தத்தையே தழுவி இங்ஙனமே உரைத்தருளினரேயன்றி வேறொரு பொருளை நெஞ்சிலும் நினைத்திலர். “[நிவெஸிதாஹா]ரக்ஷணோபவெந ஐஹாஸி வஹுஸிபொமம் து” ஐஹாஸிவாஹிநா துபெவ ஐஹாவஸூ விதா வஹுஸிபொமம்” என்றிறே ஸ்தோத்ரபாஷ்ய ஸூக்தியுள்ளது. “வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடைய நான்” என்று தேசிகனுரைத்திருப்பதாகப் பிறர்வரைந்திருப்பதற்கு அந்தோ! பாஷ்யத்தில் என்ன ஆதாரமுள்ளது? இச்சதி என்கிற க்ரியாபதம் ப்ரதமபுருஷனையிருக்கும்போது, நான் என்று தன்மையாக உரையிடுதற்குரிய ப்ரமம் பண்டிதபூஷணரல்லாதார்க்கு எங்ஙனே விளையும்?. தாம்மருண்டதோடு பிறரையும் மருள்விக்கமுயல்வது மிகவியப்பே. “துபெவஐஹாவஸூவிதா வஹுஸி” என்ற மேற்குறித்த பாஷ்ய பங்க்தியில் காலை யொடித்தெறிந்து ஸமஸ்தபதமாக்கிக் கொண்டாலும் நான் என்பது விசேஷ்யமாவதற்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? அப்போது இச்சதி என்ற படர்க்கையை யொழித்து இச்சாமி என்று தன்மையாக்கிக் கொள்ளவேண்டியதாமிதே. இனி, தாத்பர்ய விவக்ஷயா, ‘நான்’ என்றது என்று சொல்லப் பார்க்கில், ‘தஹு’ என்று ஒழிந்திடுவோம். “ஐஹாவஸூ விதாவஹுஸி” என்று ஸமஸ்தபதமாசச் சிலர் அச்சிட்டபடி பாடங்கொண்டாலும், கர்மதாரயப் பொருள் பொருந்துமேயன்றி பஹுஹீஹ்யர்த்தம் ஸமஞ்ஜஸமன்று. மேல் பங்க்திகளை நோக்கினால் இது நன்கு விளங்கும் பஹுஹீஹியே தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதமாகில் சுயஹார்யமான கர்த்ருபதத்தை அத்யாஹரித்துக் காட்டி உரைத்திடவேண்டியிருக்க அங்ஙனமுரையாதது குற்றமாகாமிதே. இச்சாமி என்று உத்தமனையிருந்துவிட்டால் அஹம் என்று அர்த்தாத்வித்தமாகும். இச்சதி என்று ப்ரதமனையிருக்கையாலே ஏதேனுமொரு பதத்தை [புமாந் என்றோ ஜந் என்றோ] அத்யா

ஹரித்துக் காட்டவேண்டுமிறே. அங்கனே ஒன்றும் காட்டாமையாலும் கர்மதாரயப் பொருளே தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதமென்பது திண்ணம். இன்னமும்; எற்கனவே பெரிய வாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கும் கர்மதாரயப் பொருள் அஸம்பத்தமென்றும் பஹுவீஹ்யர்த்தம் சொல்வதே ஆவசயகமென்றும் தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பரேல் இக்கருத்து ஸ்பஷ்டமாக விளங்குமாறு பன்னியுரைத்தே யிருப்பார். இங்கனே வசநவ்யக்தி விளைந்திராது.

கிம்பஹுநா? பஹுவீஹ்யர்த்தமே தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றினது என்று பூர்வபக்ஷிகள் கருதினபடியே நாமும் முழுமனமாகக் கருதியே விடுவோம். இங்கனே இருவர்க்கும் அபிப்ராயபேதமுண்டாய்த்தென்று கொள்ளில் குற்றமென்றோ? இரண்டு படிக்கும் சாஸ்த்ரம் இடம் தந்ததாகில், யதாருசி பரிக்ரஹிக்கக் குறையென்? மேல் “ஸ்புரத் கிரீடாங்கத” என்ற (36) ச்லோகத்தில் “லஸத்துலஸ்யா வநமாலயோஜ்வலம்” என்றவிடத்து, லஸத்துலஸ்யா என்ற பதத்திற்கு, “மலஹீ உலா துமலீ உ” என்று கர்மதாரயமும், ‘மலஹீ துமலீ யஸ்யாஸா’ என்று பஹுவீஹியும் ஆக இரண்டு ஸமாஸமும் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கையாலே இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை எங்கனே திருவுள்ளம்பற்றினார் என்று ஆராய்ந்த தேசிகன், இரண்டுபடியும் அவருகத்தேயென்று நுண்ணிதின் உணர்ந்து தமது பாஷ்யத்திலே அவ்விருவகையான ஸமாஸத்தையும் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தார். அங்கு இரண்டும் பொருந்துமாபோலே இங்கும் பொருந்தக் குறையொன்றுமில்லையே. இனி உபயபரிமுஹமோ சுநுதாவரிமுஹமோ வெனஹிகுமிறே. அவாவர்களின் இச்சையே இதில் நியாமகமானின்பு ஆகேஷபமென்? ஸமாதானமென்?

லஸத்துலஸ்யா என்றெடுத்தவிடத்திற்கும் இவ்விடத்திற்கும் வாசியுண்டென்று சொல்லக் கனவிலும் கருதவேண்டா. இங்கு ஏகதேசாந்வய மென்கிற சாஸ்த்ரதோஷம் உண்டென்று பூர்வபக்ஷிகள் உரைத்திருக்கிறாரே; லஸத்துலஸ்யா என்றவிடத்தில் இந்த தோஷத்துக்குப் ப்ரஸக்தியில்லையே; ஆனபின்பு வாசியுண்டே

யென்னில்; பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்தமா என்ற இவ்விடத்தில் ஏக தேசாந்வயம் தோஷமென்று சாஸ்த்ரஜ்ஞ கோஷ்டியில் மீண்டும் வாய்திறக்கவேண்டா; சாஸ்த்ரவாஸநையைச் சிறிதுமறியாதார் பக்கவிலே இதனைச் சொல்லிக் குணுலமாடலாமத்தனை.

இன்றுமக்கிந்த ரஹஸ்ய முரைப்போம், உணர்ந்து தெளிவீராக.

ஏகதேசாந்வயம் இருவகைப்படும். ஒரு விசேஷணபதம் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமானதொரு விசேஷ்யபதத்திலே அந்வயித்துப் பொருள்படுதல் ஒன்று. ஒரு விசேஷ்யபதம் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமானதொரு பதத்திலே அந்வயித்துப் பொருள்படுதல் மற்றொன்று. இவற்றுள் முந்தினதற்கு உதாஹரணம்—“உரிஸூதம் சொகவிநாஸகாரணம் நரிபி விவெஸூரவாடிவம் கஜம்” என்பதாம். இங்கு உமாஸூதம் என்ற விசேஷணபதம், மேல் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமான விக்நேச்வரபதத்திலே அந்வயிக்க வேண்டியதாம். இந்த அந்வயம் சாஸ்த்ர தூஷிதம். சாப்தபோதம் பிறக்கமாட்டாமையாலே அபப்ரயோகமென்று இகழப்படும். இரண்டாவதான ஏகதேசாந்வயம் சாஸ்த்ரானுமதம். மஹாகாவ்யங்களிலும் பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளிலும் இது பெரும்பாலும் இடம் பெற்றேயிருக்கும்.

“ஸ்ரீபதி விஷ்ணுநெ நுஸூஸரிஸூரெதேஸூயம்” என்ற ஸ்ரீவைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்திகாண்க. “விஷ்ணுர் வடிபுணயிநீம் மிரபிஷிபெஹம்” என்று ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே ஆழ்வானும் இங்ஙனே ப்ரயோகித்தார். விஷ்ணு: என்ற விசேஷ்யபதம் மேல் ஸமஸ்தைகதேசமான பத சப்தத்திலிறே அந்வயிப்பது.

அத்தனை ஆரம் தேடவும் வேண்டா; இந்த ஸ்தோத்ரரத்னத் தன்னிலேயே “உதக்ரபீநாம்ஸ” என்ற (34) ச்லோகத்தில் “ஐவஸிபா” என்ற பதம் ந்யக்ஞுத என்ற ஏகதேசத்திலிறே அந்வயிப்பது. இவர்தாம் அங்கு வாய்திறக்கவுமில்லையே. நிவேசிதாத்தமா என்ற இவ்விடத்தில் மாத்திரம் என்ன அநர்த்தம் விளைந்திட்டதோ அறியோம். இங்கு கர்மதாரயஸமாஸம் கொண்டால் ஏகதேசாந்வய தோஷம் விளைகின்றதென்றும், பஹுவரீஹிஸமாஸங்கொண்டால் அது தணிகின்றதென்றும் கூறுமிவர் சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பயின்ற

வகை சாலவழியதே. எந்த ஸமாஸம் கொண்டாலும் பாதபங்கஜே என்ற பதம் 'நிவேசித' என்ற ஏகதேசத்திலே அந்வயியாமல் வேறெங்கு அந்வயிக்குமோ? அறிஞர்கள் ஆராய்மின். அவ் வீடத்து பாஷ்யபங்க்தியும் "தபெயவ ஓஜாவஸூவிதஸுவி" என்ற பாடமாகவே உள்ளதாயின் த்வயா என்ற பதம் ஏகதேசத்திலே அந்வயியாதே வேறெங்கு அந்வயிக்கவல்லதோ? "மருதிறுத்தாய்! உன் வளர்த்தகியோடே வளர்கின்றதாலுன்றன் மாயை தானே" என்றாற்போலே விருதுகளுடனே விசேஷ ஞானமும் வளர்கின்றது போலும்.

"ஏகதேசாந்வயம் முதலிய அஸ்வாரஸ்யங்கள்" என்ற பூர்வ பக்ஷிகளுக்கு "முதலிய" சுபத்தத்தாலே விவக்ஷிதமானவை இன்னம் எனையோ அறியோம். அதோஷமான இந்த ஏகதேசாந்வயத்தைப் பெரிய தோஷமாக நினைக்குமவர்கள் பஹுவரீஹி பக்ஷத்தில் கூட்டுவடியாஹாராதோஷம் வலிதாக நிற்குமென்று நினைவாததென்னோ?

இங்கே நினைவுக்குவந்ததொரு அற்புதமான விஷயம் மறைத்திட முடியாமையாலே விளம்பப்படுகின்றது கீழே நாம் இருவகையான ஏகதேசாந்வயங்களைக்காட்டி, விசேஷணத்திற்கு நேரும் ஏகதேசாந்வயம் ஸர்வாத்மநா சாஸ்த்ரநூஷிதமென்று நிரூபித்தோம். வ்யுத்தபத்திவாதம். மஞ்ஜுஷா முதலிய சாஸ்த்ரநூல்களிலே இது நிர்விவாதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதேயாம் இதில் மதபேதமென்பது யாதொன்றுமில்லை. இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயு, யதிராஜஸபத்தியிலே "ஸூவிராநிமஸிஷ்வாரிஷ்வயா" என்றச்லோகத்திலே "ரஸவரிஷிஸூவாரிஷ்வாஷ்வஸூடஹுடஹேநமவணவணிஜஃ கவ-ஓராவ-ஓ கிபிக்ஷிபிநதே" என்று தேசிகன் ப்ரயோகித்தருளினார். "கர்ப்பூரத்தின் விலை உப்புவாணியனுக்குத் தெரியுமோ?" என்ற லோகோகத்திபை இங்கு மொழி பெயர்த்துளர். இங்கு ரஸபரிமளேத்யாதி விசேஷணம் எப்பதத்தில் அந்வயிக்கின்றதென்று நோக்கவேணும் 'கவ-ஓராவ-ஓ' என்ற விசேஷ்யபதத்திலென்னில்; கர்ப்பூரத்தின் விலைக்கும் ரஸபரிமளங்களுண்டாகவேணும். அவையுள்ளது கர்ப்பூரத்துக்கேயிறே. ஆகையாலே

அவன்சேஷணம் ஸமஸதைதகதீதசமான கர்ப்பூரபதத்திலே அந் வயித்தாலன்றி விவக்ஷிதம் வலித்திக்க வழியில்லை. வ்யாக்ஷ்யாதாக்க ளெல்லாம் அப்படியே அந்வயித்தார்கள். இந்த ச்லோகந்தானே ஸங்கல்ப ஸூத்ரியோதயத்திலும் இரண்டாம் அங்கத்திலே அநுஸம் ஹிதம். அங்கு தமிழுரையுரைத்த நம் பண்டிதபூஷணஸ்வாமி— “ருசி, வாஸனை இவைகளைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரம்பண்ணுகிற கோஷத்தினால் பட்டணங்கள் பிளந்துவிடும்படியாக இருக்கிற பச் சைக் கற்பூரத்தின் விலையை உப்புவ்யாபாரிகள் என்ன வென்று நினைப்பார்கள் ” என்று அழகாக அருளிச் செய்து வைத்தார். பொருள் போக்கியமே; மூல சப்தஸந்தர்ப்பமும் கம்பிரமே. அந் வயம் அமைவது எங்கனையோ? “உமாஸுதம் சோகலிநாசகார ணம் நமாம் ‘லிக்நேச்வரபாதபங்கஜம்’ ” இத்யாதி ச்லோகங்களும் இனி சிரஸாவாஹ்யமே போலும். அந்தோ! இங்கு மதிசெலுத்து வாரில்லையே. இவர்களுரைக்கும் பொருளை இந்த மூல முள்ள படியிலே சாஸ்த்ரியமாகப் பொருந்தவிடவல்லார் முன்வருவரோல், வாணஸ்முற்றும் அன்னவர்தாளிணையைச் சென்னிமேற்கொண்டு திரிவேன்.

கண்விழித்து நோக்கவேண்டுமிடத்தே கண்ணுறங்கிப்போய், நிர்மலமான நன்னெறியிலே மயங்கிநிற்பார்க்கு நமோநம: இதனி லும்விஞ்சிய பரிஹாஸ்ய ப்ரஸங்கம் வேறொன்றில்லையென்று * வெள்கிப்போய்த் தம்முள்ளே தாம் விலவறச்சிரித்திடாரோ?

“நிவேசிதாத்தமா” என்ற ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் கர்மதாரய ஸமாஸமும் பஹுவரீஹிஸமாஸமுமிரண்டும் பொருந்துமென்று சொன்னோம். எந்த ஸமாஸத்திலே ஸ்வாரஸ்யாதிசயமுளதென்று ஆராயில் கர்மதாரய ஸமாஸங்கொண்டு ம்நஸ்ஸைக் கர்த்தாவாக ஆக்கியுரைப்பதிலேயே அஃதுள்ளது. உத்தாரத்தத்தில் மது வ்ரதத்ருஷ்டாந்தம் காட்டியிருப்பதற்குச் சேர மநஸ்ஸுக்கே தார்ஷ்டாந்திகத்வம் இருக்கவடுக்கும் “நின்றவா நில்லா நெஞ்சு” என்றும் “சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண” என்றும் சஞ்சலமாகச் சொல்லப்பட்ட மநஸ்ஸுக்கும், மலர்தோறும் நின்றவாநில்லாதே திரிந்து சஞ்சரீகமென்றே பேர்பெற்ற வண்டுக்குமேயிறே உவமை யொத்திருப்பது. “போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு,

உனதடிப்போதிலொண்சிராந் தெளிதேனுண்டமர்ந்திட வேண்டி” என்ற இராமாநுச நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தையும் இங்கே இணைத்துக் கொண்டால் பரமரஸமாதும். இவ்வளவு இனிமையான பொருள் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் விளங்காதிருந்தாலும் விளக்கிக் கொள்ள விரும்புவேண்டியிருக்க உள்ளதையும் அபலபித்து அரை அரவிக கோஷ்டியில் அர்வயிப்பிக்க நோக்குவதே! என்று நோக்கின்றோம். ஐத்யுஷிஷு ஹதஸ்யு ஔரூரானிவாதெந ||

—❧— நான்காம் விஷயம். —❧—

“ த்வதங்க்ரி முத்திச்ய ” என்ற இருபத்தெட்டாம் ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் “ மநோ வாக்ராய வ்கன் மூன்றாலும் பண்ணின ப்ரபத்தியெல்லாம் வேணுமோ? காரிகமான அஞ்ஜலி யொன்றே அமையாதோவென்கிறார் ” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்திருப்பதில் தூஷணம் காட்டுகிறார் அஞ்ஜலிக்கு ஸாக்ஷாந் மோக்ஷ ஸாதநத்வம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளமென்றும், பக்தி ப்ரபத்தி விதாயக ஈஸ்த்ராத்ர வெவயயுடும் வருகையாலே பரம்பரயா மோக்ஷஸாதநத்வமே கொள்ளக்கடவதென்று தேசிகன் ஸ்காபித்தாரென்றும் ஸம்ப்ரமித்தமுதுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை இங்கே நாம் சுருக்கமாக முடித்துக் கொள்வோம்.

அஞ்ஜலிக்கு ஸாக்ஷாந் மோக்ஷபாபதவ்ரொல்லவொண்ணாதென்று, ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்திலே தேசிகன் அதிகமாகச் சில ப்ரஸங்கங்கள் செய்தருளியிருப்பது உண்மையே. இந்த ப்ரஸங்கங்கள் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியின்மேல் நோக்காக அவதரித்தவையல்ல. ஐட்டர் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தின் உபோத்காத ப்ரகரணத்திலே—

“ நநு மூருஷீவடஹுஷா தவஸூராயிவிசெஷா ஹ வஹாயஜிவஸாயு ததஜ்ஜானொவகூலஸு வாஜாசூஸாயு தவா ஷொவ்யதிவாஹி. மூருஸாஸூ வெவயயுபூஸம்மெந பூரீணவிரூஹ. (ஐதிவெஷ.) தஜிஹ் சுவிதிதஹவதஹாவஸு ஹாஹஸு வெஸாஹம். வய்யொவி ஹவதூகீதடநம்

உவ்ஹாஸி யாஃ யாபதெவ ந மூஸாஸூநயக்
கூ; தஸ்ய ஸயக்ராயிகாநாஸு। கஸ்யத் ஸதஸ்திவா
ஸாஸ்யக்ரஹவஸாயாணாஸுஸிஸித ஹமஸ்யிகா
நாஸு. மஸ்யஸாஸி ஹவதஸாஸவ மஹெத்: ஸவீ
யஸி கிண்டிவாஸித்? யஸா மஸ்யஸி ப்ரபாமெவஸு
ஸாஸெவ: ப்ரவீதி, தயா ஸவீயஸி ஹவஸுஸிஸெஷா
ஸவீசெஷி.”

என்று விரிவாக அருளிச் செய்தவற்றையே குறிக்கொண்டு
தேசிகன் ப்ரஸங்கித்தாரென்பது ஸ்பஷ்டம் ஸ்தோத்ர பாஷ்ய
பங்க்திகள் அஞ்ஜலிவிஷயமென்றும், ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யஸூக்தி
கள் திருநாமஸங்கீர்த்தநவிஷயமென்றுங்கொண்டு அதற்கு மிதற்
கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை என்பார் ஆராய்ச்சி யில்லாதார்.
“திருநாம ஸங்கீர்த்தநத்திற் காட்டிலும் மிகச்சிறந்தது அஞ்
ஜலி” என்று தேசிகனருளிச் செய்தமை காண்மின். அன்றியும்
ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் “நம: ய்யாயநுகுதெ பஜநயஸெஷு:”
என்றுதொடங்கி நாமஸங்கீர்த்தந விஷயமாகச் சோதிவாய் திறந்து
மருளிச் செய்தார் அவ்விடத்திலே பட்டர் ஸூக்திக்கும் தேசிக
ஸூக்திக்கும் பொருத்தம் குறையற்றதெயென்னில், அது பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை ஸூக்திக்கு மொக்குமாய்த்து. வி்ரோதோதபாவ
நமே அப்ரஸக்தமென்றொழிக. வாஸூடிஸு விஸூ:.....

—❦— ஐந்தாம் விஷயம். —❦—

மமநாத! யதஸ்தி என்கிற ஐம்பத்து மூன்றாம் ச்லோக வியாக்
கியானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும்
ஆத்மாபஹாரதுல்யமாக அருளிச் செய்துவிட்டாராம்; இதில்
சாஸ்த்ரார்த்தங்களெல்லாம் வியாகுலங்களாய் விடுகின்றனவாம்.
“அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித்:” என்று கீழ்ச்லோகத்திற்
பண்ணின ஆத்மஸமர்ப்பணத்திற்கு, “மமநாத!” என்கிற இந்த
ச்லோகம் அநுதாபப்ரகாசகம் என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை
உரைத்தருளினது சாஸ்த்ரவிரூபமாகம். இது கீழ்ச்லோகத்
திற்கு விவரணமென்று துப்புப்பிள்ளை நிர்வஹித்ததே பொருத்த

முடையதாம். சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கட்குச் செவ்வனே தெளிவு பிறக்குமாறு இங்கே பன்னியுரைப்போம்.

கீழ்ச்லோகத்திற்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்றி இந்தச்லோகத்தில் அநுதாபப்படுகிறாரென்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரைத்தருளினவிதில் குற்றங்குறை இறையுமில்லை. “ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு அநுதாபப்படுகிறாரென்று கொண்டால் அநுதாபயோக்யங்களான பாபங்களைப்போலே ஆத்மஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபந்தானே; அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டு விடாதா?” என்பது பூர்வபக்ஷிகளின் ஆபேக்ஷபம் இதற்கு இடமறும்படி பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்வது பாரீர்;— “[தே கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி?] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணியமேது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமர்ப்பணியமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை; ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந் திரியமில்லை; ஸம்ஸாரபீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூபயாதாதம் யஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமிரண்டும் யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது.” என்ற ஹ்ருதயஹாரியான ஸ்ரீஸூக்தியைக் காண்மின். பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஆழ்ந்த அழகிய இக்கருத்தைக் க்ரஹிக்கவில்லாத தூப்புலம்மான் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே சில ஸூக்திகளைக் காட்டுமோடு பாயவிட்டார். ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை மறுப்பதாகப் பொருள்கொண்டார்; பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம் அங்ஙனில்லையாயிருக்க, எதுகொண்டு ப்ரமித்தாரோ. அறிபோம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், பண்ணினதற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையும் ஆகவிரண்டும் இவ்விபூதியில் மாறிமாறி நடந்தே தீரும் என்றருளிச்செய்திருக்க, “ஈசு வடுவடுகூதஸூரடுவஸூரடுணாநுஸபெந ததெவ ப்ரதிக்ஷிபுத ஐதி வக்ஷஸு” என்று தேசிகன் அநுவதிப்பது ஆதாரமுடையதோ?

ஆனால், கீழ்ப்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு இதனால் அநுதாபப்படுவதாக வியாக்கியானஞ் செய்யலாமோ? தப்பான காரியத்துக்கன்றோ அநுதாபிக்கவேண்டுவது—என்று கேட்பீர்கள். கேண்மின்; கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாம்

பத்தாரும் ச்லோகமளவும் பதினான்கு ச்லோகங்களாலே பகவானுடைய நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பரமபுருஷார்த்தமாகப் ப்ரார்த்தித்தவர்தாமே அடுத்த (47) “யிதஸுஹிவிநீதம்” என்கிற ச்லோகத்தால், கீழ் அப்படி ப்ரார்த்தித்ததற்கு மஹத்தான அநுதாபத்தை மூலத்திலேயே ஆவிஷ்கரித்தாரே ; அஃது என்னவென்று ஆராய்ந்தீர்களோ? கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடும் என்றோ கூடாது என்றோ எங்ஙனே நிஷ்கர்ஷிக்கின்றீர்? கூறுமின் கூர்மதியீர்!.

ஸ்ரீ தேசிகன்தாமும் சரணுகதி தீபிகையெனனும் தீபப்ரகாசஸ்தோத்ரத்தில் (41.) “ஐதூத் துடேகஸாரனென ரநவெரவாவெ துதிக்கர துவிவெ ஸுஹயாவராயுந” என்று—பகவத்கைங்கர்யத்தை ஆசைப்படுவது மஹாப்ராதம் என்று வாய்விட்டருளிச்செய்கிறார் கைங்கர்யப்ரார்த்தனை அபராதகோடியில் அந்வயித்ததாகில் “நித்யுகிரோ லவாநி” என்கிற ப்ரார்த்தனை எங்ஙனே கூடும். தப்பான காரியமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டபின் அதனை புத்திபூர்வமாகச் செய்யலாமோ? ஸகல சாஸ்த்ரதத்வஜ்ஞான தாம் “ஸ்ப்ருஹயா அபராத்யந்” என்றதற்கு முன்னும் பின்னும் பலகால் கைங்கர்ய ஸ்ப்ருஹை பண்ணிப்போந்தது எங்ஙனே? “உலகுபடைத்துண்ட வெந்தை, அறைகழல் சுடர்ப்பூந்தாமரை குடுத்தரு, அவாவாருயிருருகியுக்க, நேரியகாதலன்பிலின்பின் தேறல், அமுதவெள்ளத்தானாஞ் சிறப்பு” என்று (திருவாகிரியத்தில்) பரமப்ராப்யமாகப் போற்றப்பட்ட கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை அபராத கோடியிலே நிறுத்திப் பேசலாமோ தேசிகன். பூர்வபகவிகள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியில் பண்ணும் சோத்யங்களெல்லாம் முந்துறமுன்னம் இதுதன்னில்பண்ணப் பராதம். சாஸ்த்ரங்களில் விஹிதமான கைங்கர்ய ஸ்ப்ருஹை பாபமாயிற்றாகில், ஆத்மஸமாப்பணமும் அங்ஙனே பாபமாகக் குறையென்னே? அதற்குச் சொல்லும் ஸமாதானங்கள் இதற்கும் ஒக்குங்கிடர்.

அகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானான பரமபுருஷனை நாம் நெஞ்சால் நினைப்பதும் வாயால் ஏத்துவதும் உடலால் தீண்டப்பார்ப்பதும் மஹாபாபம்! அவத்யம்! நிரக்கேடு! என்று ஒரு

புறத்தில் அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும், மற்
றொரு புறத்தில் அவற்றையேசெய்து ‘இல்லையெனக்கெதிரில்லை
யெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரே’ என்று கணிந்து களித்துக்
குணலமாடவும் காண்கிறோம்; இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாத
மாகுமோ? இவையெல்லாம் பாஸ்பரவிருத்தம்போல் தோற்றின
னும் உண்மையில் விருத்தமன்றே. இரண்பெடிகளும் சொல்லித்
தீரவேண்டியவை யத்தனையினே. அதுபோல, முந்தாற ஆத்மஸமர்ப்
பணம் பண்ணுவதாகவும், பின்பு அதற்கு அதுதரிப்பதாகவும்
பாசுரமிகை சாஸ்த்ரார்த்தம் என்று அறுதியிட்டபின் விளையு
குற்றமென்கொல்?

கீழ்ச்லோகத்திற்கு கிவரணமாகப் பிறந்தது இந்த ச்லோகம்
என்று அருளிச்செய்கிற தேசிகன் திருவுள்ளமும், அதுதாப பர
மாக வியாக்கியானித்தருளுகிற பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ள
மும் பர்யாயத்: ஒக்குமேபன்றி வேறுபடாது. ஆத்மாத்மீயங்க
ளெல்லாம் எம்பெருமானுடையதேயென்று ஸ்தாபிப்பதேயினே
‘மமநாத! யதஸ்தி’ இத்யாதி அருளிச் செய்கிற ஆளவந்தாருடைய
திருவுள்ளம். இதனையே இரண்டு வ்யாக்யாதாக்களும் இரண்டு
வழிகளாலே விளக்காநின்றார்கள். இருவருடைய லக்ஷ்யமும்
ஒன்றேயாகையாலும், சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் விபரதிபத்தியில்லா
மையாலும் மதபேதமென்பது இதில் இல்லை. “எனதாதிதந்
தொழிந்தேன்” என்றும் “பேருதவிக் கைம்மாறுத் தோள்களை
யாரத் தழுவினென்னுயிரை அறநிலை செய்தனன்” என்றும்
ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாகவே அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார்
தாமும் “உதவிக் கையும்மாறு என்னுயிரென்னவுற்றெண்ணில்,
அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது,.....எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வ
திங்குமங்கே” என்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்திலராகவும் பேசு
கிறார். இவை பாஸ்பரவ்யாஹதமென்னலாமோ? ‘ஆத்மாத்மீய
மெல்லாமவனுடையதே’ என்கிற ஸ்தாபநத்திற்கு எங்குக்குறை
யில்லையென்னுமத்தனையினே ஸாரம். இந்த ச்லோகத்தை அதுதாப
பரமாக வுரைத்திட்டால் மஹாநர்த்தம் விளையுமென்று ஸ்தோத்ர
பாஷ்யத்தில் கருதினவந்தாமே ரஹஸ்யதர்யஸாரத்தில் பேசும்
போது ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்திலே—“இதுக்குமேல் மமநாத

யதஸ்தி என்கிற ச்லோகத்தில் இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப் பற்ற அஸ்சயம் பண்ணிற்றும்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத் தையே போரப்பொலியத் தழுவிருளினார்.

இவ்வாள்வந்தார் தாம் ஏற்கனவே சிறந்த விவேகியாகையாலே கீழ்ச்லோகம் சொல்லும்போது அவிவேகியாயிருந்து இந்த ச்லோகத்தில் உட்கண் பிழித்துக்கொண்டாரென்கை ஒண்ணுது என்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் கூறுகின்றாரே; ஜ்ஞாதாக்கள் இப்படியுங் கூறலாமோ? க்ரமேண சாஸ்தார்த்தங்களை வெளியிட வேண்டுமிடத்து இங்ஙனையிதே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டுமது. “ப்ரபுத்ததீ” என்று ஆளவந்தார்தாமே சொல்லிவைத்த சொல்லோ? பெரியவாச்சான் பிள்ளை நுழைத்த சொல்லோ? அதற்கு இவர்தம்மாலும் வேறு பொருள் சொல்லப்போகாதிதே. இன்பமிகு மரூபிரமருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானும் எனதாலியுள் கலந்தபாசர வியாக்கியானத்தில்—“இப்படி எம்பெருமாளை மிகலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே அறிவழிந்து, இவ்வாத்மா தம்முடைய தன்றென்று நிரூபிக்கமாட்டாராய், அவன் தம்மோடு மிகலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாறாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவுடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து” இத்யாதி அருளிச் செய்தார். அந்த ஸ்ரீஸூக்தியையும் திரஸ்கரிக்கக் கருதுகின்றனர் போலும். மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்க்கு ஒருகால் விவேகமில்லையாகவும் ஒருகால் விவேகம் உத்பவித்ததாகவும் பிள்ளானுரைத்தது பொருந்துமாகில் இதுவும் பொருந்தத் தட்டுண்டோ?

“தந்த நீ கொண்டாக்கினையே” என்ற ஆழ்வாரைப்போலவே ஆளவந்தாரும் அருளிச் செய்திருப்பரேல் மமநாதேத்யாதி ச்லோகம் கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணமென்னப் பொருந்தப் பராப்தமாம். வசநவ்யக்தி அங்ஙனில்லைகிடர். ‘அதவா’ என்றதையும் “கிம் ஐஸ்மர்ப்பயாமி” என்றதையும் ஊன்றி அநுஸந்திக்கில் ஸ்வாரஸ்ய முணர்வீர். ஆழ்வாருக்குப் ப்ரமமும் அநுசயமும் கூடுமென்றும் ஆளவந்தார்க்கு அவை கூடா என்றும் அரும்பதவுரைகாரர் எழுதிவைத்ததும் ஐஸிலும் ஐஸிலாரீபாஜமே.

நம் ஆழ்வாராசார்யர்களின் ப்ரமங்கள் கர்மோபாதிமன்
றிக்ளை ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமாகையாலே அடிக்கழுஞ்சு பெறுமென்
னும் திவ்யார்த்த ஸௌரபம் * எதிவரனார் மடைப்பள்ளிவந்த
மணத்திலே அந்வயிக்கப் பெற்றதில்லை போலும்.....*

—❧ ஆறாம் விஷயம் ❧—

“நநு ப்ரபந்நஸ் ஸக்ருதேவ நாந!” என்கிற அறுபத்தினுன்
காம் ச்லோகத்தில் ‘ஸக்ருதேவ’ என்பதற்கு ‘சிக்கிரத்தில்’ என்று
அர்த்தம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கிறாராம்;
தேசிகன் அதனை மறுத்திருக்கிறாராம். ‘ஒரு தடவை’ என்கிற
அர்த்தமே ஸ்வாரஸ்யமுடையதாம். இந்த ப்ரமத்தையும் பரி
ஹரிப்போம்.

“ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்கிற ஸ்ரீராமசரமச்லோகத்தை
நம் பூர்வாசார்யர்கள் ரஸமாக உபந்யஸித்தருளும்போது ஒவ்
வொருவர் ஒவ்வொருபடியாக நிர்வஹித்து அருளிச்செய்தார்கள்.
“சுவ்யபாநாநிநெகாய-ஹி” என்கிற வசநபலத்தாலும் மற்றும்
நிகண்டிபலத்தாலும் ‘ஸக்ருத்’ என்னுமவ்யயத்திற்குப் பல
பொருள்களுண்டாகையாலே ‘ஸஹஸா’ என்பதான பொருளையும்
திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வான் நிர்வஹித்ததாகவும், எம்பார் ஒரு
வகையாகவும் பட்டர் ஒருவகையாகவும் இப்படி ஒவ்வொன்றிலே
ஒவ்வொருவர் ஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி நிர்வஹித்ததாக
வும் தனிச்லோக வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை
விரித்துரைத்தருளினார். “நநு ப்ரபந்நஃ” என்கிற ஸ்தோத்ரரத்ந
ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலும் அந்த நிர்வாஹங்களை ஸங்க்ர
ஹித்துள்ளார். “ஸஹஸைவ என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும்”
என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இதில் தூஷண ப்ரதிஸம்மந்தித்வம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு இல்லை; ஆழ்வானுக்கே உள்ளது.
கைவல்ய விஷயத்தில் எம்பெருமானார்க்கும் அஞ்ஜலி விஷயத்தில்
பட்டர்க்கும்போலே இவ்விஷயத்தில் ஆழ்வானுக்கு ஸத்காரம்நேர்ந்
ததுக்ரமப்ராப்தமேயாம். ஸக்ருத் என்பதற்கு ‘ஒருகால்’ என்னும்
பொருளை உபேக்ஷித்தாராருமில்லை. ஒரு பதத்திற்கு ஒரே இடத்
தில் ஒரே பொருள்தான் கொள்ளலாமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை.

சிசபாலவத மஹாகாவ்யத்தில் இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் (43) “பிநாமநஸூவ்யதூவா” என்ற ச்லோகத்தில் “க்ரியாஸமபி ஹாரேண” என்பதற்கு ‘மிகவும்’ என்கிற பொருளையும், ‘அடிக்கடி’ என்கிற பொருளையும் ஏகப்ரயோகத்திலேயே கொள் ளுமாறு மல்லிநாதர் உரையிட்டு, ‘இப்படி கொள்வது குற்ற மன்று’ என்றும் ஸ்தாபித்தார். அன்றியும், கவுடாவஸூ திக்குப் பொருள் கொள்ளாநின்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஏகப்ர யோகத்திலேயே மூன்று வகையான வ்யுத்பத்திகளைச் செய்து மூவகைப் பொருள்களைக்கொண்டு “மஹீராமஹஸூஜ-ஹித, ஸுஜ்யஷ்டநாஷ, ரவிக்ரவிக்ஷவித, பூணரீகடிஷ்டாபிதெ க்ஷணஃ” என்று அருளிச்செய்ததை வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் அதன் தாத்தர்ய தீபிகையிலும் காணலாம். அதுபோலவே ஸக்ருத் என்பதற்கும் ஏகப்ரயோகத்திலேயே பல பொருள்களை இசைத்து உபந்யஸித்த ஆழ்வான் ப்ராஜுதிகளை அஸ்வரஸவாதிகளென்பார் அரவலிக்கள்.

“ஸக்ருதேவ நாத!” என்றவிடத்தில் நாத! என்பதற்கு வியாக் கியான மருளாநின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை “ஒருகால் பண்ணின ப்ரபத்தி அமைகிறது வகுத்த நாதனாகையாலே” என்றருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கினால் ‘ஒருதடவை’ என்கிற அர்த்தத்தை விட்டொழியாமை நன்கு விளங்கும். ஆகையாலே இவ்விடத்து ஸ்தோத்ரபாஷ்யபங்க்த்திக்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸூக்த்திக்கும் டி-ஷிஷ்டி-ஷிஷ்டிகலாவமு-ஹணம் ஸ்ரீநிஸ்யநமே யன்றி வாஸ்தவமன்றென்பதை மத்யஸ்தர் உணர்வார்கள். தாம் பேணும் வழியொழியப் பூருவர்களின் வ்ரி ஆகாதென்று கொண்டு ஒவ்வொரு மூலையிலே ஒவ்வொரு மஹானுடைய ஸ்ரீஸூக்த்திக்கும் குற்றங்குறை கூறிவைக்கும் ஸ்வதந்த்ரருடைய ஸூக்த்திகள் பரம விலக்ஷணமென்பதும் உணரற்பாலது. பேசுந்ரேபேசும் ஏககண்ட ரான ஸதாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்த்திகளில் தோஷோத்பாவநம் பண்ணப் பார்ப்பார்க்குக் கனவிலும் ஸமீஹிதவரித்தி எளிதன்று. ஆகவே, ஸ்தோத்ராதந்த்ரத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை இட்டரு ளின வியாக்கியானம் * எந்தையெதிராச ரின்னருளுக்கென்று மிலக் காகிச் சதிராக வாழ்ந்திடுவார்க்குத் தேனேபாலே கன்னலே யுமுதே

யென்னலாயிருக்கு மென்னுமிடம் புருத்தம். தேசிகனருளிய ஸ்தோத்ரபாஷ்யமும் ‘அப்பொழுதைக்கப் பொழுதென்றாவமு தமே’ என்று போற்றுதற்குரியதேயாம். அம்ருத சும்பத்திலே விஷபிந்து கலகமாபோலே அஸ்தானே ப்ரமமும் அகாண்ட தூஷண மும் ஆங்காங்குச் சிறிதுசிறிது கலசகின்றதெனினும் குணக்ராஹி களுக்குப் பரமபோக்யமே. ஸுஹஸிஹ ஸுஹஸாயநந்யாயத் தாலே பூர்வபக்ஷிகள் அநாவச்யக ப்ரஸங்கங்களை ப்ரஸங்கித்துத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடலே “ஸுஹஸிகாடிளவ கடிவிஷுதூ கம்” என்னுங் கணக்கிலே இங்ஙனே ஓரவஸரம வாய்த்துப் பண் டிதரவிக ரஞ்ஜநமாகப் பரமார்த்தம் தெனிய வெளியிடலாயிற்று.

“இப்படி இன்னுஞ் சில விபாக்கியானங்களிலிருக்கிற அஸ் வரஸ்யமுள்ள அர்த்தங்களையும் இந்த பாஷ்யகாரரே ஆங்காங்கு நிரூபித்து ப்ரமாணங்களை யதுஸரித்து ஸரியான அர்த்தத்தை அரு ளிச் செய்திருக்கிறார்” என்று பூர்வபக்ஷிகள் நிகமநம் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். ‘தேசிகன் செல்லும்வழி இது, பிறர் செல்லும்வழி இது; இது உபபந்தம், இது அதுபபந்தம்’ என்று பகுத்தறியுமுப கரணமுடையார் பேசவேண்டும் பேச்சுக்களை அனைவரும் பேசுதல் தகுதியோ? பரமகம்பிரமான் தேசிகன் திருவுள்ளத்தை ஆய்ந்தறிந் தார்போல அபிரயிக்குமத்தனையேயிறே உள்ளது. இதற்குக் கை கொள்கனியாக ஒரு ஸாக்ஷியங் காட்டி உபஸம்ஹரிப்போம்.

ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தின் முடிவு ச்லோகத்திலுள்ள ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர பதத்தை விவரிக்கப் புகுந்த விவர்கள் ‘ஸுவெஷ்டு கஞ்ஞஷு ஸுதஞ்ஞ’ என்று தத்புருஷஸமாஸத்தால் பொருள் கொள்ள வேண்டியவழியையமறுத்துரைத்து ‘ஸுவ-ஹிதஞ்ஞாணி ஸுதஞ்ஞாணி யஸுஸம்’ என்று பஹுஹீஹ்யர்த்தமே கொள்ள வேணுமென்று பரக்கப் பேசியிருப்பது தேசிகன் திருவுள்ளத்தை அறிந்தமைக்கு அடையாளமோ? தத்வமுத்தாகலாப முடிவில் ப்ரயுக்தமான ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரபதத்தை ஸர்வார்த்த வித்தி யில் தாமே விவரித்தருளிடத்து “ஸுவெஷ்டு கஞ்ஞஷு ஸுதஞ்ஞாணி ஸுதஞ்ஞாணி” என்று தத்புருஷனே விவக்ஷிதமாகக் காட்டியிருந்தும், யாதவாப்யதய ப்ரதமஸர்க்க வ்யாக்யானமுடிவில்

அப்பயதிஷிதரும் இப்படியே உரைத்திருந்தும் அவற்றோடு முரண்படுமாறு “எல்லா சாஸ்திரங்களும் இவருக்கு ஸ்வாதீனம் என்று சொல்லுவதே ஸரியான அர்த்தம்” என்று நிகழ்ப்பது ஸ்வாதீனம் ரப்படியிறே. பகவுரை வரையும்போது “ஸ்ரவதந்தீர ஸ்வதந்தீர எல்லா சாஸ்திரங்களிலேயும் ஸ்வாதீனத்திரியத்தையுடைய” என்று நிட்டு “அதாவது—எவருக்கு எல்லா சாஸ்திரங்களும் ஸ்வாதீனம் பட்டதோ, அப்படிப்பட்டவராகிய” என்று விவரணம் காட்டியிருப்பதும் விஸ்யயமே இனி “ஸ்ரவ வர்ணைஷு தே சூத்ரா” என்ற ஸ்வ வர்ணங்களையும் சூத்ரராகவுடையவர் என்று பொருள் கொள்ளவும் பராபதமாம் போலும்

“வித்ரும் வித்ரும் வதவத! ஶிவஹித்ருஷிதவித்ரும்
ஜாதொ லெஷ்வாஶுவிதவதநாஸம்விபாதா வியாஶு
யநிஜாநாம் வரிணதவமஹித்ரிஜாஸாஶுநீயா
யலெஷுதவ்யுஶி கவஶநகராகொவிஷ காசுலொகஶ”

என்றதுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டுவோம்

ஸூ || கலிஷொகாவஶுதஸுலிகாவவி நுணாம்
கலுபுஷு ஹஶ! லவனி ஹுவிஸெஷாஶ!
லெகாராவெ லெயுலிவாதெ விகநாஷெ-
லெயுகா வுதிஸெதவி ஹுலெஷி ஹிஷாணாஷு
வலிவலகலிவலொராஸிரஸெஷொலெஷுவலிஷு
ஹி கருஷெணாவிஷுத-ஶு ஶிஷுசுரிஷு ஶுலிஷு

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் அருளிய
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதனம்
முற்றப்பேற்றது.
ஸ்ரீரஸ்து

